

Giới thiệu Chì Vì Một Người

Thể loại: ngôn tình hiện đại, có ngược 1 chút, trọng sinh

Thật sự anh rất muốn hỏi em rằng "Nếu có cơ hội quay ngược thời gian trở về lúc trước thì liệu em có đồng ý không?"

Trong cuộc sống của chúng ta luôn tồn tại nhiều vấn đề, cũng vì vậy mà con người, ai cũng có một sự hiểu nhầm đáng tiếc nhưng khi tìm ra sự thật thì lại không ngờ mình đã làm những gì và có nên tin vào điều thật sự đó.

Bạn đang đọc truyện *Chì Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đau

Anh và cô đã kết hôn được hơn hai năm nhưng lại thay là vẫn chưa có con, mặc dù hai người đã nhiều lần trải qua những cảm giác hoang lạc, khoái cảm của hương vị tình yêu.

Anh cảm thấy lạ, không lẽ một trong hai người có vấn đề gì?

Một lần, anh đưa cô đến bệnh viện khám, nhưng rồi bác sĩ lại chuẩn đoán là không có gì, chỉ là thân người cô hơi khó để có thai thôi, chắc có lẽ cô bị dị ứng gì đó, chứ hoàn toàn cô có thể sinh con mà.

Anh yên tâm, đưa cô về nhà.

Nhưng rồi ngày tháng lại cứ trôi nhưng cô cũng chẳng có tin vui nào. Dòng họ nhà anh bắt đầu nghi ngờ, anh thì lại bận công việc quá mà cũng không có thời gian về nhà nghe cô chia sẻ, dường như mối quan hệ giữa anh và cô càng trở nên trầm lắng, xa lạ hơn.

Ngày qua ngày, cô thì vẫn cứ như thế nhưng hình như cơ thể thì càng bị suy yếu, mệt mỏi. Có lần, đang đi trên cầu thang, cô bị choáng đến mức sắp va vào thành cầu, may mà có người làm đến giúp đỡ.

Lần này, cô quyết định đi tái khám.

Xét nghiệm xong tất cả, chưa nghe bác sĩ báo gì về tình hình sức khỏe thì đã nghe ông ta nói mình đã có thai hơn được một tháng.

Cô sung sướng đi đến công ty báo cho anh nghe về chuyện này thì đã nghe nhân viên nói anh đang đi ăn trưa nên cô đành ngồi chờ.

Buổi trưa hôm đó, anh cũng về nhưng kế bên anh lại có một người con gái khác. À, thì ra chỉ là thư ký của anh. Vậy mà cứ tưởng! Nếu không nhìn rõ thì có lẽ cô đã ghen mất rồi.

Nhưng thật lạ, nếu chỉ đi ăn trưa chung thì cũng đâu cần phải thân thiết đến thế, đằng này cô thư ký đó lại đi sát bên, cặp tay với anh và còn... hôn cả anh nữa!

Cô đau.

Vừa đứng dậy định bước đến anh thì cô đã bị choáng váng đến ngất ngay phòng chờ.

Cô được đưa đến phòng y tế của công ty, mà không có sao nên cô cũng đành bỏ ra về.

Đến nhà thì nghe có tiếng người lớn bên trong.

- "Tôi quyết định cho con gái tôi kết hôn, dù gì, con tôi cũng là thư ký của của con anh chị nhưng mà hai đứa nó kết hôn thì còn con dâu của hai anh chị thì sao?"

Ông ta quả quyết một cách chắc chắn nhưng cha mẹ anh vẫn hồn nhiên giải thích.

- "Chỉ còn vài tuần nữa thì nó và con trai tôi cũng ly hôn mà thôi."

Ly hôn?

Tại sao lại ly hôn chứ. Không lẽ, anh đã chán cô rồi à?

Cô đau lắm nhưng không thể chạy vào quấy rối cuộc trò chuyện của người lớn được. Cô đành chịu đau khổ trong lòng, chờ anh về, cô sẽ nói cho anh nghe rằng mình đã có thai, chỉ có cách đó, anh mới không ly hôn cô mà thôi.

Đêm ấy, anh đưa cô gái ấy về nhà, cô đau nhưng cũng cố gắng nói ra mọi chuyện. Anh không tin, gọi người lên đưa cô về phòng và nhốt cô ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Chì Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Hận

Đêm đó, cô muốn khóc cũng không thể khóc được. Cô hận anh. Vì sao là vợ là chồng mà chỉ có một lời giải thích mà anh cũng không nghe.

Dáng vóc của cô ngày một yếu dần theo thời gian, đã có thai con của anh mà lại chẳng được anh quan tâm gì cả, cô bị cả nhà bỏ rơi từ lúc bắt cô vào phòng nhốt đến lúc ánh trăng đã treo lơ lửng trên đỉnh đầu, chiếu rọi qua từng ô cửa sổ.

Cô đau đớn đến tâm can, chỉ ôm mỗi hận trong lòng, nước mắt không muốn rơi nhưng nó vẫn cứ theo cảm xúc mà chảy dọc xuống bờ môi nhỏ. Giọt nước mắt cũng giống như số phận của cô vậy, nó chứ chua chua mặn mặn mang theo những nỗi buồn của con người rồi biến đi mất theo cảm xúc.

Cô dần thấm mệt và ngủ thiếp đi xuống chiếc gối nhỏ được đặt sẵn ở đầu giường.

Sáng hôm sau, cô vẫn chưa tỉnh giấc được, có lẽ vì hôm qua cô đã quá mệt vì anh.

Một ly nước tạt thẳng vào mặt cô làm cô giật mình, hoảng hốt tỉnh dậy. Vừa mở mắt thì đã thấy mình đang bị cột cứng ở chiếc ghế đặt cạnh tấm tường nhà.

Còn anh?

Anh ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện, nhưng không chỉ riêng anh mà còn có cô gái ấy, cô thư ký của anh và cũng là người vợ sắp cưới của anh nữa chứ.

Cô đau lắm. Nhưng, cô cũng cố nghẹn chặn nước mắt của mình lại, nhìn anh bằng ánh mắt hận thù.

-“Tôi muốn ly hôn, cô đồng ý chứ?”

Anh nói mà làm cho cô như thể mới bị choáng xong. Cô chưa kịp nói lời thì anh đã chặn giọng mà nói tiếp.

-“Cô sợ bất lợi à, cũng đúng, từ ngày mai tôi sẽ mua cho cô một căn nhà riêng, hằng tháng tôi sẽ chu cấp tiền đầy đủ, chỉ cần chúng ta cắt đứt mối quan hệ này là được.”

Anh gạt đầu nhìn cô bằng đôi mắt hăm dọa. Cô định nói ra, mình đã có thai nhưng không thể vì lúc cô sẵn sàng nói thì anh và cô gái ấy đã bỏ ra ngoài.

Ngày hôm sau, cô được đưa đến nhà mới.

Anh và cô gái ấy dọn vào phòng cô đã bị nhốt ở, vì căn phòng này là phòng ngủ của cô và anh lúc trước.

Cô gái ấy là thư ký nên có chút đảm đang về công việc nên vừa về phòng mới thì đã bảo anh ra ngoài cho cô ấy dọn phòng, hai người họ cứ quẩn quýt nhau mãi rồi anh mới chịu ra khỏi phòng cho cô dọn dẹp.

Cô ấy đi tới bàn làm việc của anh để dọn thì chiếc túi xách trên bàn rơi xuống rồi từng món đồ trong đó rơi ra, cô hoảng quá nên cứ luống cuống lấy lên nhanh chóng, cho tới khi cô nhìn thấy được tờ giấy, tờ giấy được bao bọc kỹ lưỡng bởi một miếng bìa kính, bên trong lại đề là GIẤY XÉT NGHIỆM KHÁM THAI, cô choáng. Cầm mãi tờ giấy ấy cho đến khi anh bước vào.

-“Lục Nhi, em bị gì vậy?”

Cô giật mình, giấu tờ xét nghiệm đi.

-“Ồ đây bụi quá nên em đang tìm cách quét ra.”

-“À, thôi, sắc mặt của em kém quá, ra phòng khách nghỉ đi, anh gọi người làm lên được rồi.”

Cô liền chấp nhận rồi bỏ ra ngoài, không một lời hỏi thăm nào với anh nữa.

Anh cũng có công việc nên ra khỏi nhà ngay sau đó. Cô thì bất thần lấy tờ xét nghiệm ấy ra xem lại.

"Cô Ngọc Nhiên, kết quả đã có thai, chuẩn đoán thời gian là một tháng!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đẳng

Cái dòng suy nghĩ ấy cứ hiện lên mãi trong đầu Lục Nhi, làm cho cô ta cảm thấy rất khó chịu. Đến khi cô giúp việc lên gọi thì cô ta mới hoàn hồn trở về.

-“Ông bà gọi cô xuống ăn cơm ạ!”

Cô ta gật đầu.

Đội cho cô giúp việc xuống thì cô ta cầm tờ xét nghiệm lên xé ra thành những mảnh giấy vụn rồi vứt vào sọt rác không một chút lòng tốt nào cho anh biết cả. Làm xong thì cô ta cứ phui tay rồi lặng lẽ đi xuống bàn ăn tươi cười với gia đình chồng.

Mặc dù chưa là con dâu nhưng cô ta đã được gia đình gửi qua đây ở để cho biết cuộc sống hôn nhân, gia đình.

-“Thằng Lâm nó bận nhiều việc trên công ty nên nó không có nhiều thời gian cho con, con cũng biết mà nên đừng buồn nó nha. Còn công việc của con trên công ty thì bác đã nói thằng Lâm cho con nghỉ rồi.”

Cô khó hiểu.

-“Sao vậy bác, nếu không làm thì sau này con phải làm gì?”

-“Là con dâu của bác.”

Mẹ anh quả quyết.

Cô sung sướng đến mức chạy về mẹ chồng tương lai của mình ôm vào lòng.

Một tháng sau, anh và cô ta cũng kết hôn.

Ở một nhà thờ lớn nhất thành phố, là nơi làm đám cưới của anh và cô ta. Có thể nói đây là một cái đám cưới hoành tráng nhất, long trọng nhất trong thành phố vì nhà anh giàu mà, có cả một công ty chuyên về ngành kinh tế, nếu không làm như vậy cũng không được. Nhưng có thể thấy được, đây là một đám cưới còn hoành tráng hơn cả đám cưới trước của anh.

Nếu nói như vậy cũng không đúng, vì gia đình anh lúc trước cưới Ngọc Nhiên về là do anh quyết định, không hề có sự can ngăn của ai. Nhưng vì gia đình cô không được trong sạch, lại còn ở trong tầng lớp thấp kém nên gia đình anh chẳng có chút thiện cảm nào với cô ngay từ khi cô bước về nhà anh làm dâu.

Hôm ấy, mẹ anh gửi cho Ngọc Nhiên một tấm thư mời, dự đám cưới. Nhưng vì, cô cứ bị choáng do có thai mà lại không được chăm sóc, ăn uống đầy đủ nên cũng không có sức khỏe để đi đến đó.

Ngày kết hôn, mẹ anh cho xe qua rước cô. Có lẽ vì đã có thai hơn hai tháng nên đồ cũng không còn mặt vừa nữa, lựa mãi chẳng có bộ nào vừa ý nên đành lấy cái cái rộng nhất nhưng lần trước đã bị anh đánh và kéo rách nhưng cũng phải cố mà mặc vào, còn dự đám cưới của anh nữa, mẹ anh cũng mắc công gọi người tới đưa cô đi mà.

Nước mắt trên khoé mi của cô dần bị ướt đầm nhưng miệng thì cứ cười cho vui đi mọi chuyện, dù gì, từ khi cô dọn đồ đến đây thì cũng đã cắt đứt mối quan hệ với anh rồi.

Tại nhà thờ...

-“Lục Nhi, con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng không?”

Tiếng của Cha nhẹ nhàng nói. Lục Nhi không cần suy nghĩ trả lời.

-“Con đồng ý.”

"Con đồng ý"

Chỉ có ba từ ấy mà làm cho cô đang ngồi dưới hàng ghế đầu đón đến không tả, chỉ biết ngồi lặng ở đó mà nhìn anh hạnh phúc nói câu trả lời cho Cha là đồng ý, để rồi anh cùng cô ta sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng, ai biết sự thật lại trở trêu đến như vậy!

Cha vừa hỏi anh cũng giống như câu hỏi đó. Anh ngập ngừng trả lời... thì cô đã bị ngất tại hàng ghế. Mọi người hoảng hốt nhìn cô, còn anh thì rất tức giận, ánh mắt cứ trừng trừng nhìn xuống nơi cô bị ngất.

Anh không thương tiếc hay là một chút thương hại gì cô cả mà anh chỉ hận cô, hận là tại sao ngày hạnh phúc của anh mà cô lại đến, hận cô vì sao cô lại bị ngất tại lễ đường này, để rồi đám cưới của anh lại bị xui xẻo, anh hận cô vì tất cả.

Anh gọi người đưa cô ra khỏi nhà thờ, không cần đưa cô đến bệnh viện, chỉ cần cho cô nằm ở đâu đó ngoài nhà thờ là được rồi, loại đàn bà như cô không cần phải đối xử tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Tan

Anh đuổi thẳng cô ra ngoài như vậy làm cho mọi người trong lễ đường vô cùng ngạc nhiên.

"Chẳng lẽ, vợ chồng với nhau cũng hơn hai năm mà anh lại đối xử với vợ cũ của mình như vậy sao, vậy khi mai này, Lục Nhi nó về nhà anh mà có làm sai việc gì thì anh cũng đối xử như vậy à?" - Cha mẹ Lục Nhi lo lắng, nhưng cứ nhìn con mình đang tươi cười hạnh phúc thì ông bà cũng chẳng dám nói gì với con gái mình cả.

Cô bị bảo vệ của lễ đường kéo ra, theo một cách mạnh bạo, vô cùng không thương tiếc.

Những vết rách trên chiếc váy rộng lúc trước, giờ đây lại bị chà xát vào những tấm gạch lát dưới sàn của nhà thờ làm cho nó bị hở ra nhiều hơn. Thân người cô ngày một xanh xao, tàn tạ, nếu người khác nhìn vào thì chẳng khác nào tưởng cô chỉ là người ở trong nhà anh.

Mặc dù, đã bị ngắt nhưng cảm giác của cô cứ đau lắm như là bị một chút muối chà xát trong tim vậy. Nước mắt cứ rơi ra, rơi mãi.

Cho đến khi, máu từ đầu cứ ở dưới váy cô tiết ra mãi, ngày một nhiều hơn, thấm đẫm cả một màu váy đỏ.

Đến lúc bảo vệ phát hiện thì đã thấy cô nằm thờ gập, nhịp tim thì đập loạn xạ cả lên, trong tiếng thở dài đó, mọi người vẫn còn nghe rất rõ, cô đã gọi tên "anh".

Anh vội chạy xuống với cô, mặc cả Lục Nhi đang chờ câu trả lời.

Anh ôm cô vào lòng, miệng cứ lầm bầm trách móc, tại sao, tại sao, anh lại phải đối xử với cô như vậy, tại sao lại không nghe lời giải thích từ cô lúc trước, tại sao lại đối xử lạnh nhạt với cô rồi đuổi cô ra ngoài để đưa người con gái khác về làm vợ.

Anh sai rồi. Anh chấp nhận là anh sai, anh chỉ muốn cô tỉnh dậy thôi, nếu cô tỉnh thì cô cứ yêu cầu gì anh cũng chịu.

Anh gọi người kêu xe đến đưa cô vào bệnh viện, vội vã lặng đi, không một lời nào nói với Lục Nhi cả.

Vậy là đám cưới sẽ hoảng lại sao? Hay anh sẽ từ hôn khi biết Ngọc Nhiên sẽ có thai. Lục Nhi vô cùng hoảng sợ, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh nhưng đến cha mẹ anh thì có vẻ như là rất tức giận.

-“Mau lấy xe đưa tôi theo nó.”

Mẹ anh nói với bác quản gia. Ông ta nhanh chóng chạy đi còn mẹ anh thì cứ tiến lên ngay nơi cô đứng.

-“Con đừng lo, tại bác hồ đồ mới mời con hồ ly tinh đó đến dự, để nó phá cái hạnh phúc của con, bác xin lỗi. Nhưng, ngày hôm nay, thằng Lâm không chấp nhận lấy con làm vợ thì bác vẫn là người chấp thuận con làm con dâu của bác. Con cứ về nhà bác rồi làm tốt bổn phận làm dâu, con trong gia đình là được.”

Mẹ anh nói một cách đĩnh chính, kèm theo một câu nói khẳng định làm cho cha mẹ Lục Nhi không chịu thì cũng phải xui xẻo chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hối hận

Trong lúc đưa cô đến bệnh viện, anh vô cùng hối hận về những hành động mà mình đã làm với cô.

Là vợ chồng với nhau đến nay chắc đã được hơn hai năm nhưng chưa lần nào anh làm sai mà phải hối hận đến như vậy.

Tại sao?

Chẳng lẽ anh không có chút lương tâm hay thương xót gì à? Hay anh còn tệ hơn cả một thứ súc vật?

Anh đau lắm. Anh biết lỗi rồi. Nhưng biết nói thế nào để cô tỉnh lại đây.

Nếu có thể nói một câu nào đó đến cả trăm hay nghìn lần mà cô có thể tỉnh dậy thì anh nguyện làm tất cả.

Đến bệnh viện, anh không cho ai đưa cô vào mà chính anh là người bế cô vào đó. Anh muốn mình là người chăm sóc cho cô, bù đắp những lỗi lầm của mình đã gây ra với cô suốt hai tháng qua.

Nhìn cô với nét mặt xanh xao, tiều tụy kèm theo với những vết máu chảy ra làm lòng anh vô cùng căn rứt. Anh đã giết chết đứa con đầu tiên của mình sao? Không lẽ, anh là người độc ác đến như vậy, đến một đứa bé chưa được sinh ra, chưa tận hưởng cuộc sống thì đã bị chính cha ruột của mình hãm hại giết chết sao?

Anh bất thần, ngồi lặng xuống hàng ghế chờ ngoài phòng khám, từng giọt nước mắt khẽ lăn xuống cuốn theo những suy nghĩ tội lỗi của mình.

Được hồi lâu thì chiếc xe của mẹ anh đã đến trước cổng bệnh viện. Bà ta bước vào, ánh mắt chỉ liếc sơ một lần thì đã bắt gặp được anh. Bà ta bước nhanh đến nơi anh ngồi rồi tức giận mắng nhiếc từng tiếng nặng nề.

-“Con vì con hồ ly này mà dám bỏ đám cưới của mình à? Con biết lúc con đi, Lục Nhi nó xử sự như thế nào không? Mẹ đã bảo con đuổi con hồ ly này ra rồi mua cho nó nơi nào tạm sống là được mà! Cần gì phải quan tâm nó thế này?”

Mẹ anh nói một cách rùng rợn.

Thì ra kế hoạch đuổi cô ra ngoài không chỉ là có một mình anh làm mà chính là do mẹ anh chủ mưu.

Đúng là không thể nào tin được. Người mẹ chồng lúc nào trước mặt cô cũng đối xử tốt mà giờ sau lưng lại răn độc như vậy.

-“Mẹ im đi.”

Anh quát lớn.

Đây là lần đầu tiên mà anh dám nói lớn tiếng với mẹ mình như vậy, mà cũng chẳng có một chút gì ngại ngùng khi nói ra.

Mẹ anh ngạc nhiên đến không chớp được mắt, đôi môi khẽ run run giật giật vì bị anh nói lớn tiếng trước mặt nhiều người trong bệnh viện. Quá ngại nên mẹ anh vùng tay đánh anh một cái vô cùng mạnh không thương xót và cũng không nể anh là con trai của mình.

-“Con vì con đàn bà "VÔ SINH" này mà dám nói mạnh với mẹ à?”

Mẹ anh trừng mắt nhìn anh chờ câu trả lời.

-“Đúng! Con vì vợ con! Nhưng con nói cho mẹ biết, vợ con KHÔNG HỀ BỊ VÔ SINH.”

Anh quả quyết một ý kiến thật chắc chắn đến mẹ anh còn phải đứng yên lặng người.

Đến khi bác sĩ cầm tờ giấy ra thì anh không còn nói chuyện với mẹ mình nữa mà chạy đến hỏi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Xấu xa

Bác sĩ vừa mở cửa phòng ra thì anh không còn nói chuyện với mẹ mình nữa mà cứ quay mặt đi, chạy về phía bác sĩ đang đứng.

Anh không thể kiềm chế bản thân mình ngay lúc này được, anh cứ lo lắng về cô, mong cho cô không xảy ra chuyện gì. Trong đầu anh bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất là "cô". Nếu cô mà có việc gì thì chắc anh không còn muốn sống nữa.

Anh gấp rút nhìn vào phòng khám bằng một khe hở nhỏ cuối cùng của cánh cửa phòng sắp đóng lại. Miệng thì cứ không dứt gọi tên cô bằng những lời nói đau khổ, chua xót về hành động mà anh đã đối xử với cô trong suốt những ngày tháng qua.

-“Anh là người nhà của bệnh nhân?”

Bác sĩ nói.

-“Đúng! Vợ tôi có bị gì không bác sĩ...”

...

Anh hỏi rất nhiều, rất nhiều câu làm bác sĩ không có cách nào để chen vào trả lời, một hồi sau thì anh mới ngừng lại rồi đợi chờ câu trả lời từ bác sĩ.

-“Bệnh nhân hoàn toàn không có gì, chỉ là hơi yếu sức mà thôi. Anh đừng lo.”

Anh yên tâm được một lúc thì lại nhớ ra một điều, nếu chỉ có vậy thì tại sao anh lại phải quan tâm đến cô đến thế? Không phải cô nói mình đã có thai sao? Tại sao bác sĩ lại chẳng đề cập gì đến việc có thai cả? Không lẽ anh đã bị cô lừa dối một lần nữa, để có thể quay lại với nhau, cô lại dùng một cách dễ tiện đến mức đó à?

Anh khó hiểu rồi cố gắng hỏi thăm bác sĩ thêm một lần nữa.

-“Còn cái thai... cũng không có gì phải không bác sĩ...”

Anh ngập ngừng hỏi nhẹ, dường như bác sĩ cũng nghe được câu hỏi từ anh nhưng ông ta lại trả lời bằng một câu ngắn gọn.

-“Cô ấy KHÔNG CÓ THAI.”

Nói xong rồi ông ta bỏ đi.

"Không có thai"

Tại sao lại như vậy? Anh hoàn toàn bất giác, chỉ biết đứng lặng người không nói gì.

Mẹ anh bước lại, cười một cách khinh bỉ vào phòng khám nơi mà cô đang nghỉ ngơi rồi quay sang nhìn anh.

-“Con tin chưa, cái loại người như nó chỉ có cái mặt dày như vậy thôi.”

Mẹ anh cười thêm một lần nữa rồi quay người bước ra khỏi bệnh viện.

Bỏ lại anh một mình ở đó. Không gian có vẻ ngày một ít người lại rồi hẳn càng im tĩnh hơn cho đến khi hoàng hôn trải mình trên bầu trời đêm tối. Anh cũng lặng lẽ bước ra về, không một cử chỉ liếc mắt nào nhìn vào phòng khám.

Anh thất vọng lắm. Thất vọng là sống chung với cô bao lâu mà lại không biết tính cô như vậy. Đúng là một loại xấu xa, mà cũng đúng, cô cùng cái nơi thấp hèn mà ra, không xấu xa mới là chuyện lạ. Người ta nói đúng, lòng người là không bao giờ có thể thay đổi được, cho dù thay đổi cách mấy thì cũng có một ngày lộ bản chất thật mà thôi.

Rời khỏi đi bệnh viện, anh lang thang trên những quán rượu ngoài đường, mãi không về nhà cho đến sáng.

Còn trong bệnh viện ấy, có ai biết được, người bác sĩ đã báo bệnh cho anh lúc trưa lại là người bác sĩ đã khám thai cho cô lúc trước.

Không ai thể ngờ là cô đã nhờ người bác sĩ ấy giấu đi cái thai không cho anh biết. Cô đã nghĩ rất kỹ khi nhờ bác sĩ làm chuyện đó. Anh đã quyết định cắt đứt mối quan hệ với cô rồi còn gì, đâu cần phải quan tâm đến cô như vậy. Cô quyết định không nói ra và cũng không phá bỏ đứa con trong người mình. Dù gì, nó cũng đâu phải là con của riêng anh, mà nó cũng là con của cô nữa mà. Cô đã rất suy nghĩ kỹ, từ nay cô sẽ bỏ đi thật xa, không còn có mối quan hệ gì với anh cả và đứa con này khi sinh ra cũng sẽ không có một người cha nào.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Hiểu lầm

Sáng hôm sau, khi bình minh chưa kịp hé lộ thì cô đã quyết định thu dọn đồ đạc về nhà nhưng lại sực nhớ là trong người mình cũng chẳng còn một chút tiền nào để trả viện phí.

Cô cứ chần chừ mãi cho đến khi ông bác sĩ hôm qua vào khám sức khỏe cho cô buổi sáng thì cô mới dám mở lời nhưng ông ta lại trả lời lại là hôm qua anh đã trả tiền cho bệnh viện rồi và nói là khi nào cô muốn xuất viện thì cứ việc đi, không cần phải ngăn cản.

Cô tuy có chút áy náy nhưng cũng đành chịu vì bây giờ cô cũng không có đủ tiền để trả và nếu trả được thì những ngày còn lại của cô chắc cũng không thể bình yên được.

Cô chấp nhận và rời khỏi bệnh viện ngay sau đó để về nhà thu dọn hành lý ra đi, đi một nơi nào đó thật xa, một nơi mà anh không thể nào tìm đến được.

Vì không có tiền nên cũng không thể đi xe cho nhanh được nên cô đành đi bộ về. Mãi lang thang trên con đường nhỏ của thành phố, cô chẳng có gì ngoài mảnh áo đang mặc để che thân, thời tiết buổi sáng thì lúc nào cũng se lạnh, đến những người thường chạy bộ thể dục cũng phải mặc thêm chiếc áo bên ngoài để tránh rét. Còn cô thì sao, một người vừa yếu sức vừa có thai đang trong tình trạng nguy hiểm vậy mà chẳng khi nào biết lo lắng cho bản thân mình cả.

Được khoảng nửa giờ đồng hồ thì cô cũng đã về đến nhà, chưa kịp đến cửa thì cô đã thấy bóng dáng một ai đó thật lạ lắm đang đứng trước cửa nhà cô tựa vào hàng cửa rào, tay thì cầm một lon bia nhìn rất đáng sợ.

Cô tiến gần lại người đó vừa mới kề nhẹ vào tay thì người đó đã gục đầu xuống người cô rồi.

Thân người của người đó vừa ngã xuống thì khuôn mặt thanh tú với nét lạnh lùng của người đó cũng hiện lên. Thì ra là "anh". Anh đến đây để làm gì nhỉ? Muốn đuổi cô đi nữa à. Cô nhìn anh vẫn với một vẻ đau đớn lắm. Vì sao anh đối xử với cô như vậy mà lúc này cô lại không có chút nào hận anh cả hay lòng rung cảm của cô đã dành cho anh lại trở về, mối quan hệ hôn nhân cũ vẫn còn lưu luyến trong lòng cô?

Giọt nước mắt trên mi cô lại bắt đầu chảy nữa rồi. Có lẽ, trong cuộc đời này, không ai có thể làm cho cô khóc hoài như vậy, chỉ có thể là ngoại trừ anh mà thôi.

Cô vừa đứng lên định đi anh dậy thì một ánh đèn xe ở đâu đó sáng rực chiếu vào mặt cô làm cô phải nhúm đôi mày nhỏ của mình lại.

Người trên xe đó bước xuống, tiếng của chiếc guốc cứ đi thẳng đến cô.

"Cô đang làm gì vậy?"

Người đàn bà đó nói một cách tức giận. Cô ngước mặt từ từ lên nhìn người đàn bà đó thì ra là Lục Nhi.

Cô ngăn dòng nước mắt của mình lại rồi tiếp tục quay sang Lục Nhi, nghe cô ta phân tích đạo lý với mình.

"Cô là ai mà dám bèn xén vào chồng của tôi hoài thế, hai người đã ly dị rồi mà. À, cô muốn dành lại anh Lâm chứ gì? Không dễ đâu, từ khi tôi chú ý đến anh ấy thì anh ấy đã là của tôi, không còn là của cô nữa."

Cô nghe mà đau đốn đến chùng nào. Đúng vậy, cô đúng là một người mềm yếu mà, quyết định cắt đứt quan hệ rồi mà cứ vẫn còn dành tình cảm cho anh. Cô ngại thơ quá rồi, đàn ông có thể xoay chuyển 360 độ trong vòng một giây mà không cần một vật gì tác động gì cả, ngay cả vợ mình mà còn đổi được, nói gì là tình cảm.

"Tôi biết, nhưng tôi chỉ muốn tốt cho anh ấy..."

Đang nói thì cô ta đã tát vào mặt cô một cái đau điếng vừa nhìn cô bằng một khuôn mặt hả giận.

"Loại đàn bà như cô mà cũng muốn tốt cho người khác à?"

Cô ta vừa nói xong thì anh đã bờ vờ tỉnh dậy, cô ta vừa kịp nhìn thấy thì đã vội giả vờ té lăn xuống đường đến mức cô còn chưa kịp trở tay để giải thích cho anh.

"Cô đã làm gì Lục Nhi?"

Không đợi cô trả lời thì..

"Bốp"

Một cái tát của anh vung thẳng vào mặt cô theo hết cảm xúc giận giữ được bộc phát ra.

Cô cười theo một cử chỉ vô ý thức.

"Anh tin cô ta hơn tôi à? Cũng đúng, cô ta đã là vợ anh, một người ngoài như tôi thì làm sao anh có thể tin được!"

Anh nhìn cô chỉ biết cười theo một cách khinh bi. Đúng là người không biết lý lẽ sẽ nói như thế này.

"Cô mà dám làm gì Lục Nhi thêm một lần nữa thì tôi sẽ không để yên đâu."

Nói rồi, anh quay sang Lục Nhi đỡ cô ta dậy rồi đưa cô ta lên xe. Lon bìa trên tay anh lúc này, giờ đây đã bị anh vứt ra trước mặt cô. Nó như là một tính cách của cô vậy, cứ được người khác mua về sử dụng một một thời gian rồi cũng sẽ có một ngày bị vứt đi không thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Là anh

Từ lúc anh bỏ lên xe với Lục Nhi, anh không hề nhìn cô bằng một lời liếc mắt nào. Anh bỏ cô nằm lẫn, gói gọn dưới mặt lòng đường, không buông một lời hỏi thăm nào đến cô cả.

Mà cũng đúng, anh chẳng biết cô có thai mà, nếu nhìn theo góc độ của anh thì chỉ nghĩ cô là một thứ đàn bà thâm độc, nhẫn tâm, luôn dùng những cách hèn hạ để đối xử với người khác mà thôi.

Cô đau lắm. Người đàn ông mà cô luôn cho là tất cả khi trước, giờ đây cô lại không ngờ bội bạc, phũ phàng đến như vậy.

Cô quết nước mắt trên khuôn mặt của mình đi vì bây giờ cô khóc thì anh cũng đâu tin là sự thật, giọt nước mắt của cô lúc này chỉ khiến cho anh đã ghét thì lại càng ghét thêm, anh nghĩ chỉ có những đứa ngu xuẩn mới tin vào những giọt nước mắt giả tạo của cô mà thôi.

Cô cố đứng dậy bằng cách bám vào khung rào sắt nhà mình, bây giờ cô đâu thể làm mạnh như ngày xưa được. Bây giờ, thân người đã yếu lại còn mang thai, nếu như có làm một hành động gì mà ảnh hưởng đến nó chắc cô cũng không còn muốn sống trên cõi đời này nữa.

Cô bước từng bước vào nhà và thu dọn tất cả quần áo vào vali, cô chỉ mang đúng số tiền mà mình dành dụm được khi còn là con dâu nhà anh, còn lại bao nhiêu

tiền mà anh chu cấp trong suốt hai tháng qua cô đều giữ lại và cho nó vào một lá thư, đặt sẵn trên chiếc bàn. Cô không muốn nợ bất kỳ thứ gì của anh khi mà anh đã nói lời cắt đứt mối quan hệ với mình cả.

Xong mọi thứ thì cô cũng rời khỏi nhà. Đây là lần thứ hai mà cô phải đau khổ ra đi chỉ vì anh.

Lúc này, trời cũng đã sáng rực, ánh nắng cứ chiếu rọi khắp nơi làm cảnh vật nhìn thấy là vui lên hẳn.

Cô vẫn phải đi bộ để tìm nơi mà mình muốn đi nhưng khi đi đến một ngã tư đường thì phải băng qua để đi tiếp.

Ánh đèn tín hiệu giao thông lúc này là màu đỏ nên cô cũng nhanh chóng mà vội bước qua nhưng vừa đi ra khỏi vỉa hè thì ánh đèn lập tức lại chuyển sang xanh, một chiếc xe mô tô nhanh vượt qua khỏi đường, con choáng của cô lúc này lại tái phát chắc do từ hôm qua nhập viện đến giờ vẫn chưa ăn gì mà lại bị anh đánh lúc sáng nên dẫn đến kiệt sức, cô bị mất phương hướng sắp ngã xuống mặt lòng đường thì một cánh tay khỏe mạnh, rắn chắc vội ôm lấy cô vào lòng, hơi thở rất ấm áp, anh ta ngay một ôm cô mạnh hơn, chặt hơn nữa, cứ như muốn giữ lấy riêng cô vào lòng. Cô giờ đây đang trong tình trạng mê mẩn, không biết gì cả, ngay cả người đàn ông đang ôm chặt lấy mình mà cô cũng không nhìn được rõ mặt.

-“Hà Lâm...”

Cô cười một cách nhẹ nhàng rồi lập tức ngắt đi trong vòng tay người đó.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chỉ tình cờ

"Hà Lâm"

Không phải tên này là tên của anh sao? Đến giờ phút này mà cô lại còn nhớ đến chồng mình, người ta nói đúng, lòng dạ của người vợ dù có xấu xa cỡ nào thì cũng không bao giờ phụ lòng của người đàn ông! Chỉ có những thằng đàn ông hèn mới không hiểu được điều đó.

Còn người đàn ông lúc này thì sao? Trong lúc mơ màng sắp ngắt đi, cô chỉ có thể nhìn được thân người của người đó, một người đàn ông ra dáng rất chững chạc, khuôn mặt thanh tú, điềm đạm nhưng lại tiếc là cô không nhận ra là người nào.

Người đó đưa cô vào bệnh viện, một bệnh viện khá sang trọng, lại còn cho cô vào phòng nghỉ riêng loại đặc biệt nữa chứ. Bác sĩ chăm sóc cho cô cũng chính tay người đó chọn để vào chữa cho cô. Suốt buổi tối hôm ấy, cô vẫn chưa tỉnh được nên người đó cũng ở lại với cô.

Rốt cuộc, người đó là ai? Sao lại tốt với cô đến thế?

Sáng hôm sau, cô chợt mơ màng tỉnh dậy nhưng mắt thì lại cứ liêm diêm không thể mở to hơn được, miệng thì lại lẩm nhẩm cái gì đó.

- "Hà Lâm, Hà Lâm... Con... con tôi đâu?"

Lời nói thất thanh của cô ngày một lớn dần hơn làm người nằm cạnh giường cô đang trong giấc ngủ lại chợt bừng tỉnh giấc.

- "Cô... cô không sao chứ? Có việc gì à! Để tôi gọi bác sĩ!"

Cô vừa nhìn thấy người đó thì vội ngồi dậy nắm cổ áo anh ta vang lớn.

- "Anh... Tôi xin anh, làm ơn hãy cứu tôi, cứu con của tôi... Nó đang rất nguy hiểm. Làm ơn... làm ơn đi mà!"

Vừa nói xong thì tay cô bị trượt xuống không còn nắm lấy cổ áo anh nữa, cô chỉ ngồi lặng xuống giường mà khóc, chẳng hiểu vì sao mà nước mắt của cô cứ lại rơi xuống hoài, cho dù cô nhận thế nào thì nó lại cũng không dứt.

Người đó nhìn cô bằng một ánh mắt thương xót nhưng trong đôi mắt ấy lại có thể bộc lộ hết những tình cảm mà anh ta đang dành cho cô.

- "Cô tên là gì?"

Cô nhìn anh ta bằng một cử chỉ sợ sệt. Anh ta càng tiến gần thì cô lại thụt sâu vào chiếc giường nhỏ.

- "Cô đừng sợ! Tôi tên Minh, Khải Minh! Là người đã giúp cô tránh chiếc xe hôm qua."

Cô nghe vậy cũng bớt lo lắng hơn nhưng lại nghĩ đến cái thai mình đang mang, cô sợ khi đến cạnh anh ta thì người đó sẽ hại chết đứa con của mình nhưng càng nghe anh ta nói thì cô lại càng được thuyết phục hơn. Khoảng cách của cô và anh ta càng ngày được tiến gần, ngày một gần hơn. Rồi trên vòng tay người đó bây giờ cũng đã giữ được đầu cô đang tựa vào.

Anh ta nói cho cô nghe, tờ mờ sáng hôm qua, anh đã thấy cô bị cặp vợ chồng kia hành hạ nên thương xót nhưng không thể giúp được, tình cờ thấy cô bị nạn trên ngã tư đường nên phải giúp và đưa cô vào đây. Cô nghe xong, nước mắt lại cứ rơi xuống. Cô cảm động lắm. Cô kể cho anh ta nghe rất nhiều câu chuyện về

cuộc đời mình, cô vừa kể mà nước mắt lại vừa rơi làm cho câu chuyện ngày một kéo dài, được một lúc thì cô lại thiếp đi chìm vào giấc ngủ, anh ta cũng cảm nhận được, anh đưa cô xuống giường rồi nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

Đến lúc thấy cô ngủ rất say rồi anh ta mới dám ra ngoài mua đồ.

Trước khi đi, anh còn dặn dò bác sĩ rất kỹ là lúc nào cô tỉnh dậy thì cứ bảo cô ăn một vài miếng trái cây được gọt sẵn ở trên bàn, còn không thì cứ nằm yên mà dưỡng sức không được phép ra ngoài khi chưa có lệnh của anh ta.

Mọi việc được anh ta xếp đầu ra đó cẩn thận, đến một sơ sót mà cũng không thể diễn ra. Theo dự đoán thì có lẽ cô sẽ ngủ trong vài mươi phút mà thôi nhưng khi anh ta trở về thì lại cũng chưa thấy cô tỉnh dậy.

Lúc này, anh ta thấy cũng chưa gì lo lắng lắm nhưng càng ngày thì thấy cô càng có vẻ đáng nghi hơn. Đã quá hai giờ đồng hồ mà vẫn chưa tỉnh, không lẽ cô bị gì nữa à? Anh ta hoảng hốt, quát lớn gọi bác sĩ, may mà bác sĩ đến khám kịp nếu không thì cô đã trong tình trạng nguy hiểm rồi.

- "Hiện giờ, cô ta đang trong tình trạng rất nguy hiểm, có lẽ vì ảnh hưởng tâm lý quá cao và còn có con trong bụng nên tình hình này mà kéo dài e là cô ấy sẽ không qua khỏi!"

Không qua khỏi? Ảnh hưởng tâm lý nặng nề? Những việc này là do ai gây ra? Không phải là cặp vợ chồng kia à? Anh ta càng nghĩ càng tức cho cô nhưng có lẽ bây giờ là không phải lúc, anh ta yêu cầu bác sĩ phải chữa gấp cho cô, cho dù phí mất bao nhiêu anh cũng chịu!

Bác sĩ gật đầu nhưng vẻ mặt hơi lo ngại.

- "Nếu muốn bình phục nhanh trong vòng thời gian ngắn thì có thể nhưng phải bỏ đi đứa con trong bụng cô ấy, anh chịu chứ?"

Bác sĩ nhẹ nhàng hỏi nhưng anh ta lại nghĩ đến những lời mơ màng của cô lúc sáng, anh không ngần ngại đáp trả là sẽ giữ đứa con và cho dù thế nào thì đứa con đó cũng phải được giữ lại, cho dù nguy hiểm cách mấy thì cũng không được làm hại gì đến đứa con của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Anh trai họ

Tối hôm đó, sức khỏe của cô ngày một kém dần hơn nữa, trước khi được bác sĩ chuyển sang phòng hồi sức, cô đã nắm chặt lấy tay của Khải Minh, vừa khóc vừa nói nhỏ với anh ấy.

- "Dù sao, anh cũng là ân nhân của tôi. Tôi xin anh, xin anh đừng làm hại gì đến đứa con của tôi cả. Cho dù sau này, khi tôi không còn giữ được mạng sống thì mong anh hãy chăm sóc cho con tôi."

Có vẻ như lúc này, cô đã nói nhỏ hơn, hình như là đang nghẹn chặn nước mắt của mình lại cho anh ta không còn lo lắng gì.

- "Được! Chỉ cần cô cố vượt qua kỳ khám này, không được bỏ cuộc thì cả cuộc đời cô hay là con cô, tôi cũng sẽ không bỏ ai cả."

Nói xong thì anh ta bước ra ngoài, bỏ cô một mình trong căn phòng ấy đến rất lâu sau thì bác sĩ mới vào đưa cô đi.

Anh ta nhìn theo cô mãi cho đến khi bóng cô khuất dần sau tấm tường trắng xa, một lúc sau thì tiếng điện thoại reng lên ینگ ینگ.

- "Alo, có việc gì?"

- "Sao? Lại đến à? Nói chờ tôi khoảng 25 phút, tôi sẽ đến ngay!"

Nói rồi, anh nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, vội vã đi rất nhanh.

...

Cuộc sống của Lục Nhi ở nhà Hà Lâm thì lại sung sướng hơn vì khi kết hôn, mẹ anh đã mua cho một căn nhà ở ngoại thành nên cuộc sống rất thoải mái nhưng chi tiết là từ khi kết hôn đến những ngày hôm sau thì cô ta lại không được Hà Lâm cưng chiều hay là trải qua một lần ân ái nào, công việc của Hà Lâm thì lại bận rộn nên khoảng cách giữa cô ta và Hà Lâm lúc này cũng giống như khoảng cách của anh và Ngọc Nhiên lúc trước. Nhưng anh không ngờ, Lục Nhi lại cảm ứng anh một cách dễ dàng như thế, lại còn ngoại tình ngay tại nhà anh nữa.

- "U... ưm... Ờm... A... A... A..."

Người đàn ông dáng hình cao to, vạm vỡ dùng sức di chuyển giữa hai chân cô, kéo nửa người cô xuống dưới giường, thuận thế anh ta áp sát lên người cô. Cánh tay anh di chuyển xuống eo rồi vòng qua bụng cô khẽ nâng, khiến cho phần dưới kề sát chặt chẽ với phần bụng dưới của anh, nhanh chóng bắt đầu cuộc chuyển động mới. Anh ta đâm vào ngày càng sâu, mỗi lúc lại có một tiếng rên nhỏ phát ra khiến cho người ta đến mức phải đỏ mặt. Vùng hoa huyết của cô ngày một bị quấy rầy bởi người đàn ông đó, tiếng cười nói hoang ái được phát ra từ căn phòng nhỏ.

-“Chiu anh một chút nữa thôi... Được không..”

Tiếng cười của Lục Nhi nhỏ nhẹ.

-“Một lần thôi đó! U... u...”

Người đàn ông đó cười một cách khiêu khích, ôm chăm lấy cô ta, hôn lên đôi môi nhỏ rồi nhẹ nhàng đi sâu vào những khúc phần nhỏ bên dưới.

-“Anh yêu em!”

"Phụt"

-“Chết! Anh quên dùng bao!”

Người đàn ông đó hoảng hốt. Cô ta cười một cách gian xảo.

-“Không sao, mấy hôm trước, em cũng đã làm với hần, chúng ta làm xuyên suốt cùng nhau thế này thì cả đời hần cũng không biết ai là con ai.”

Cô ta lại cười rồi bò lên thân người vạm vỡ của người đàn ông đó, hôn mãi mê cùng với cảm giác khoái cảm.

Reng... Reng... Reng..

Tiếng chuông dưới nhà reo chọt làm cho Lục Nhi bắt giác ngay cả người đàn ông đó cũng bất ngờ.

-“Không lẽ giờ này mà hần về? Thôi, anh mau mặt đồ lại đi.”

Đồ được mặt xong thì cô ta xuống mở cửa. Đúng như dự đoán thì là anh về. Cô mở cửa xong chạy choàng đến ôm anh một cách sung sướng.

-“Sao anh về sớm thế?”

Cô ta nói nhỏ vào tai anh, anh chỉ đáp trả lại bằng một nụ hôn nhạt nhẽo rồi bỏ cô xuống.

-“Xe này là của ai thế?”

Anh hỏi.

Cô giật mình nhưng vẫn đáp lại bình tĩnh.

-“Là anh trai họ của em qua thăm. Anh ấy làm công ty gần đây với lại mới gặp khi sáng nên em mời anh ấy vào chơi.”

Cô cười. Nụ cười mang một vẻ giả dối đến cực độ nhưng cũng làm cho anh tin được. Chắc anh đã quá mù quáng, say mê cái thứ đàn bà này rồi.

-“Chào anh!”

Người đàn ông lúc này lên tiếng.

-“Chào, nghe nói anh là anh trai họ của Lục Nhi?”

Người đàn ông đó nhìn Lục Nhi một vẻ khó hiểu, thấy cô ta nheo mắt rồi anh ta mới trả lời.

-“À, đúng rồi! Tôi tên Anh, Hàn Vũ Anh, rất vui được làm quen, đám cưới lần trước do tôi bận quá nên không đến dự được, xin lỗi.”

Người đàn ông tên Hàn Vũ Anh đó nói xong rồi lại quay sang nhìn đồng hồ rồi nói.

-“Tôi có công việc rồi, tôi đi trước. Anh đi nhé Lục Nhi.”

Anh ta vội vã đến xe rồi chạy nhanh như bắn chắc tại do quá sợ hãi, sợ anh điều tra này nọ rồi phát hiện lại phiền nên ra đi rất gấp.

Lục Nhi tạm biệt "người anh trai họ" của mình xong rồi lại nhìn anh.

-“Anh về nghỉ hay đi tiếp?”

Anh nhìn rồi đi thẳng vào phòng lấy ra xấp tài liệu rồi lạng đi.

Lục Nhi nhìn anh tỏ vẻ chán nản rồi quay về phòng. Cô ta cũng không hối hận vì đã yêu anh, làm vợ anh vì bây giờ chắc chắn cô đang sắp có thai nhưng cái thai này không phải của anh nhưng nó có thể làm cho anh tin rồi tất cả tài sản của anh hay những gì của anh có cũng sẽ thuộc về cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Một cơ hội

Ổ tập đoàn AST - một công ty cũng thuộc về lĩnh vực kinh tế nhưng nó chỉ mới được thành lập cách đây một năm, tuy chưa phát triển mạnh mẽ nhưng nó đã được làm hài lòng nhiều người của các đối tác trong và cả ngoài nước, trong đó có cả công ty của Hà Lâm.

-“Chào anh, có vẻ như hợp đồng về mảnh đất ở khu B, anh đang rất nôn nóng nhỉ?”

Người đàn ông lên tiếng.

-“Đúng, tôi tính ký hợp đồng với anh trong hôm nay vì bây giờ tôi đang rất cần để thực hiện kế hoạch xây dựng.”

Hà Lâm nói một cách rất dễ nghe nhưng thái độ của người đàn ông đó lại tỏ ra do dự.

-“Được! Nhưng anh phải trả tiền đặt cọc trước với giá hơn 65% thì tôi sẽ đồng ý.”

Người đàn ông đó cười nhìn anh bằng một ánh mắt nham hiểm.

-“Tạm thời, tôi vẫn chưa đủ tiền để mua nhưng anh có thể cho tôi nợ trong vòng ba tháng, công ty tôi sẽ góp đủ.”

Nhớ ngày nào, công ty của Hà Lâm vẫn là một công ty lớn nhất nhì thành phố vậy mà giờ đây phải đi van xin một công ty khác đầu tư cho mình. Đây đúng là nỗi niềm nhục nhã lớn nhất của dòng họ nhà anh.

-“Không được! Mời anh về cho, khi nào đủ tiền thì tôi sẽ bán. Tôi hẹn anh trong ba tháng, nếu ba tháng sau, anh không quay lại coi như tôi sẽ bán cho người khác.”

Hà Lâm cùng với nhân viên công ty mình lui về. Còn người đàn ông đó thì lại đứng dậy ra những công việc cần thiết cho thư ký của mình rồi thay đồ đi đến bệnh viện.

Khải Minh - không ai khác, anh ta là chủ tập đoàn AST, một vị giám đốc nhỏ tuổi nhưng tài cao không kém phần một ai trong lĩnh vực kinh tế, luôn thuyết phục thành công được những đối tác lớn hơn mình phải đồng ý.

Công ty của anh và Hà Lâm đã có hợp đồng từ nhiều tháng trước nhưng hôm nay mới được làm việc cùng, chỉ tiếc là lần này Hà Lâm đã làm mất điểm quá nhiều với Khải Minh, e rằng hợp đồng khó mà ký kết được.

...

Từ lúc Khải Minh vào bệnh viện thì đã thấy cô nằm khỏe mạnh trên giường, cô cứ nằm tựa trên chiếc gối dùng tay xoa xoa vào vùng bụng, miệng thì lầm bầm một điều gì đó rất vui, chắc hẳn giờ đây sức khỏe cô đã khôi nên hành động của cô lúc này cũng được gọi là bình thường thôi.

-“Cô đã khỏe hẳn chưa?”

Anh ta cười rồi nhìn cô bằng một vẻ triều mến.

-“Cảm ơn anh, tôi khỏe rất nhiều rồi! Lần này không có anh không biết cuộc đời tôi sẽ ra sao nữa? Ồn này chắc tôi không trả nổi cho anh rồi!”

-“Không cần đâu!”

Anh bước lại gần cô, cầm một miếng cam đưa cô rồi đặt tay lên đầu cô kiểm tra thử.

Nhớ ngày hôm qua cô còn sốt rất cao vậy mà giờ đây lại không còn nóng một chút nào. Anh lấy tay của mình ra, nhìn cô rồi cười thêm một lần nữa.

-“Không khí trong đây có vẻ ngột ngạt quá hay tôi đưa cô ra ngoài cho thoải mái?”

Anh đề nghị, cô ghen ngào gật đầu, rồi anh đưa cô đi.

Trong công viên của bệnh viện có một vựa hoa vô cùng đẹp, vừa sắc sảo vừa tinh tế khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy thú vị, kích thích đến mọi giác quan trong cơ thể con người.

Anh đưa cô đi qua từng nơi, nào là hoa mừi giờ, hoa nhài và những cánh bằng lăng đang rơi nhẹ nhàng trong gió nhưng đặc biệt nhất là khi bước qua vườn cẩm tú cầu thì anh lại dừng lại, tiến tới ngắt một cánh hoa cẩm tú cầu màu đỏ tươi rồi nhẹ nhàng cài lên mái tóc dài của cô, lặng tiếng nói nhỏ.

-“Từ nay, hãy để tôi chăm sóc cho cô nhé, ngay cả đứa con của cô nữa!”

Anh nghiêm túc nhìn cô nhưng thấy cô lại cố ý né đi. Anh lại nói tiếp.

-“Em biết tôi khác hẳn ta ở chỗ nào không? Hẳn ta là một người bội bạc còn tôi là một người chung tình, nếu em không tin, em cứ hãy cho tôi một cơ hội!”

Anh chắc chắn khẳng định với cô rồi chẳng nhận lại kết quả gì. Anh lẳng lặng đưa cô về phòng, trước khi đưa cô về, cô chỉ nói với anh một câu duy nhất.

“Anh hãy để cho tôi một thời gian!”

Chỉ bấy nhiêu đó mà làm cho Khải Minh không đến bệnh viện trong suốt một tuần nhưng trong một tuần đó, ngày nào cô cũng được cung cấp đồ dùng đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngọt ngào

Hai tuần sau, anh vẫn chưa đến thăm mà bệnh viện lại không cho cô xuất viện, mỗi lần cô định trốn đi thì lại bị y tá chăm sóc riêng phát hiện, mỗi lần như vậy thì cô lại phải nghe những lời giảng đạo dài thường thướt của những người đó nhưng cho đến khi cô hỏi lý do thì những người đó cứ ấp a ấp úng không trả lời, những lúc đó làm cho cô khó chịu không thể tả được. Vậy là cứ thôi, cô nghĩ mình không làm được gì mà có mang thai chắc ra ngoài cũng không tiện nên đành chịu số phận nhưng những lúc nhớ về công ơn của Khải Minh dành cho cô thì cô lại cứ áy náy trong lòng.

Đúng cái ngày hôm đó, ánh nắng chiếu rọi qua từng khung cửa sổ, từng tia nắng vàng lấp lánh trên những giọt nước xanh, không hiểu sao, hôm đó cô cũng lại thức sớm hơn, đưa mắt nhìn ra ngoài thì lại thấy một chiếc xe hơi hiệu Range Rover, người đàn ông ấy bước xuống đi thẳng vào bệnh viện. Cô nghĩ thầm, không biết ai mà lại sang đến thế, cả người được đưa về nữa chắc vinh hạnh biết bao nhiêu, chiếc xe này ngay cả chồng cô lúc trước còn chưa mua nổi, càng nghĩ cô càng tuổi thân cho mình.

Một lúc sau thì bác sĩ vào báo cô được xuất viện, cô vui biết mấy nhưng nghĩ lại thì thấy chẳng vui chút nào, giờ được ra ngoài rồi thì mai này phải làm sao, nhà thì cũng trả cho Hà Lâm, tiền dư thì lại sử dụng gần hết, đang có thai cũng không làm được công việc nặng vậy suy ra là cô như một thứ vô dụng vậy. Cô chợt buồn rồi nhìn xuống bụng mình, cảm thấy có lỗi với đứa con mình vô cùng. Nếu biết trước được như vậy thì cô đã sớm chấp nhận lời chăm sóc từ Khải Minh.

"Cạch"

Cánh cửa phòng được mở ra, phả tan cái không khí buồn, âm ỉ trong căn phòng.

"Là anh"

Khải Minh bước vào với một dáng vẻ sang trọng, lịch lãm rất ra dáng một ông chủ nữa. Cô nhìn không chớp được mắt rồi sau đó lại tỏ vẻ bất ngờ.

-“Anh... anh...”

Giọng cô lắp bắp nhưng anh thì lại rất tự nhiên.

-“Thay đồ rồi đi theo tôi!”

Anh đưa cho cô một giỏ đồ rồi ra lệnh.

-“Nhanh lên.”

Cô nhanh chóng cầm lấy giỏ rồi vào phòng thay đồ.

Khi bước ra thì cô đã mặc một chiếc váy màu tím nhạt, tuy lúc này bụng đã to lên nhưng khi mặc bộ này vào thì nhìn rất hợp. Ánh mắt của anh nhìn cô theo một vẻ rất đồng ý rồi lại cười, không biết mỗi lần anh nhìn cô là cười bao nhiêu lần nữa?

-“Đi thôi!”

Anh lạnh giọng rồi nắm tay cô ra ngoài. Anh đưa cô lên hàng ghế trên ngồi cùng mình rồi sắp xếp thuận lợi cho cô, dường như rất ưng ý nên trong quãng đường đi, cô cứ cười suốt.

Đến một căn nhà lớn, nhìn rất là rộng rãi, khang trang với ba dãy lầu cao lớn nhìn bất mắt vô cùng.

-“Đây là nhà của tôi, từ nay cô hãy ở đây!”

-“Ồ đây!”

Cô ngơ ngác hỏi thêm một lần nữa nhưng rồi anh cũng gạt đầu.

Bước vào cổng thì trước mặt cô không khỏi bất gặp những lọn hoa cắm tú cầu đủ muôn màu sắc thì ra là anh thích hoa, một loài hoa vô cùng kỳ lạ nữa chứ.

-“Cô ngồi đi! Cô suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Anh nghiêm túc nhìn cô.

-“Ồ, ừ! Tôi đồng ý...”

-“Thật lòng không?”

-“Th... Thật!”

-“Ngày ngày mai, tôi sẽ cùng cô kết hôn!”

Ngày mai? Không phải quyết định này là quá sớm sao, nếu ngày mai thì làm sao cô chuẩn bị kịp với lại cô cũng thấy có lỗi, đã ly dị với Hà Lâm chưa được năm tháng mà đã đi tái hôn thì người khác xem cô ra sao đây?

-“Hôn nhân này không cần ai biết cả, chỉ cần em chấp nhận thì cái gì tôi cũng có thể làm vì em!”

Mặt cô ngại chính đồ nhưng nghe anh nói cũng phải, nếu như kết hôn như vậy thì đâu ai biết, như vậy thì cũng không ảnh hưởng danh dự của anh khi lấy người đã có thai như cô. Cô gật đầu.

-“Bây giờ tôi đưa em vào phòng nghỉ!”

Cô được đưa về phòng. Anh thì cũng quay về phòng của anh. Trước khi đi, anh đã dặn dò rất nhiều, nào là khát gì thì gọi anh, đói gọi anh, buồn thì gọi anh tâm sự... Nói chung là cái gì cũng phải gọi anh. Cô chỉ biết "ừ" rồi thôi chứ nhà của anh, anh muốn làm gì chẳng được.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hạnh phúc

Từ hôm đó, sau khi đám cưới của anh và cô được làm suông sẻ thì cô luôn được anh cưng chiều, đặc biệt là được đưa đi du lịch nhiều nơi nhưng cái nơi mà làm cho cô ấn tượng nhất lại là Nhật Bản - đây là nơi mà anh đưa cô đi hưởng tuần trăng mật đầu tiên và nơi đây cũng làm cho cô hiểu được nhiều cảm xúc mà anh đã dành mình.

-“Ồ đây vui chứ!”

Anh đeo cô trên chiếc xe đạp giản dị, xung quanh là những cảnh hoa anh đào đang trong thời kỳ bung nở, cảnh vật như có cảm giác đang trong xứ sở thần tiên, những cánh hoa tươi đang dần nhè nhẹ theo gió mà thoảng rơi xuống, cô đưa tay ra hứng lấy từng cánh, cơn gió xuân ấm áp thổi qua cái nhẹ chột luôn qua mái tóc dài, cô khẽ cười rồi nhìn anh trả lời.

-“Vui, rất vui. Cảm ơn anh!”

Cô nhẹ nhàng nói rồi ôm sát lưng anh, tựa đầu vào vai tỏ vẻ ân cần.

-“Ôm chặt vào nhé! Anh chạy nhanh đây...”

[...]

Về khách sạn thì anh lại diu cô từ ngoài vào đến phòng, mỗi lần đi qua một nơi thì ai cũng nhìn đôi vợ chồng son này, thật là sùng mà, người khác nhìn vào mà cứ tưởng như phim ngôn tình được chuyển thể vậy, ngọt ngào đến mức sâu răng.

Giờ đây thì cuộc đời cô đã khác xưa rồi, cuộc sống nó cứ như màu hồng vậy, như là một giấc mơ đẹp mà khiến cho cô không thể nào quên.

-“Bà xã à, cứ ngồi yên ở đó, không được đi đâu cả, coi chừng ảnh hưởng đến cái thai.”

-“...”

-“Nó mà bị gì là anh bắt đền em đây!”

Anh nhìn một vẻ nghiêm túc còn cô thì vừa cười mà nước mắt vẫn cứ lại rơi. Phải chi ngày ấy, cô gặp anh sớm hơn thì đâu phải hối tiếc như thế này. Cô biết ơn anh lắm vì anh đã biết đưa con trong bụng cô không phải của mình mà anh thì lại cứ đối xử tốt với cô đến thế. Mỗi lần như vậy, lòng cô lại cứ bị ứa lên, đau, đau lắm, đau đến không thể nào tả nổi.

Anh cầm ly sữa đến ngồi cạnh bên cô, lau nước mắt trên mi rồi nhẹ nhàng đút cho cô từng thìa sữa.

-“Uống đi nào!”

Anh dỗ dành. Cô cứ khóc.

-“Cảm ơn anh, cảm ơn vì tất cả!”

Anh nhúm mày tỏ vẻ khó chịu.

-“Vợ chồng mà sao em lại nói như vậy, anh không thương em thì thương ai bây giờ, uống đi, uống cho con nó khỏe!”

-“E... em...”

-“Không em gì cả, từ nay anh cấm em nói lời cảm ơn với anh!”

Anh đột nhiên lại đổi giọng.

-“Thôi nào, bà xã của anh ngoan đi nào! Uống, uống cho ông xã vui...”

[...]

Ở nhà Lục Nhi thì cứ luôn âm mưu về tài sản của Hà Lâm. Suốt ba tháng trời thì Lục Nhi cũng đã có kết quả xét nghiệm khám thai, dấu hiệu thì cứ hiện rõ lên từng ngày, nào là ăn cá lại bị nôn ra, đi đứng thì hơi bị chậm lại, thêm đủ thứ đồ chua... Hà Lâm cũng biết chuyện nhưng cứ nhầm tưởng cái thai ấy là của mình, cứ mỗi ngày làm xong công việc ở công ty thì anh lại cố gắng về rất sớm để chăm lo cho vợ mình.

-“Alo, anh hả?”

-“Ừ!”

Tiếng "người anh trai họ" của Lục Nhi bên đầu dây bên kia trả lời.

-“Sao, có việc gì à?”

-“Em có thai rồi! Nhưng em sợ gia đình chồng em b...”

Tiếng ho từ ngoài cửa vọng vào làm cho Lục Nhi rơi cả điện thoại xuống đất.

-“M... Mẹ, đến đây có gì không ạ?”

Mẹ Hà Lâm bước vào nhà theo một vẻ sang trọng.

-“Lúc nãy con nói chuyện với ai vậy? Sao không nói tiếp đi, mẹ hôm nay chỉ đến thăm thôi, con tự nhiên!”

-“Dạ... Dạ, xong... xong rồi mẹ!”

-“Mẹ ngồi!”

Lục Nhi đưa mẹ chồng mình ngồi xuống rồi cũng chỉnh mình lại tươm tất ngồi xuống nói chuyện.

-“Con nói ai đang có thai?”

Mẹ Hà Lâm vừa uống cốc trà vừa hỏi.

-“Dạ, con, con có thai ba tháng rồi mẹ, anh Lâm cũng biết rồi!”

Bà ta nghe xong suýt sặc nhưng vẫn cứ bình tĩnh lại rồi hỏi.

-“Chuyện vui sao con không nói cho cha mẹ biết, lại còn sợ, sợ gì chứ?”

-“Cha mẹ con bên nhà biết chưa? Còn anh chị em bạn bè con nữa? Đã báo cho ai chưa?”

Bà ta vui vẻ hỏi rất nhiều, đâu hề hay biết là Lục Nhi đang căm sùng con mình và đứa cháu sắp sinh ra cũng đâu phải là cháu ruột của bà ta.

-“Mẹ uống gì để con đi lấy?”

-“Trời ơi, ông trời xuống đây coi nó nét na chưa kia, đúng là con của gia đình gia giáo! Thôi, thôi, không uống gì, không làm gì cả, từ nay gọi người giúp việc, giúp việc cho mẹ!”

Bà ta phấn khích vô cùng không còn biết chuyện trời, chuyện đất gì cả, cứ suốt ngày chạy qua ở với Lục Nhi từ sáng cho đến tối, nào là nói, con dâu tôi là nhất, cháu tôi là nhất, cả nhà thằng Lâm đứa nào cũng có phúc, cưới Lục Nhi là phúc đức cả đời của Hà Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quyết định

Từ ngày hôm ấy, Hà Lâm cứ nghe theo lời mẹ mà nghỉ việc ở công ty mặc dù nó đang rơi vào tình khó khăn, dần bị suy sụp.

- "Con này, nghỉ ở nhà lo chăm sóc cho vợ được không? Vợ là vợ mình chứ có phải là của ai đâu, con con không lo thì lo cho đứa nào đây, công việc trên công ty không thể để cho bọn kia làm được à? Muốn nó về làm thì phải biết phân chia công, chứ ai đòi làm giám đốc mà khổ như con không?"

Mẹ anh giải thích nhưng việc giao tiếp với khách hàng không hề cho nhân viên đi được à? Sổ sách của giám đốc không hề người ngoài có thể vào lấy rồi xem tự nhiên à? Mẹ anh nói thật tức cười, nếu làm như vậy thì phép tắc của công ty để ở đâu đây! Rồi nếu làm như mẹ anh nói thì tình hình công ty anh bây giờ có được tồn tại không? Đúng là người chỉ biết suy nghĩ cho hiện tại chứ không thể suy nghĩ được cho tương lai.

Nhưng không thể cãi lại được, phận làm con mà làm như vậy thì người ngoài nhìn vào biết nói như thế nào đây? Anh đành nghe lời mẹ mình nghỉ ở nhà còn việc trên công ty thì nhờ người bạn thân làm ở cấp dưới điều hành quản lý một thời gian. Anh giờ đây cũng khá mệt mỏi rồi, làm tiếp thì chắc cũng không có hiệu quả gì đâu.

- "Con biết rồi!"

Anh mệt mỏi bước ra ngoài hành lang của nhà đứng, trên mặt cao của sân thượng, anh nhìn ra xa, cảnh vật thật dễ chịu, thoáng mát, cơn gió nhẹ thoảng qua người động lại trên người có chút buồn. Anh lấy điện thoại ra, dạo lướt mạng xã hội một chút rồi lại mò vào danh bạ của mình. Cứ trượt mãi thì chỉ có vài số của nhân viên thôi nhưng cho đến cuối thì lại có số điện thoại của Ngọc Nhiên.

Anh cười nhẹ rồi nhớ về những kỷ ức đẹp của mình. Nhớ ngày đó, lúc anh gặp Ngọc Nhiên ở một thị trấn nhỏ cách thành phố khá xa khi ấy anh đã là giám đốc và đang đi khảo sát thị trường, Ngọc Nhiên lúc này chỉ là một cô gái quê không có gì gọi là thành thị, anh đã phải lòng cô từ đó rồi hai người cứ thế mà yêu nhau.

Đúng là tuổi trẻ biết bao nhiêu là thứ bồng bột, ngây thơ. Để rồi giờ đây, anh lại làm cho Ngọc Nhiên khổ rồi.

Anh chợt nhớ đến, một tháng trước khi đến cung cấp tiền cho cô ấy thì lại không gặp mà còn thấy tiền trên bàn nữa, anh lo lắng nhưng tới giờ anh mới nhớ ra, suy nghĩ, trí nhớ của anh giờ đã kém rồi, già rồi, sinh nông nổi không biết gì cả. Anh từ từ nhấc điện thoại lên, lặng lẽ nhấn vào tên đó rồi lại thôi. Cứ suốt hai ba lần như thế nhưng anh chẳng bao giờ dám để gọi lâu cả. Đến lần này thì anh quyết định gọi thật nhưng vừa bấm máy thì Lục Nhi đã ra.

- "Anh... Làm gì mà ra ngoài đây vậy, lạnh lắm, vào nhà thôi."

[...]

Trong lúc nói chuyện với Lục Nhi thì bên kia đã có người bậc máy nhưng không phải là cô mà là Khải Minh, khi bậc máy lên thì anh chỉ nghe những câu tình tứ của Hà Lâm và Lục Nhi thôi, anh cảm thấy hơi khó hiểu rồi tắt đi máy.

...

- "Hình như có ai gọi em thì phải, mà chắc là nhầm số thôi!"

Khải Minh nói. Ngọc Nhiên vừa từ phòng tắm ra nên cũng hơi bất ngờ. Số điện thoại cô thì ai biết được nhỉ? Cô chỉ lưu có một mình số của Hà Lâm thôi nhưng nếu như vậy thì... Không lẽ đã lo lắng cho cô rồi sao. Cô nhanh chóng lấy lại điện thoại của mình, rồi mở vào nhật ký gọi điện.

Đúng rồi! Là Hà Lâm! Cô hơi bất thần một chút nhưng cũng lấy lại bình tĩnh. Lần này thì nước mắt lại không rơi nữa rồi, chắc cô đã cứng rắn hơn, biết tình cảm mình dành cho ai nhiều hơn và đặc biệt là không còn mối quan hệ nào với Hà Lâm cả thì khóc để làm gì?

- "Em sao vậy? Bà xã của anh, có gì à, không phải gọi nhầm chứ?"

Cô nhẹ nhàng nói rồi cười.

- "Là anh ấy!"

Anh hơi khó hiểu.

- "Hà Lâm?"

Cô gật đầu.

- "Thôi nào, đừng buồn nữa!"

Anh bế cô lên đặt ngồi trên bắp chân mình rồi nói.

- "Em có muốn... trả thù hán không?"

Cô nhìn anh hơi thắc mắc, không lẽ, anh đã có âm mưu gì, một người như anh chắc cũng không làm gì được Hà Lâm đâu! Hà Lâm có địa vị, quyền thế, mọi điều, còn anh? Chỉ là một người bình thường!

Cô đâu biết anh là chủ tập đoàn của công ty AST và quyền lực như thế nào đối với Hà Lâm đâu! Nhưng anh thì cứ im lặng.

- "Sao khi sinh con xong, anh sẽ đưa em du học ở San Francisco, rồi về làm với anh!"

"Với anh?"

Nói rồi, anh đưa cô lên giường, đặt ngay ngắn rồi bảo.

- "Khuya rồi, bà xã của anh ngủ đi! Ông xã có công việc nên sẽ ngủ sau!"

Khải Minh vừa nói vừa đắp chăn cho cô vì bây giờ còn đang ở Nhật Bản nên tiết trời về đêm khá lạnh, anh chúc ngủ ngon xong thì lại rời cô đi ra ngoài. Không khí lạnh lẽo nhưng cảm giác bên anh thật ấm áp, chỉ trong vài phút sau mà cô cũng đã chìm trong giấc ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kế hoạch

[...]

Tận hưởng tuần trăng mật sau bốn tháng hạnh phúc ở Nhật Bản thì cặp vợ chồng Khải Minh và Ngọc Nhiên cũng về nước. Chưa hưởng hết vui mừng thì đúng một tuần sau, bà mẹ Ngọc Nhiên cũng cho ra đời một đứa con trai vô cùng dễ thương, ngày sinh ra đứa bé cũng là ngày sinh nhật của anh - Khải Minh, ngày 5 tháng 6, anh vui lắm, khi biết tin cô sắp sinh thì anh đã bỏ cuộc họp quan trọng ở công ty để chạy đến bệnh viện thăm cô và xem xét như thế nào?

Bác sĩ vừa bước ra thì anh đã chặn lại rồi đặt ra vô số câu hỏi với ông ta.

- "Anh đừng lo lắng như thế! Chúc mừng anh, mẹ tròn con vuông, đứa bé là con trai!"

Nói rồi, ông bác sĩ ấy bỏ đi, anh không khỏi vui mừng, mở cửa chạy vào với cô. Cho dù, đứa con này không phải do anh và cô tạo ra nhưng anh cũng vui lắm, thương lắm, coi nó như là con ruột của mình vậy.

Từ ngày cô sinh, anh không cho cô ở lại bệnh viện mặc dù là phòng VIP mà anh đưa cô về nhà, mời bác sĩ đến từ bệnh viện về khám cho mỗi ngày. Đúng là, trên đời này không có ai mà lo lắng cho vợ con mình như anh cả. Lỡ hết sức lố.

- "Sao anh không để em ở lại bệnh viện?"

- "Trong đó ngọt ngào lắm! Để em một mình trong đó anh thật sự không yên tâm!"

Cô nghe mà không biết bao nhiêu cảm xúc động lại trong người, ngọt ngào đến mức mà sâu răng. Nước mắt cô dần ứa lên nhưng lại bị anh ngăn lại. Chắc lần này, người cô yêu thật sự là anh rồi, người thay thế có thể làm cho cô khóc bây giờ chỉ có riêng mình anh mà thôi nhưng không phải khóc do đau mà là vì quá sung.

- "Em đừng khóc! Anh đau lòng lắm!"

"Đau lòng"

Có phải do cô quá sung sướng nên mới đến mức phải nghe nhầm không? Anh đau lòng là vì cô! Cô lắp bắp hỏi anh lại lần nữa nhưng chỉ thấy anh cười rồi thôi. Chắc khi này cô chỉ nghe nhầm hay là đang mơ thôi, thật sự là không có gì cả! Cô lấy tay tán nhẹ vào hai bên má mình cho tỉnh nhưng lại bị anh ngăn lại.

- "Thôi, ngoan nào! Bây giờ em ăn gì để anh đi mua?"

- "Gì cũng được!"

Cô nói rồi nhìn anh nhưng anh cũng chỉ cười rồi véo má cô cái nhẹ.

- "Sao lại thế được!"

Anh bước xuống bếp hỏi bà vú của mình, vì vú là người đã chăm sóc anh từ nhỏ thay cho cha mẹ anh vì hai người ấy là giáo sư nên suốt cứ hoạt động bên nước ngoài không bao giờ về nước, nếu về thì cũng chỉ vài ba ngày rồi đi nên anh đã bị thiếu tình thương gia đình từ nhỏ.

Vú dạn anh rất nhiều thứ cách để chăm sóc cho người mới sinh vì kinh nghiệm của vú rất dồi dào mà nói gì ra cũng chí lý. Vú bảo, anh ở nhà chăm sóc cho cô đi để vú đi mua đồ nấu được rồi nhưng anh thì cứ cản lại đòi vú ghi thực đơn ra rồi tự mình đi mua. Khi về những món ăn cũng tự anh nấu nhưng phần làm thì cũng có chút ít tài nghệ của vú thêm vào.

- "Đúng là lần đầu làm cha mà."

Vú chỉ vào anh rồi ra vẻ rằng dạy.

-“Nhớ ngày nào còn bé xíu, chơi này chơi nọ mà bây giờ lớn quá trời rồi, làm chồng rồi làm kiem luôn phần cha luôn chứ!”

Vú cười, anh cũng cười rồi cuối cùng món canh súp cũng làm xong. Vú nêm rồi thêm chút muối chút đường cho anh, anh đem lên đút cho cô ăn từng thìa.

-“Ngon không?”

Anh hỏi. Cô gật đầu. Anh cười rồi xoa đầu cô.

-“Nếu ngon thì ăn cho nhiều vào! Còn có sữa cho thằng cu nó bú nữa chứ!”

Đút cho cô ăn xong rồi anh lại quay sang thằng cu nhỏ. Trời ơi, mới sinh nhìn thấy gì đâu mà dễ thương hết sức à, da thì đỏ đỏ mà cứ thích cười giống y như cha nó.

Vừa bế lên thì nó lại tè một đầy ra ngoài. Hư hết chỗ nói, cả trái ót nữa, cứ nghịch rồi giờ đái áo của anh ướt hết rồi này, anh nhẹ nhàng chuyển thằng nhóc quý tử cho mẹ rồi đi thay đồ mới.

-“Em cho con sữa nhé!”

“Reng... Reng... Reng...”

Tiếng điện thoại của anh phát ra làm cho anh hơi cụt hứng.

-“Alo, việc gì?”

-“Công ty đối tác Hà Lâm muốn hẹn gặp giám đốc vào 8 giờ ngày mai để bàn về vụ khu đất gì đó, tại bên đó nói, ngày mai mà không mua được thì sẽ hủy hợp đồng, anh đồng ý chứ, để em còn xếp lịch!”

-“Được rồi! Cứ xếp lịch cho tôi!”

Anh cúp máy.

Thì ra, bên đối phương muốn dùng mưu đây, không mua để làm anh sợ à? Miếng đất đó, đối với anh chỉ là một hạt cát trong tay, không mua thì cũng không sao, biết bao nhiêu là hàng đang chờ đợi từ anh. Nhưng anh không muốn làm việc với người khác mà anh chỉ muốn làm việc với ông chủ Hà Lâm thôi, anh muốn giúp cô giành lại được công bằng, bao nhiêu là đau đớn hằn mang lại cho cô phải trả giá bằng “tình cảm”.

Việc này, tất nhiên là anh không cho cô biết, chỉ chờ khi nào cô du học ở San Francisco xong rồi anh mới cho cô làm những bước còn lại thôi, chứ cô bây giờ mà biết chắc chắn cô không nhận được cú sốc ở hiện tại đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nói xấu

Buổi tối hôm đó, khi anh nghe xong điện thoại của nhân viên thì cũng trở lại về phòng với cô nhưng vì thấy cô mới sinh cũng chưa lâu nên cũng không yên tâm ngủ cùng, sợ cô phiền mọi thứ, một hôm này nọ nên anh đành dọn xuống ghế sofa nằm để có chuyện gì còn tiện cho việc đi lại.

-“Con ngủ chưa em?”

Cô gật đầu nhưng tay vẫn đưa ra chọc con mình.

-“Tuần sau, anh sẽ đưa em qua San Francisco học rồi về làm kinh tế với anh!”

-“Nhưng, tiền đâu mà anh làm như vậy?”

Đúng rồi, anh còn chưa nói với cô về việc anh là chủ của tập đoàn AST nữa! Nhưng vì sợ cô quá bất ngờ rồi đâm ra không tin tưởng anh nữa thì khổ nên anh đành chuyển qua nói khác.

-“Anh có chị gái làm bên kinh tế nhưng giờ có việc nên chuyển qua cho anh quản lý một thời gian đó mà, em đừng lo, bao nhiêu tiền anh cũng trang trải cho em đủ hết, miễn là em đừng phụ lòng anh là được.”

Cô nhìn anh với vẻ rung rung nước mắt nhưng rồi anh lại đứng dậy cản lại.

-“Anh đã bảo với em bao nhiêu lần rồi, không khóc là không khóc nghe chưa, nước mắt của em là không được phí phạm giọt nào! Em như vậy là anh đau lòng lắm!”

Cô nghe từ anh câu nói đau lòng không biết bao nhiêu là lần nhưng không bao giờ cô thấy chán hay là quá cũ cả mà ngược lại, cô càng thấy nó thêm một chút gì đó thật ám áp hay một niềm tin may mắn nào đó sắp mang đến cho mình. Nói chung, anh là một bờ vai, một điểm tựa vững chắc cho cô tựa vào và không thể nào bị ngã được!

-“Em nghỉ đi rồi cho con nó nghỉ, khuya lắm rồi! Anh nằm ở đó, có gì gọi cho anh!”

Nói rồi, anh diu cô nằm xuống giường, bật đèn ngủ đầy đủ rồi đi về ghế sofa nhưng trước khi đi anh không khỏi quên hôn lên trán cô một cái thật sâu rồi véo má một cái thật đau mới rời khỏi được. Cả hai người cứ như thế từ ngày kết hôn cho đến thân nhau đến như vậy, tình cảm ghê gớm!

[...]

-“Alo, anh tới chưa, em nhớ anh lắm đó!”

Tiếng nói yếu điệu, thực nữ từ phía Lục Nhi phát ra, trong nhà giờ chỉ có một mình cô còn Hà Lâm và mẹ anh ấy đã đi dự họp gì đó.

-“Anh cũng nhớ em lắm ngay cả đứa con trong bụng của em nữa!”

Tiếng cười gang xảo từ phía điện thoại bên kia phát ra, nghe đều vô cùng nhưng con đàn bà cầm sừng chồng bên đây vẫn nghe thấy thích.

-“Anh tới cổng rồi, em ra mở cửa cho anh đi.”

Lục Nhi bước từng bước nhẹ nhàng xuống cổng vì bây giờ có thai, bụng cũng lớn dần ra nên đi rất cẩn thận, cô cưng đứa con này hơn cả sinh mạng của mình mà, nó giúp cô rất nhiều thứ, đặc biệt là tài sản của gia đình Hà Lâm.

-“Anh, tới rồi, nhớ quá đi mất!”

Vừa nói cô vừa ôm lấy người đàn ông đó - Hàn Vũ Anh.

-“Coi chừng ngã bây giờ, con anh với em là vàng là ngọc đó, biết chưa hả?”

Vũ Anh chỉ tay vào đầu Lục Nhi.

Nhớ ngày trước, khi có thai, Ngọc Nhiên chưa bao giờ được Hà Lâm cưng đến như vậy, nghĩ mà ức, khi trước, Lục Nhi đã biết cô có thai với Hà Lâm vậy mà cũng không nói, đã vậy còn ra tay mạnh bạo với cô nữa làm cho cô tí nữa đã mất đứa con, còn giờ đây? Chỉ là một tình nhân thôi mà cũng lo lắng cho cô như vậy, thử hỏi, Hà Lâm là chồng thì sẽ chăm sóc cho cô như thế nào? Ông trời chỉ luôn biết cho người ác có cuộc sống tốt thôi mà, còn người hiền lành, không bao giờ được như vậy, thật bất công.

-“Em nói mấy hôm trước gặp được vợ cũ của hấn à?”

-“Phải! Khi ấy thấy cái bụng nó to hấn ra hình như là chưa sảy thai, còn đi chung với thằng nào sang trọng lắm!”

-“Không lẽ, con nhỏ đẻ tiện đó nó trở mặt nhanh như vậy? Chắc khi trước nó chỉ là loại gái điếm thôi quá, đứng đường rồi mê hoặc chồng em cho nên giờ mới có thằng ngu khác tới rước.”

Vũ Anh nói ra những lời vô cùng khinh bỉ đó không ngượng ngập một điều gì.

-“Lúc trước, em tưởng làm như vậy cho nó hư thai rồi chứ, coi bộ cũng dai thật.”

Vũ Anh cười một cách gian trá rồi ôm Lục Nhi vào lòng, hôn lên nhiều vùng nhạy cảm nhưng Lục Nhi cứ để như vậy không phản kháng gì.

...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Giả dối

Mặc dù biết Lục Nhi đang mang thai nhưng Vũ Anh lại không bỏ qua cơ hội đen tối này. Hấn cứ làm hết chuyện này cho đến chuyện khác, cho đến tận buổi tối mới thôi.

-“Hôm nay chồng em không về à?”

Vừa nói hấn vừa sờ mó nhiều vùng nhạy cảm khác.

-“Em cũng không biết mà chắc là hấn sẽ không về tại khi sáng em nghe nói là đi dự kế hoạch mới gì đó trên công ty!”

-“Còn mẹ chồng em thì sao, anh thấy cứ mấy tháng nay bà ta cứ lui tới?”

-“Hỏi đâu mà anh đi lo cho cái bà già khó tính đó, bị em làm tin như thật rồi, giờ bà ta có thấy cũng không biết gì đâu!”

-“Em cũng hay lắm đấy!”

Nói xong, Lục Nhi lại bò lên người Vũ Anh.

-“Hôm nay ở lại với em nhé!”

Hắn ta cười gian rồi áp miệng mình vào môi Lục Nhi.

-“Nếu thích thì anh chịu thôi!”

Buổi tối hôm ấy lại xảy ra những tiếng ồn ào hoang ái, mê mẩn của hai tên gian phu dâm phụ này.

Đồ mặc thì cứ bị văng tứ tung, trên giường thì lại có cảnh người ta lại không muốn xem bao giờ. Đúng là con đàn bà như Lục Nhi cũng không biết nể Hà Lâm chút nào, đã ngoại tình mà còn dám làm chuyện ấy trên chiếc giường cưới của mình. Cái thứ như này thì không biết khi nào mới diễn tả được.

Mãi cho đến gần khuya thì hành động đó mới dừng lại, cả hai đều thiếp đi dưới ánh đèn mờ của đèn ngủ.

Được một lúc thì...

“Cạch”

Cánh cửa được mở ra, ánh đèn của phòng cũng sáng lên, cảnh tượng đập vào mắt Hà Lâm như là trời đang sập xuống.

Hà Lâm đẩy cửa để đóng vào thì một tiếng vang mạnh được phát ra làm cho cả hai tên gian phu dâm phụ này bàng hoàng tỉnh giấc.

Ánh mắt Hà Lâm như sắc lên, tức đến đen mặt, hai hàm cứ cựa vào nhau làm cho người bên ngoài còn nghe thấy tiếng kết.

-“Hai người đang làm gì ở nhà của tôi?”

Nói rồi, anh lao tới tóm lấy cổ của Vũ Anh.

-“Anh là anh trai họ sao? Dám lừa gạt tôi à!”

Hà Lâm vung tay đâm thẳng vào mặt hắn, máu từ miệng và mũi hắn cứ chảy ra đầy, còn Lục Nhi thì vẫn ngồi trên giường, khuôn mặt không còn một chút máu.

-“Còn cô?”

Nét mặt Lục Nhi tái xanh lên, tay run run bò tới ôm tay Hà Lâm van xin, nài nỉ.

-“Các người làm tôi ngốc thật rồi, ngay cả người thân cận tôi cũng lừa tôi.”

Anh quay sang hỏi Lục Nhi.

-“Rốt cuộc cái thai này là của ai? Cô mau nói thật nếu nói sai một lời nào thì đừng trách sao tôi độc ác với cô.”

-“L... Là... Là con anh thật mà, xin anh tin em, anh biết là em chưa từng nói dối anh mà!”

Nước mắt của cô ta lại rơi, giọt nước mắt này có tin được không chứ? Nhà mình, tại sao lại có người khác vào, nếu như cô không loạn luân thì đứa con này là con ai? Mặc dù đã cưới hỏi nhưng anh với cô ta chưa bao giờ trải qua cảm giác khoái cảm đến cực độ cả. Thử hỏi, nếu có thì cái thai cũng không trùng ngày anh và cô ta làm.

-“Vậy còn cảnh tượng này, cô giải thích như sao đây?”

Lục Nhi nhìn Vũ Lâm rồi ra quyết định.

-“Em không biết, khi tiếp nước với anh ấy ở dưới dưới phòng khách rồi tự nhiên lại ở đây, em thật sự không biết mà!”

-“Anh tha cho anh em đi, anh ấy chắc cũng không làm gì em đâu!”

Anh cười khinh bỉ.

-“Không làm gì mà cả hai người lại trần trụi như vậy sao?”

-“...”

-“Cũng được, nếu muốn yên ổn cho cả hai thì cô phải sinh cho tôi con trai rồi ngay lập tức biến mất khỏi căn nhà này!”

-“Nhưng nếu con g...”

Cô chưa kịp nói thì đã bị anh chen vào.

-“Thì biến khỏi đây cho tôi, còn tất cả thì hai người cứ tự lo cho nhau!”

-“Cô hãy nhớ cho kỹ, từ hôm nay đến sau này, tôi và cô không hề có một mối quan hệ nào cả!”

Anh bỏ ra ngoài, trước khi đi anh chỉ nhìn Vũ Anh một cách kinh tởm rồi bỏ đi.

...

Ngồi trên chiếc xe hơi của mình, Hà Lâm lại nhớ đến Ngọc Nhiên. Chiếc xe bỗng rẽ đường rồi đến nhà cũ lúc trước của Ngọc Nhiên lúc nào không hay.

-“Em đang ở đâu thế? Về với anh đi, cho dù không có con cũng được, chúng ta sẽ sống mãi với nhau chỉ cần tình cảm của mình cứ nồng thắm như lúc yêu nhau là được. Anh nhớ em lắm, Ngọc Nhiên!”

Những ước muốn của anh bỗng dừng lại hiện lên đầu, anh đau khổ đến nước mắt chỉ mới rơi xuống thôi mà cũng đã ứa lên hết cõi lòng mình rồi, không biết lúc trước anh làm như vậy thì Ngọc Nhiên sẽ đau đến mấy. Chắc có thể là gấp bội, gấp vạn lần anh bây giờ.

Anh lấy chìa khóa mở cửa bước vào nhà. Từng hình ảnh đau khổ lúc trước lại hiện lên trước mắt anh. Những hình ảnh mà anh đã lạnh lùng đến chu cấp tiền cho cô, những lúc cô muốn níu anh ở lại cũng không được... Nhớ lại ngày ấy, anh thấy mình bội bạc vô cùng.

Những ngày liền như vậy, anh lại không về nhà mà cứ ở suốt bên nhà này. Anh lên mạng tìm mọi thông tin để tìm cô nhưng rồi một tháng, hai tháng và nhiều tháng sau vẫn chưa thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Diễn kịch

Sau khi sinh xong thì hai tháng sau, Ngọc Nhiên cũng rời khỏi Việt Nam mà sang San Francisco du học.

Tại sân bay, Khải Minh vừa bồng con vừa xách hành lý cho cô, Ngọc Nhiên cứ đòi anh là để mình mang phụ đồ cho anh đỡ mệt nhưng anh vẫn cứ nằng nặt nói là sợ cô nhọc rồi lát nữa không đủ sức lên máy bay. Nói chung là anh không cho cô làm gì cả, chỉ tay không mà đi theo anh thôi.

-“Em mang theo vé đây đủ chứ?”

-“Đủ đủ!”

Anh cười rồi đặt chiếc va-li xuống, nhẹ nhàng vém những sợi tóc còn dính trên trán cô, vội vàng hôn lên môi cô cái nhanh rồi quay mặt sang nơi khác tỏ vẻ ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên mà Khải Minh dám hôn vào môi cô đấy, những lúc trước, sự giới hạn kiềm chế của anh là chỉ ở vầng trán hoặc là hai bên bờ má mà thôi. Vậy mà hôm nay anh lại cả gan đến như vậy, chỉ dám làm mà không dám nhận là đây.

-“Anh này, đưa con cho em một chút với!”

Anh quay sang nhìn cô, mặt đỏ thì vẫn đỏ không hết được.

Cô chồm tới ôm lấy con mình, rồi lên trả thù lại nụ hôn lúc nãy bằng cách hôn vào má anh.

-“Con trai của mẹ dễ thương quá đi, mẹ đi hai năm rồi sẽ về thôi!”

Cô quay sang nhìn anh.

-“Trước khi đi, em muốn biết anh đặt tên cho con mình là gì?”

-“Thiên Tú, Hàn Thiên Tú!”

-“...”

-“Em muốn biết ý nghĩa thì đợi một lúc nào đó thích hợp anh sẽ giải thích!”

...

Vậy là sau một thời gian, chiếc máy bay của cô đi cũng được khởi hành.

Cô tạm biệt hai cha con rồi mang va-li lên, chạy vào cổng soát vé.

[...]

-“Alo, có việc gì?”

-“Cậu ơi, cô làm gì mà cứ ở trong phòng hoài, con gọi mà không ra, suốt sáng cũng chưa ăn gì hết luôn!”

-“Chìa khóa tôi đặt trong tủ vào đó mở rồi kêu cô ra ăn!”

-“Dạ!”

Tiếng kết thúc cuộc gọi vang dài rồi Hà Lâm cũng cất điện thoại rồi tiếp tục lên mạng tìm tin tức của Ngọc Nhiên.

Một lúc sau thì lại có cuộc gọi đến.

-“Có việc gì nữa à?”

-“Cậu ơi, cô, cô, máu... máu nhiều lắm, cậu về nhanh đi!”

Hà Lâm nghe vậy rồi vội ngắt điện thoại, lấy xe nhanh chạy về nhà.

Vừa vào phòng thì đã thấy Lục Nhi nằm trong bồn tắm, tay đưa ra rướm máu làm đồ làm màu nước cũng biến dạng theo.

-“Mau, mau gọi cấp cứu cho tôi!”

...

Ở bệnh viện.

-“Bệnh nhân cũng không có gì nặng, do bị stress nên ảnh hưởng tâm lý thôi, anh đừng lo, chỉ cần làm cho cô ấy vui về trở lại thì có thể bình phục nhanh chóng, về cái thai thì phát triển bình thường, chuẩn đoán là con trai, chúc mừng anh.”

Anh bước vào thấy Lục Nhi nằm trên giường bệnh cũng chưa tỉnh nên đành thôi. Anh nhờ người giúp việc ở nhà lên chăm sóc còn anh thì lại trở về tìm tiếp tin tức của Ngọc Nhiên.

...

-“Thưa cô, con làm đúng việc chứ!”

Lục Nhi nhìn người giúp việc rồi cười.

-“Mày làm tốt lắm, nhưng hần ta vẫn chưa quan tâm tới, những lần sau phải làm quá hơn nữa thì mày ra mới được sống sót trong nhà!”

-“Dạ!”

-“Mày làm việc với bác sĩ hết chưa?”

-“Dạ, con đưa tiền rồi dặn họ diễn trước mặt cậu hết rồi! Cô đừng lo!”

-“Mà sao lúc này mày không níu hần ở lại!”

Lục Nhi tỏ vẻ nóng giận.

-“Dạ, con thấy cậu có việc gì gấp lắm mà cô này, chút nữa bà tới, cô đừng gọi ai đến nữa nha! Không thì rắc rối lắm.”

-“Tao biết rồi, mày tốt lắm, kỳ này, gia sản của hần mà không rơi tao là coi như chỉ là công uống!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sự nhận lấy cho một màn kịch

Cũng gần ba tháng trôi qua, đúng là thời gian có thể trôi theo ký ức một cách nhanh đến vậy.

Hà Lâm thì vẫn tìm mọi tung tích của Ngọc Nhiên trên mạng. Lục Nhi thì lại tiếp tục giả vờ đến cả Hà Lâm cũng không biết lúc nào là thật lúc nào là giả.

- "Em sắp sinh rồi, ở đây hoài có tốt không?"

Vũ Anh hỏi Lục Nhi. Vì bây giờ, Hà Lâm cũng không còn quan tâm gì đến cô ta nên việc Vũ Anh đến thăm Lục Nhi rất dễ.

- "Không cần! Lần này em phải làm theo cách cuối cùng rồi, hần mà lại tiếp tục như thế thì em... e là mình sẽ chết thôi!"

Lục Nhi hơi lo lắng nhưng rồi lại quay sang nhìn người giúp việc của mình nói nhỏ chuyện gì đó rồi bảo cô ta đi ra khỏi phòng.

- "Anh về đi, một chút nữa hần sẽ đến!"

- "Ừ, có gì không ổn cứ gọi cho anh!"

Lục Nhi gạt đầu rồi đặt gối nằm xuống.

[...]

Khải Minh thì giờ đây hơi bận rộn hơn tí vì lúc trước chỉ có công việc nên đỡ còn bây giờ anh lại có thêm một đứa con nữa rồi, không biết chăm sóc ra sao may mà có vú giúp đỡ việc thay tã cho ăn này nọ chứ không chắc anh phải nghĩ việc, ở nhà để chăm con luôn rồi.

Đúng là nhà không có phụ nữ thì không được gọi là Nhà.

- "Ngoan đi nào, ăn cho hết rồi chiều nay baba cho đi công viên!"

- "Cầu trượt luôn nè!"

Những lời dỗ ngọt cực dễ thương của anh đối với tiểu bảo bối của mình rất ngọt ngào nhưng sao tiểu bảo bối chẳng ngoan tí nào cả, cứ khóc hoài làm anh khá bức mình.

- "Không ăn baba bỏ luôn đó, ngoan nào, con trai hư quá nha!"

Nói rồi, anh quay sang hướng khác bỏ tiểu bảo bối của mình một thân ngồi chơi xe điều khiển.

Một lát sau bỗng một quyển ảnh kỷ niệm rơi từ bàn làm việc của anh xuống may mà anh quay lại đỡ kịp nếu không thì nó đã rơi trúng tay tiểu bảo bối của anh rồi.

Anh lấy mở ra xem thì ra nó là quyển ảnh kỷ niệm của anh và Ngọc Nhiên lúc còn bên Nhật Bản. Những ký ức vui vẻ chọt ủa về, anh khẽ cười mỉm rồi lấy từng tấm ảnh ra khoe với tiểu bảo bối của mình.

- "Con thấy chưa, đây là mami của con đó, dễ thương chưa kìa."

- "Đây là baba, kế bên là mami, mai một con lớn lên baba sẽ cho con đứng giữa nè, nhưng không được giành vợ của baba đấy nhé!"

May mà có những ảnh này nên tiểu bảo bối của anh mới ăn hết được. Dụ mãi đến tận 2 giờ chiều mới ăn hết được một bát cháo.

- "Baba phải đi làm đây, con ngồi yên ở đó, baba thay đồ rồi cho con xuống với vú nè!"

Anh đặt con mình lên giường rồi mở tủ ra lấy đồ để thay. Bây giờ con anh còn nhỏ cũng chưa biết gì nên anh cứ thay đồ ở ngoài phòng luôn không cần phải vào phòng WC cho tốn thời gian.

[...]

- "Cậu ơi, bác sĩ bảo cô giờ bị cái gì ghê lắm, cần cậu tới gấp nếu không chắc cô không qua khỏi được đâu. Nhanh đi cậu, nhớ mợ bị điên luôn thì khổ!"

Hà Lâm tưởng người giúp việc của mình nói thật nên cứ đi theo đến bệnh viện.

Ở sân thượng của bệnh viện.

- "Các người đừng lại gần tôi, không là tôi nhảy thật đó!"

- "Ồ dưới có bạn tôi vui lắm, tôi xuống chung đây, đừng.. đừng lại gần tôi, tôi, tôi, sợ lắm!"

Lời nói của Lục Nhi lúc thật lúc ngơ nhưng tiếc đó chỉ là diễn. Nhưng diễn cỡ nào cũng làm cho Hà Lâm tưởng thật. Loại đàn bà mặt dày là không biết xấu hổ như nào. Đã là hai mặt thì không lúc nào được kết cục tốt đâu.

Lục Nhi nháy mắt với bác sĩ nhưng cũng tránh được ánh mắt của Hà Lâm đang nhìn.

- "Cô đừng dạy dốt, sức khỏe còn yếu lắm, còn đứa con, cô không muốn nó chào đời à?"

Nghe bác sĩ nói vậy, Lục Nhi càng diễn hăng hơn, định làm quá thêm chút nữa nhưng tại vì đứng trên cao quá nên cô ta cũng hơi sợ, đành bước xuống một bậc để giả điên để hơn.

Nhưng vừa lùi lại thì...

"Rầm"

Một thân người bị rơi xuống đất do trượt xảy chân. Độ cao quá lớn nên cái cái thai bị sảy, đầu bị ngã trực diện với đất nên chấn thương não rất nặng, toàn bộ phận bên trong bị trầy xước và có nguy cơ bị hỏng da.

Mọi người hốt hoảng chạy cấp cứu.

Vũ Anh nghe được tin cũng chạy gấp vào.

"Bốp"

Một cú đấm mạnh vào mặt Hà Lâm thay cho lời nói.

-"Mày biết cái thai đó là của ai không? Của tao, là của tao đó, sao mày lại làm như vậy! Cái thứ độc ác, nhẫn tâm như mày nên cứ khỏi chỗ này đi! Cô ấy, LỤC NHI, bây giờ tao sẽ thay mày chăm sóc, đừng vén mặt đến gặp cô ấy nữa!"

Hà Lâm không nói gì. Lau vết máu trên khuôn mặt. Nhường nhịn. Rồi bỏ mặt ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Anh không là người sai

"Bốp"

Một cái tát của anh vung thẳng vào mặt cô theo hết cảm xúc giận giữ được bộc phát ra.

Cô cười theo một cử chỉ vô ý thức.

-"Anh tin cô ta hơn tôi à? Cũng đúng, cô ta đã là vợ anh, một người ngoài như tôi thì làm sao anh có thể tin được!"

Anh nhìn cô chỉ biết cười theo một cách khinh bỉ. Đúng là người không biết lý lẽ sẽ nói như thế này.

-"Cô mà dám làm gì Lục Nhi thêm một lần nữa thì tôi sẽ không để yên đâu."

Nói rồi, anh quay sang Lục Nhi đỡ cô ta dậy rồi đưa cô ta lên xe. Lon bìa trên tay anh lúc này, giờ đây đã bị anh vứt ra trước mặt cô. Nó như là một tính cách của cô vậy, cứ được người khác mua về sử dụng một thời gian rồi cũng sẽ có một ngày bị vứt đi không thương tiếc.

[...]

Những hình ảnh đau thương ấy lại quay về bên trong giấc mơ của Ngọc Nhiên. Thật sự, nó đã là một cơn ác mộng quái dị luôn ám ảnh trong đầu của cô kể từ khi cô sang San Francisco rồi.

-"A... A... A..."

Cô giật mình, bật người dậy, đầu tóc rối tung lên, vội mò tới đèn ngủ rồi bật sáng đèn.

Cầm điện thoại trên tay mong muốn được gọi anh một lần nhưng rồi lại thôi. Cảm giác nó thật đau đớn, nhớ nhưng khi mà chưa thể nghe giọng anh lúc này.

Ngày mai, đúng cái ngày mà hai năm trước cô sang đây sinh sống và tạo sự nghiệp riêng cho mình. Nhưng nói thẳng ra, mọi thứ cũng chỉ vì anh mà cô mới có được như ngày hôm nay. Không biết, anh đã bao nhiêu lần giúp cô nữa, thật sự, cô rất yêu anh.

-"Khải Minh, chờ em nhé!"

[...]

Sân bay ngày hôm ấy thật sự rất đông người, cô kéo va-li ra khỏi sảnh rồi bắt đầu ra ngoài đón xe.

Cô chắc chắn hôm nay sẽ không thể nào biết cô về nước nên đành tạo cho anh một điều bất ngờ vậy.

Đặc biệt hôm nay, cô cũng không thể nào quên được là mua tặng cho anh một chậu hoa cẩm tú cầu màu tím đậm từ San Francisco được. Vì anh là một người rất đam mê loài hoa này mà, còn lý do tại sao lại là màu tím? Chắc có lẽ vì cô muốn anh chung thủy với tình yêu của mình vì cô không muốn lại trở nên đau khổ như trước nữa.

Đội mãi không có ai cô đành vội bước qua đường.

“Kít...”

Tiếng xe được phanh gấp. Cô bị trượt chân vội sắp ngã xuống mặt lòng đường thì một người nào đó lại đỡ dậy.

Là ai?

-“Anh, Khải Minh.”

Cô hoảng hốt, đẩy anh ra ngoài rồi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

-“Sao anh biết hôm nay em về?”

-“Lên xe đi rồi nói!”

Anh kéo cô vào cặp sát vai mình còn hành lý thì đã bị anh mang lúc nào cũng không hay.

Hôm nay, anh đến sân bay rước cô cũng với bộ áo sơ mi màu trắng quen thuộc, đứng chuẩn đậm chất soái ca trong tiểu thuyết ngôn tình, lại còn với chiếc xe hàng hiệu Range Rover lúc trước đưa cô từ bệnh viện về nữa chứ! Nhìn sang trọng vô cùng.

Vừa đi cùng anh vào xe mà không khỏi bất ngờ rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô, có vẻ như không phải là ganh ghét, khinh thường gì mà là ngưỡng mộ.

Cô thật sợ quá rồi, có một người chồng vừa đẹp vừa hoàn hảo như vậy mà không biết dùng thật là cũng uổng.

-“Anh...”

-“Sao vậy?”

-“Hôm nay em về đột ngột không cho anh biết chắc là anh giận em lắm, phải không?”

Cô ghen ngào nói nhỏ với anh, vừa nhẹ nhàng lấy tay mình nắm lấy cổ tay áo.

-“Không sao!”

-“Haiz, cho dù em muốn trốn anh cách mấy thì cũng không thoát được đâu!”

-“...”

Cô hơi khó hiểu, không lẽ anh có phép thuật, thần chú gì hay là anh có thuật đọc suy nghĩ của người khác. Phải chăng, anh là người có siêu năng lực?

Anh rút hai cuốn lịch để bàn được đánh dấu kỷ lưỡng từ hộp tủ của xe ra đưa cho cô.

-“Đây là vật bất ly thân của anh vào mỗi sáng khi đi làm việc!”

Trời, không lẽ, anh cũng nhớ cô từng ngày đến như vậy, lại còn đếm từng ngày, ghi chú thật sạch sẽ nữa chứ!

-“Anh nhớ em đến như vậy hả?”

Cô nói từng lời một được nhấn mạnh làm cho anh đỏ hết cả mặt. Chắc chắn là đoán đúng được tim đen rồi. Anh ời là anh, nhớ thì nói nhớ đi, có cần phải nói bóng nói gió vậy không?

-“Không có, thật, thật ra là, là... A! Con nó nhớ em!”

Nói mới nhớ, đứa bé nhỏ nhắn của cô nãy giờ cũng không thấy xuất hiện. Mẹ về nước rồi mà cũng không ra đón, con trai gì đâu mà hư hết nói.

-“Sao em không thấy con? Anh không đưa nó đi hả?”

-“À, Thiên Tú hồi sáng còn ngủ, hôm qua tại quá quá đến khuya mới ngủ được nên giờ cũng chưa dậy.”

-“Vậy mà làm cho em lo hết sức, con không sao là vui rồi!”

[...]

Về đến nhà, trước khi vào cổng, cô đã níu lấy tay áo của anh.

-“Đây là hoa cẩm tú cầu màu tím, chắc anh sẽ thích, em tặng cho anh!”

-“Anh cảm ơn!”

-“Hi, không có gì đâu, anh đã giúp em rất nhiều rồi mà, chỉ có một cái như vậy thì làm sao nhận lời cảm ơn được!”

-“Không, chúng ta là vợ chồng, không nên nói như vậy!”

-“Em vào trước nhé, anh chạy xe vào!”

Nói rồi, anh hôn lên trán cô cái nhẹ rồi lên xe chạy vào nhà.

...

Cô bước vào nhà, định mở cửa phòng ra vào thăm con thì thấy hai người rất lạ.

-“Con chào chú đi!”

-“Hai người là ai mà vào phòng này vậy?”

Cô nhìn hơi có vẻ nghi ngờ rồi lại bị hai người đó nhìn mặt nghi ngờ lại.

Nhà không có vú, cũng chẳng có bảo mẫu hay người giúp việc mà lại có hai người này, cô hơi lo sợ. Cô tính la lên thì anh đã bước vào.

-“Cha mẹ, hai người về nước khi nào thế?”

-“Khi sáng thôi, vú con đi chợ rồi nên ba mẹ giữ đứa cháu này!” - Người đàn ông đó nói.

Anh quay sang cô.

-“Đây là ba mẹ anh, em làm quen nhé!”

-“Dạ!”

Cô quay sang nhìn lại ba mẹ anh nhưng có hơi lo sợ.

-“Con xin lỗi vì khi nãy...”

Chưa nói xong thì ba anh đã cản lời.

-“Đây đâu phải lần đầu...”

-“Con xuống dưới một chút!”

Nói xong anh lại bỏ cô ở lại. Giờ không biết nói gì, cô đành nghe ba mẹ anh nói vậy.

-“Con đừng lo ngại gì, đây không phải là lần đầu con về ra mắt cha mẹ chồng đâu, với lại, cha mẹ cũng có lỗi, lần trước đám cưới không về được với con mà con đã sinh cho hai ta một đứa cháu đích tôn là quý giá lắm rồi còn gì, phải không ông?”

Mẹ anh từ tốn giải thích rồi quay qua nhìn cha anh. Cha anh chỉ cười rồi thôi không nói gì thêm nữa.

Không ngờ việc mà cô đã có chồng lần đầu cũng không giấu được cha mẹ anh nhưng cũng may là cha mẹ anh không biết đứa con này là con của Hà Lâm mà tin chắc là con của Khải Minh. Cô cũng hơi áy náy trong lòng nhưng rồi lại nhớ là anh đã nói cho dù sao đi nữa thì đứa con đó cũng là của anh mà thôi. Nhớ lại những lần anh nói cô cũng hơi yên tâm và nhẹ lòng.

-“Dạ, con mời cha mẹ uống nước.”

Cha anh không uống nhưng rồi lại sang cho cô.

-“Con làm nhiệm vụ gì trong công ty của thằng Minh vậy?”

Mẹ anh hỏi. Cô cũng hơi khó hiểu nhưng rồi cũng quay sang hỏi lại.

-“Công ty của anh Minh hả bác? Con mới đi du học bên San Francisco nên cũng không biết rõ.”

-“Vậy tại sao con quen được thằng Minh?”

-“Dạ...”

-“Nó thừa kế tập đoàn AST của cha mà, con không biết hả, sống đến có con không lẽ thằng Minh không nói với con?”

-“Dạ không! Nhưng là thật sao bác?”

Cô cố hỏi lại lần nữa.

Cha mẹ anh chưa gạt đầu thì anh đã bước vào.

-“Cha mẹ bàn gì vậy?”

-“Con không nói về việc con có công ty hả?”

-“Dạ, chuyện này!”

-“Em ra ngoài với anh tí nhé!”

[...]

Trên ban công của nhà.

-“Anh thật sự xin lỗi, anh không cố ý giấu bí mật chuyện này cho em biết đâu, thật sự là chưa đến lúc thôi!”

-“Vậy anh muốn giấu em để làm gì? Anh nói rõ đi, em không bao giờ muốn tài sản của anh đâu, em chỉ muốn anh chung thủy với em là được!”

-“Anh muốn trả thù giúp em!”

-“Anh...”

Nghe đến vậy, cô chỉ còn biết im lặng rồi hòng bị cứng đi, không còn gì nói được nữa rồi. Thật sự, anh quá tốt với cô.

-“Nhưng bây giờ, em chỉ muốn được ở bên anh, không muốn trả thù ai nữa, em muốn được sống một cuộc sống hạnh phúc, được không anh?”

Anh nhìn cô rồi chần chừ kết luận.

-“Em muốn những kẻ hại em, làm em đau khổ phải được sống sung sướng à?”

Lần này thì có lẽ anh đã giận hơn, nóng hơn những lần trước rất nhiều. Có lẽ như anh không muốn cô đau khổ, không muốn cô phải bị oan ức cho đến cuối đời nên mới làm như vậy. Anh tốt với cô đến thế cơ mà. Không lẽ, cô phải phụ lòng anh sao?

Cô nắm lấy tay anh, thở một hơi dài rồi ra quyết định.

-“Em cảm ơn anh. Còn việc trả thù này thì có lẽ em phải suy nghĩ cho kỹ lại. Anh cho em thời gian nhé! Anh không phải là người sai mà thật sự em mới là người không đúng!”

Anh nhìn cô rồi chỉ gạt đầu đồng ý không như những lần trước, bỏ mặt cô rồi đợi lúc nào đó mới chịu làm hoà.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Người kia chắc đã hạnh phúc

-“Nếu bây giờ em đồng ý thì mình sẽ làm điều gì đầu tiên?”

Cô hơi nghi hoặc rồi quay sang nhìn anh. Anh có vẻ như rất bình tĩnh chỉ ôm cô siết chặt vào lòng, cảm giác mon trốn dễ chịu, từng động tác nhẹ nhàng đến những lớp da trắng mịn. Có lẽ, anh đã rất muốn có được khoảnh khắc này rồi, xa nhau đã bấy nhiêu ngày không lẽ anh lại quên?

-“Từ từ rồi em cũng sẽ rõ!”

Anh nói nhỏ vào tai cô rồi lại siết chặt vòng tay mình hơn. Cô chỉ gạt đầu rồi thả lỏng đi vào người anh. Thật sự, nó rất dễ chịu chưa bao giờ cô có được cảm giác này cả. Ấm áp vô cùng.

-“Anh muốn gần em hơn nữa, cho anh vượt qua giới hạn nhé!”

Nói rồi, anh không cho cô nói gì thêm cả, ngay phản ứng mà anh cũng làm cho cô phải xù đi. Đôi môi bỗng dung hai bề chỉ được tóm gọn lại thành một, nụ hôn ngọt ngào đến khó tưởng, thời điểm ấy, thời gian ấy, cô tưởng chừng như nó không thể dừng mà càng ngày càng được đi xa hơn. Những chiếc cúc áo trên người cũng dần bị hở ra khiến cho hành động vô ý thức lại tăng thêm sự hấp dẫn, từng đợt yêu thương từ anh lại ủa về, mon man đến ngọt ngào.

Lần này, có lẽ mọi thứ đối với anh dường như rất dễ dàng, sự việc dần như bỏ đi mọi thứ kiêng kỵ mà tiến tới gần hơn. Anh mỗi lúc hoạt động mạnh mẽ, cô chỉ biết dựa theo tiết tấu của anh mà làm theo, hoàn toàn cô đã mất cảm giác tự chủ của mình rồi.

Đồ trên người hình như đã bị kéo tắt ra, cô cảm giác được nó rất trống trải đến ngưỡng ngừng, cảm giác được như thân người đều bị anh chiếm lĩnh, vuốt ve đến đau nhói, nụ hôn mỗi lúc một sâu hơn làm cho cô bất giác ngay cả tinh thần.

Trong lúc này, không khí chỉ biết được là rất nóng, thần trí mê loạn vì bị một ai đó cướp đi. Cả hai thân người đều trống trải, áp vào nhau trên mặt giường phủ đầy màu trắng chen lẫn chút màu hồng dễ chịu, hài hoà.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô đặt lên ngực mình, dường như cô hơi run thì phải, có lẽ vì đây là lần đầu tiên mà cô phải ân ái với người mình yêu thật lòng.

- "Đừng vội vội." "

Anh hôn cô cái nhẹ rồi ra về nhắc nhở vợ mình. Cô có vẻ khá hơn một chút rồi lại tiếp tục được anh cưng chiều nhiều hơn. Cảm giác ngày hôm ấy, nói chung có lẽ là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của cô.

...

Chìm trong giấc ngủ say, hai thân thể quyến luyến vào nhau không rời. Đến gần xế chiều thì hai người mới vội mở mắt choàng dậy.

Cô chắc có lẽ thức sớm hơn nên tỉnh dậy đã thấy anh ôm mình, nhẹ nhàng rút khỏi vòng tay anh đến lúc sắp thoát khỏi thì lại bị ai đó kéo trở vào.

- "Bé em đi tắm nhé!"

Cô có vẻ ngại nên mặt lại đỏ ửng lên, tay đánh vào ngực anh nhiều cái không ngừng.

- "Có con rồi, anh không sợ người khác dị nghị sao?"

- "Chuyện của mình, mình làm trong nhà thì ai biết được!"

- "Nhưng..."

Anh vội chen vào lời nói của cô.

- "Nhưng chỉ có anh mới là người yêu em thật lòng. Chịu chưa?"

Vừa nói xong, chưa kịp cho cô suy nghĩ thì anh đã ngồi dậy nhắc bóng cô lên rồi bế thẳng vào phòng tắm.

[...]

Tắm rửa sạch sẽ thì cô mới xuống nhà cùng vú chuẩn bị đồ ăn chiều cho gia đình. Nhưng vừa xuống thì đã thấy gia đình anh có mặt đông đủ.

- "Con chào cha mẹ!"

- "Con ngồi đi, thằng Minh không xuống à?"

- "Dạ, chồng con đang ở trên phòng với đồ cho bé ngủ! Con cũng tính chờ nhưng mà... ảnh không cho!"

- "Ừ, thằng này thương con cũng tốt!"

- "Dạ!"

Im lặng được một hồi thì mẹ anh lại nhìn cô nói.

- "Con thương thằng Minh thật lòng đúng không?"

Cô khẽ cười rồi gật đầu, mẹ anh cũng chỉ biết cười nhưng chỉ gượng rồi lại hỏi.

- "Thằng Minh khi nhỏ nhất gái lắm, không ngờ giờ đây lại đi lấy được một đứa vợ hiền dịu như vậy, đúng là phúc đức của ông bà để lại mà!"

Vừa nói xong thì anh cũng vừa xuống, bế thêm bé con nữa, nhìn hai cha con coi dễ thương chưa kia.

- "Bé Thiên Tú xuống rồi cả nhà ơi!"

Cô nghe vậy cũng rời bàn mà lại ôm lấy con mình.

Bé nay đã biết bò, biết đi chập chững khắp nhà rồi. Đừng tưởng bé nhỏ mà không biết nhận thức nhé, lúc đầu mẹ chỉ bồng tí thôi mà đã khóc la ầm ĩ rồi, đến lúc anh dỗ thì lại giận luôn cả cha luôn. Nói chung, còn nhỏ đã nghịch như vậy rồi không biết khi lớn lên sẽ ra sao nữa?

- "Con nó giận rồi, làm sao đây anh?"

Anh nhẹ nhàng đặt tay cô lên người mình rồi nhìn con theo một cách triền miên.

- "Giận thì giận, để vài tuần thì cũng nhận ra em thôi, con nít ai mà không như vậy em?"

Được anh trấn an nên cô cũng có phần vui vẻ trở lại. Nhưng từ lúc đó, cô đến gần bé thì bé lại cứ khóc hoài.

Cả buổi com hôm đó, nếu có mười phần ăn thì cô đã bỏ chín phần để nhìn con mình đang chơi dưới nền nhà rồi.

Có lẽ, cô đã hối hận hơn khi mà quyết định sang nước ngoài sớm như vậy, nếu cô mà biết được có ngày như hôm nay thì nhất định sẽ không đi đâu nhưng cuộc đời này làm gì có chữ "nếu như" cho cô ước chứ.

Cuộc đời đúng là không khi nào không có lúc gặp ghềnh, khó khăn cả. Dầu gì sao đi nữa cũng chỉ là duyên số hay số phận được sắp đặt trước rồi thì sao?

- "Đừng nhìn con nữa, ăn đi em, để đói bây giờ!"

Anh nói cũng đúng nhưng mà sao khi quay đi không nhìn thấy bé thì khoé mi mắt của cô lại đỏ lên, nước mắt không rơi nhưng nó vẫn cứ còn đọng lại mãi. Muốn khóc lắm nhưng mà khóc cũng chẳng làm được gì.

Cha mẹ anh thấy cô cũng xót cho con dâu nhưng mà cũng biết làm gì được đâu, đành nhìn nó rồi mình cũng đau theo.

Buổi com họp mặt gia đình đầu tiên thôi mà đã buồn như vậy rồi. Những ngày sau đó, cha mẹ anh cũng quyết định ở lại chơi với gia đình anh một tháng, không nỡ đi được, thấy con dâu cứ buồn buồn thì hai ông bà lại bị chạnh lòng không kém ai.

- "Công việc giảng dạy bên đó giờ cũng tiến tiến, học viên thực tập thì nhiều nên bây giờ giao cho mỗi đứa một ít thì công việc cũng nhàn rồi hơn, ở lại đây với tụi con một năm cũng không nhầm gì!"

Mẹ anh nói rồi lại nắm tay cô thật chặt.

- "Nếu có thể, mẹ sẽ ở đến khi nào cháu nội nó nhận ra mẹ mình thì thôi!"

- "Tạm thời con dâu mới đi học về nước thì con dẫn vợ đi chơi đâu đó khuây khoả đi! Mua sắm này nọ hay mua vé du lịch đi ngắm phong cảnh thiên nhiên cũng hay."

Anh chỉ ậm ừ rồi thôi nhưng tối hôm đó anh đưa cô đi mua sắm là thật.

[...]

Ở siêu thị Fresh Flower, được mệnh danh là nơi hấp dẫn nhiều người nước ngoài đến nhất vì ở đây rất nhiều tiện nghi cho khách.

Siêu thị được chia ra thành nhiều mảng, không chỉ phục vụ cho chuyện mua sắm mà nó còn phục vụ cho rất nhiều chuyện chuyên về những việc khác.

Nó có năm tầng lầu, mỗi dãy được chia ra rất gọn gàng, hợp lý với những tiêu chuẩn của khách. Tầng một phục vụ về việc ăn uống, tầng hai và ba thì về mua sắm, tầng bốn thì tái hiện lại về phong cảnh thiên nhiên được sử dụng theo phương pháp máy chiếu 4D, còn lại tầng năm chắc có lẽ cô không bao giờ được anh cho đến, đó chính là góc bar hoạt động vào ban đêm thường dành cho những người muốn tìm người yêu, nói ít tới vậy thôi.

Anh đưa cô đi mua sắm đủ hai tầng hai, ba rồi lại cho lên tầng bốn được 15 phút thì về tầng một tìm gì đó ăn nhẹ.

- "Hôm nay thế là đủ nhé!"

- "Dạ, nhiều đây là vui rồi!"

...

Cùng nhau đi dạo phố trên đường, như bao nhiêu cặp đôi đang hẹn hò khác cô cũng quần lầy anh không buông.

- "Có lạnh không em?"

- "... "

Chưa nói gì thì anh đã cởi áo khoác của mình ra đưa cho cô mặc rồi. Thật sự, cô bây giờ là rất ấm vì đã có anh bên cạnh, lại còn được anh khoác thêm áo chắc cô phải chết vì anh làm cho quá nóng quá!

- "Thôi đừng anh, em không lạnh lắm, anh mặc vào đi kẻo lạnh!"

Cô lo lắng tính rút áo ra trao lại cho anh nhưng mà lại bị anh nắm chặt tay lại.

- "Chỉ cần em thấy ấm thì anh cũng vậy!"

Ôi, lời nói của anh như muốn dồn rưng luôn tim cô vậy. Ngọt thì đừng quá đáng thế chứ.

- "Nhưng..."

Ly nước từ đâu rơi thẳng vào người cô, lại là cà phê nóng nữa chứ. May mà anh đỡ cô ra kịp nếu không thì có lẽ cô đã bị bỏng mất rồi. Anh ôm cô vào người, mặt không cho để lộ ra. Anh quay sang quát lớn vào người đó.

- "Anh biết anh mới làm gì không hả?"

- "Tôi, tôi xin lỗi..."

- "À, thì ra là giám đốc Hà, anh muốn gây rối à?"

- "Không phải, chỉ là vô tình thôi!"

- "Người này là..."

- "Vợ tôi đây, anh mau đi khỏi đây giúp tôi!"

- "Tôi thật sự xin lỗi rất nhiều, rất nhiều."

Nói rồi Hà Lâm bỏ đi, lướt khỏi qua người cô như không có cảm giác, như hai người xa lạ chưa từng được gặp nhau. Có lẽ, chuyện này cũng chỉ là bình thường thôi, vì anh đâu thấy được mặt cô đâu. Nhưng cô vẫn tin rằng, còn thương nhau thì sẽ còn cảm nhận được về nhau.

"Có lẽ, bây giờ Hà Lâm đã sống hạnh phúc bên người đàn bà kia rồi cũng không chừng hay là có vài đứa con gì đó, cuộc sống của họ chắc chắn chắn ấm nệm êm rồi, cô còn phải lưu luyến làm chi nữa. Anh ta có quyền có cuộc tình khác không lẽ cô không được có."

Nước mắt rơi thấm dần vào tay áo anh. Anh có lẽ cũng cảm thấy được nhưng lại để im đi không làm gì cả.

- "Người không thương được em thì hãy để anh thay thế cho người đó."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mình dừng lại nha anh

- "Người không thương được em thì hãy để anh thay thế cho người đó."

Lời nói của anh lúc nào phát ra cũng có đôi chút nhẹ nhàng nhưng lại có ấn tượng sâu sắc lắng đọng đến tận con tim. Quả thật, anh là người nói rất đúng, nếu Hà Lâm không thương cô nữa thì ở gần cô lúc này nhất cũng có anh ở bên mà, sao lại phải khóc vì một tên bội bạc như thế chứ?

- "Em..."

- "Em không phải là người sai mà là người biết hành xử đúng với lý trí của mình!"

Anh quết đi nước mắt trên mặt cô rồi đưa mặt mình vào sát má cô cọ cọ cho cô đỡ lạnh.

- "Bây giờ mình về nhé!"

- "Dạ."

Anh ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô cái nhẹ rồi đưa lên xe về nhà.

[...]

Vài tháng sau thì bé con của cô cũng quen được đôi chút, không còn khóc khi gặp cô nữa nhưng mỗi lúc mà bế đi đâu xa thì lại làm toán loạn lên, la hét chẳng khác gì đánh giặc vậy. Mới còn nhỏ mà đã biết đề phòng kĩ càng rồi hơn cả mấy anh chị lớn hơn vài tuổi nữa.

Bé mới biết nói, chỉ bập bẹ vài từ thôi, có chữ rõ chữ không nên thời gian này nhìn bé rất đáng yêu. Tranh thủ lúc này nên cô cũng dạy bé gọi mình là mẹ, trí nhớ và não của bé phát triển tốt nên cũng rất nghe lời, dần dần nhận biết được mọi thứ, hay sát gần lại mẹ hơn, biết chơi đùa, mạnh dạn hơn với mẹ.

- "Hai mẹ con nghỉ tay chút đi nè, vẽ vẽ miết."

Anh bước vào phòng, còn mang theo đĩa bánh kem nhìn ngọt ngào lắm.

- "Vừa dạy cho con làm cái này cái nọ cho biết nhiều thứ chứ anh."

- "Anh biết, anh biết nhưng phải nghỉ ngơi xíu chứ." - Anh cười rồi đặt bánh kem xuống, xắt cho cô một miếng bánh rồi trét vào mặt bé một chút kem. Nhìn anh hiền hiền, đẹp trai vậy thôi chứ thật ra cũng nghịch vô cùng.

- "Anh kì quá nha, mặt con dơ hết rồi kìa."

Cô bực mình.

-“...”

-“Một chút nữa phải tắm lại cho con rồi.”

Cô mệt mỏi nói.

-“Lo gì, chút nữa anh và em cùng tắm cho con, được chứ?”

“Cùng tắm”

Cô cười. Lớn đến chừng này rồi mà anh vẫn thích giỡn, thật hết chỗ nói.

-“Hôm nay anh không đến công ty?”

Cô hỏi. Anh chỉ biết lắc đầu rồi thôi.

-“Anh tính cho em làm bộ phận nào trong công ty đây?”

Đúng vậy, đây là mục đích mà anh muốn cô đi du học về nhưng vì bận công việc và bé nên anh cũng quên mất chuyện này.

-“Em không nhắc thì anh lại quên mất nhưng thôi, em cứ ở nhà, chừng nào con nó quen rồi hẳn đi, chứ giờ mà bắt đầu vào công việc thì cũng quá sớm rồi.”

-“Em có một thắc mắc này, tính hỏi anh rất lâu rồi...”

-“...”

-“Nếu bây giờ em gặp lại anh ấy với thân phận là vợ anh thì anh ấy có nghĩ em là một kẻ hèn hạ, dễ tiện không?”

-“Dùng thân phận này để trả thù, thật sự em rất sợ, nếu em vẫn tiếp tục trả thù thì chẳng phải em sẽ dấn chân sa vào con đường cũ mà anh ấy đã làm với em sao?”

Cô nức nở giải thích.

-“Em chỉ muốn cùng anh sống một cuộc sống hạnh phúc mà thôi. Dừng lại nha anh.”

-“Em muốn bỏ hết công sức hai năm do chính tay của mình gây dựng ra à?”

Anh nói chỉ một câu duy nhất nhưng cũng khiến cho cô phải suy nghĩ lại. Không lẽ bước đến đoạn đường cùng mà lại phải quay lại, có phải là đã làm cho anh quá thất vọng sao? Nhưng còn Hà Lâm, nếu cô làm như vậy với anh ta thì cô sẽ được gì? Hạnh phúc, mãn nguyện và vô cùng hả dạ! Những điều đó có làm cho cô vui về lâu dài được không, có làm cho người khác phải hối hận đến mức biết lỗi của mình không hay chỉ thêm thù hận để rồi cô phải đau lòng đến cuối đời.

Cô nhìn anh rồi lại nhìn bé. Cảm giác hỗn loạn lắm. Từng con nhói cứ xuất hiện trong lòng thật sự không thể nào diễn tả thành lời được. Đau thì mãi vẫn chỉ là đau.

-“Em mệt rồi, em nghỉ trước, anh ở lại với con nhé.”

Nói rồi, cô đứng lên rồi quay người thần thờ ra ngoài. Nhìn cô như vậy, anh cũng hiểu được nỗi lòng cô, nhưng biết nói thế nào, thật sự, anh rất muốn giúp cô mà.

...

Tối hôm đó, anh trở về phòng gặp cô rất sớm. Ánh đèn ngủ rất mờ chỉ có thể chiếu sáng thấy được một nửa thân người cô, ngoài ra thì những nơi còn lại rất tối không có một ánh sáng nào. Cô thì nằm quay người về phía trong nên anh cũng không biết cô đã ngủ chưa hay vẫn còn thức nữa.

Giả vờ lấy tay gõ vào cửa xem cô có phản ứng gì không, đôi lúc còn gọi rất nhỏ vào phòng nhằm đánh thức cô dậy nhưng cũng không làm gì được. Phụ nữ giận dai thật!

-“Em ngủ chưa?”

Anh bước đến giường, vội lấy chiếc chăn bông đắp lên người cô, mở điều hoà lạnh như thế này mà chẳng chịu giữ ấm cho mình gì cả. Nhờ bệnh thì anh biết phải làm thế nào?

-“Hay em...”

Vừa nói mập mờ vài ba chữ thì cô đã lên tiếng chặn giọng.

-“Em không muốn nghe gì cả, em muốn yên tĩnh mà thôi.”

Anh thấy vậy nên cũng chịu thôi. Anh chỉ lấy một chiếc gối rồi bước đến sofa nằm ngủ. Cô thì thấy hơi lạ nên nhìn về anh. Không hiểu sao nữa. Cảm giác thiếu anh hình như rất lạ, lạnh lùng như thế nào ấy, nhớ hai năm trước, khi cô có thai, ngủ một mình thì cũng đâu bị gì đâu sao tự dưng bây giờ lại nhớ anh một cách lạ lùng.

Cô bước xuống giường đi đến anh.

-“Lên giường ngủ cùng em nhé, ở đây sẽ lạnh đó.”

-“...”

Anh không nói. Chẳng lẽ, cô chỉ cho anh nằm ở đây khoảng 15 phút thôi mà anh lại giận à?

Cô khẽ lay anh nhưng mãi không được. đành xoay người anh lại vậy.

Vừa làm cô vừa trách móc nhưng khi chạm vào người anh, cô mới hiểu được sự thật. Thân người anh rất lạnh, trán lại rất nóng, nhiều hiện tượng khác nữa, kể chắc cũng không hết đâu.

Đêm ấy, cô đi ra đi vào phòng rất nhiều lần, nào là mua thuốc, nấu cháo, đắp khăn lạnh cho anh, lo hết việc này đến việc khác. Vì không muốn phiền gia đình nên công việc được làm rất nhẹ nhàng nhưng cẩn thận lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tại sao lại là thư ký?

Cảm giác nóng nóng, lạnh lạnh của anh cứ truyền ra mãi không dứt, trong con mê man anh vẫn luôn thầm gọi tên cô. Tự dưng thấy mình có lỗi vô cùng, sao lại để anh như thế chứ? Anh bị như vậy làm cho cô đau lòng biết bao nhiêu, phải chi cô biết sớm điều này thì đâu để anh ra như thế. Điều là tại cô, tại cô cả thôi.

Cách nửa giờ thì cô lại thay khăn lạnh cho anh một lần, lâu lâu lại lay anh dậy ăn một chút cháo rồi lại cho uống một tí sữa. Mãi như vậy cho đến cho sáng mới thôi.

[...]

Tiếng chim hót líu lo ngoài cửa sổ, từng tia nắng vàng chiếu thẳng vào những vòm cây, những giọt sương còn đọng lại thì tiếp tục nhỏ giọt xuống mặt hồ. Cảnh vật hôm nay nói chung rất yên ắng và ấm áp đến lạ.

Anh dậy rất sớm, từ khi cô mở mắt ra thì đã không còn thấy anh nữa rồi. Cô hoảng loạn tưởng anh đã bị mộng du rồi đi đâu đó, vội nhắc người dậy tìm anh nhưng khi dựng đứng được lưng thì toàn thân vô cùng nhức mỏi, mắt cứ lơ lơ không nhìn rõ mọi thứ đâu là đâu, sờ trán thì lại thấy nóng hơn cả khi lấy tay hơ lửa rồi đặt lên đầu. Thì ra, cô đã bệnh.

Thân người nhức nhối lắm, chẳng bước xuống giường được, ngay cả vệ sinh cá nhân mà cũng chẳng làm nổi huống gì là xuống nhà ăn uống cùng gia đình.

Mò lên bàn lấy điện thoại để xem giờ rồi còn biết canh việc làm này nọ. Vừa bật lên, cô như muốn choáng ngất đi. Số giờ trên màn hình điểm đúng 10:00, không lẽ, một người như cô lại thích nướng như vậy sao? Làm biếng hết chỗ nói rồi!

Cổ hắng giọng ra ngoài gọi anh lên giúp, vì hôm nay là chủ nhật mà, biết chắc là anh sẽ nghỉ. Cơ mà, gọi suốt, gọi mãi đến khản giọng mà anh cũng không lên. Hình như, giọng nói quá nhỏ rồi, cổ lắm mới có từ phát ra được có từ không. Đến một người cô mới không gọi nữa, giờ cô bị cạn sức rồi.

Tiếng bước chân được phát ra, cánh cửa phòng dần được mở, dáng hình anh lại xuất hiện trước người cô. Vui, thật sự vui lắm. Muốn choàng tay đến ôm lấy người anh chỉ vì muốn khóc nhưng không thể.

Anh cười nhẹ rồi ôm lấy cô, đặt gối sau lưng cho cô dễ dàng ăn uống, cũng đỡ mệt hơn một chút. Anh thật chu đáo mà.

-“...”

-“Em ngốc lắm. Hôm qua tại sao lại không lên giường ngủ?”

Anh có vẻ nghiêm khắc nhìn cô bằng ánh mắt tra khảo.

-“Em... Chỉ là...”

Cô lấp bắp.

-“Lại còn đùa giỡn trên người anh nữa, khăn ướt gì đâu mà đặt hết lên người anh. Đã bảo là rất lạnh mà sao lại ôm gối qua ngủ cạnh anh thế?”

Anh trách móc nhưng đã quên hôm qua sốt li bì rồi. Cô khó khăn lắm mới chăm sóc anh được như vậy chứ bộ. Không muốn cho lời khen thì thôi lại còn...

-“Chính em...”

Một quả không nói nổi nữa rồi. Ước chế vô cùng nhưng thôi kệ, anh không bị gì là vui rồi. Một chút bệnh này thì làm sao mà đòi hỏi anh được. Nhưng cũng tại vì anh cá đấy, vì anh mà cô mới bị truyền bệnh từ anh sang nè.

-“Ăn một chút cháo rồi ngủ cho khỏe đi. Lần sau cảm em làm như vậy.”

Anh dứt cho cô ăn, cô chỉ biết gật đầu coi như mình là người sai vậy.

Một lát sau thì mẹ anh và bé Thiên Tú cũng vào, thăm cô được một chút nhưng còn bé thì cứ quẩn lấy cô mãi, hình như nay đã hết coi cô như người xa lạ rồi. Chơi với bé hồi lâu nhưng cảm giác thời gian thật ngắn. Vừa mới phút chốc mà bóng hoàng hôn cũng buông xuống rồi.

Cô cũng tạm biệt bé mà nghỉ ngơi.

Hôm nay, anh vào phòng sớm hơn mọi ngày. Chuẩn bị đầy đủ cháo, thuốc... cho cô nữa. Uống xong thì anh lại quay sang làm một số luận án gì đó, nhìn say mê lắm. Cũng không muốn làm phiền anh nên cô đành quay sang phía khác để ngủ.

Vừa tính chợp mắt thì anh đã gọi cô.

-“Này em.”

Cô hơi giật mình rồi quay sang nhìn anh khó hiểu.

-“Khi nào khỏi bệnh thì vào công ty làm với anh nhé!”

Anh khẽ nói.

-“Dạ, em sẽ làm gì trong công ty?”

Cô nhẹ nhàng rồi lay người anh, nắm lấy tay áo.

Anh quay sang rồi chỉ cười, hôn lên trán cô một nụ hôn ngọt ngào đến khó tưởng.

-“Thư ký!”

Thư ký?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Sự quyết định tùy thuộc vào em

Thư ký?

Tại sao anh lại cho cô làm chức vụ ấy chứ? Có phải, nếu cho cô làm thì mọi người sẽ nghĩ vì anh tôn trọng người nhà mà cho làm công việc dễ dàng, nhanh lên như vậy không? Hay sẽ nghĩ cô theo nhiều hướng tiêu cực khác?

Cô im lặng hồi lâu rồi lại băn khoăn nhìn anh. Ánh mắt cứ lập lự trước một ý kiến không thể nào chấp nhận được nhưng nếu cô không đồng ý thì có phải anh sẽ không cho cô đi làm mà ở nhà luôn không. Nếu như vậy thì anh là người đã làm nhiều điều tốt cho cô quá rồi, chắc hẳn cả cuộc đời này cô cũng sẽ không thể trả hết cho anh.

-“Thư ký?”

Cô cố mình hỏi thêm một lần nữa nhưng lời anh nói ra rồi cứ như là đinh đóng cột vậy. Không thể nào có thể làm cho cô nghe lầm được.

-“Tại sao?”

Anh vuốt nhẹ lên từng sợi tóc còn vương lại trên má cô, ngẫm một hồi lâu rồi lại trả lời.

-“Không phải em nói thư ký của người trước của em là vợ hấn sao?”

Đến đây thì anh lại dừng, sắp xếp gọn gàng tài liệu rồi cất lên ngăn tủ.

Tắt đèn rồi cả hai lại không nói gì.

[...]

Sáng sớm dậy, cô là người thức sớm nhất. Xuống nhà phụ giúp vú làm việc, đặc biệt là toàn bộ bữa sáng là chính tay cô làm luôn, vú chỉ đứng nhìn thôi.

- "Em thức sớm thế, hôm qua bệnh sau hôm nay không nghỉ thêm đi?"

Anh bước xuống nhà, ngạc nhiên nhìn thấy cô rồi hỏi.

- "Nằm hoài cũng chán, em không muốn cứng xương đâu..."

- "Em thật, chỉ biết đùa."

...

Nói chuyện một hồi cô mới để ý là hôm nay, hoàn toàn anh không mặc đồ đi làm, gần đến giờ rồi, chỉ cần ăn sáng xong đi tới đó là kịp, không lẽ anh lại muốn nghỉ sao?

- "Anh..."

Cô nhìn với ánh mắt dò xét. Tiến gần lại anh nhưng anh vẫn bình tĩnh.

- "Sao không đi làm, hôm nay anh muốn nghỉ nữa à?"

Anh cười.

- "Cần gì đi làm nữa, hôm nay anh đưa em đi mua đồ để mai còn ra mắt với đồng nghiệp trong công ty chứ! Bà xã của giám đốc này là có phước lắm rồi đấy, biết chưa..."

Anh nói có một câu, một câu dài như vậy làm cho cô chỉ còn biết đứng hình, yên lặng đến không còn biết nói gì. Anh nói đùa phải không? Cô lấy tay vỗ lên mặt mình nhiều cái nhưng cuối cùng thì vẫn thấy anh trước mặt. Cô không mơ, hoàn toàn là thật.

[...]

Buổi sáng kết thúc, anh và cô lên phòng thăm con thêm một lần nữa rồi cùng nhau đi mua sắm.

- "Mua gì cho bà xã của giám đốc nhỉ?"

- "Gì cũng được, đừng quá cầu kỳ."

Anh chỉ biết cười. Đúng là cô rất khác với những người phụ nữ khác, không bao giờ thoa son đậm hay dùng nước hoa nồng mùi, quần áo cũng vậy, chỉ với một cái quần Jeans bó sát với chiếc áo sơ mi, còn nếu bị người khác ép quá thì cô chỉ dùng đúng một bộ váy mà anh đã mua cho lúc còn ở bệnh viện. Đơn giản là vậy nhưng cũng đủ gây sát thương cho người khác rồi.

Lần này cũng theo sở thích của cô, anh vẫn mua cho cô theo đúng như cô muốn. Nhưng đến lúc cuối cùng, anh lại đưa cô đến một quầy bán khác.

Lấy cho cô một bộ váy hiệu ROSEDEMATIN, được thiết kế theo kiểu đặc biệt ấn tượng. Không cầu kỳ trong thiết kế, nhưng mỗi sản phẩm của thương hiệu này đều khiến người ta ngưỡng mộ bởi các đường cắt cúp đặc biệt độc đáo phối cùng nhiều họa tiết đính đá bắt mắt. Ngay cả cô là phụ nữ cũng không thể chọn cho mình một bộ vừa vặn như vậy được.

- "Ngày cuối cùng em gặp hân ta là dưới bộ váy rách rưới không ra gì thì bây giờ, lần gặp lại em phải với một bộ váy khác, không thể nào được giống như lúc trước."

- "Anh... Thật sự..."

Anh dứt bỏ lời cô rồi nói.

- "Ngày mai là họp đồng đề cho công ty của giám đốc Hà được làm trở lại vì thời gian qua có việc nên công ty đó đã tạm ngưng rồi. Ngày mai là quyết định để em cho công ty hân mất tất cả hoặc là quay trở lại như ban đầu. Em hãy nghĩ cho thật kỹ rồi ra quyết định trước khi nói với anh."

Nói rồi, anh lại bước đi qua nhiều quầy khác. Mua cho cô vài lọ nước hoa của Pháp mang đậm tính chất mùi hoa hồng. Cứ thế mà đồ đã nhiều đến mức không tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Người tôi yêu chính là anh ấy

Chiếc xe hàng hiệu Range Rover thân thuộc vừa mới đỗ ở trước cổng của công ty thì biết bao nhiêu ánh nhìn của nhân viên đều hướng về đó.

Không phải là khác lạ hay độc đáo gì mà là hôm nay chiếc xe lại có hai người ngồi trong đó. Trước giờ, giám đốc Khải Minh chưa từng dùng xe để đưa ai đi cùng hết vậy mà... Mọi người chỉ biết thấy có phúc cho người phụ nữ ngồi trên xe mà thôi.

-“Chào giám đốc!”

Nhân viên đứng cổng ra lời nói chào rồi mở cửa cho anh. Cô cảm thấy cảm giác này không quen cho lắm vì chưa bao giờ được người khác cung kính như thế này cả nhưng cũng cố gượng lại mà hành xử cho ra dáng để được xứng với anh.

Vào đến quầy tiếp tân thì anh đứng lại, đưa cô lên đứng sát vào mình.

-“Từ nay, người này sẽ là thư ký của tôi. Sau này có chuyện gì liên quan về tôi thì cứ đưa cho cô ấy xét duyệt.”

Chị tiếp tân gật đầu rồi lại nhìn qua cô.

-“Chào chị.”

-“Cô ấy là Ngọc Nhiên, vợ của tôi!”

Anh vừa nói xong thì ai cũng tròn mắt nhìn chú ý về phía quầy. Đặc biệt là nơi cô đứng. Đây là lần đầu tiên anh công khai việc mà mọi người lại phản ứng như vậy, thật sự rất ngạc nhiên.

-“Em xin lỗi. Nhìn chị xinh đẹp và lộng lẫy quá. Rất xứng đôi với giám đốc.”

-“Sắp tài liệu tôi nhắn mail cho cô hôm qua, đi photo rồi đem lên phòng cho tôi.”

Nói rồi, anh đưa cô đi thẳng lên phòng làm việc.

[...]

Cuộc họp về ký hợp đồng giữa công ty anh và Hà Lâm cũng sớm được bắt đầu. Hôm đó, Hà Lâm đến tập đoàn ATS rất sớm, anh đứng một mình ở đây lâu gần phòng làm việc của anh. Trên tay cầm ly cà phê nhưng không uống, nhìn về bên ngoài anh bây giờ rất gầy, râu thì đã mọc rất nhiều làm cho anh già đi. Nét xanh xao của anh không khác gì cô lúc mà bị anh hành hạ. Cô chỉ đi ngang qua thôi mà cũng thấy xót rồi, không biết những năm qua anh sống như thế nào nữa?

Bước vào phòng họp, anh đứng lên thuyết trình rất nhanh, sau đó lại đến Hà Lâm phân tích về khoản nợ để mượn. Không khí rất ngột ngạt đến khó thở nhưng đến khi cô cầm sắp tài liệu bước vào mới làm cho nó càng khó thở hơn.

Hà Lâm nhìn mà cứ như là đang mơ vậy, cố ra sức gọi tên cô nhưng không thể vì bây giờ anh còn mặt mũi để gọi cô sao? Nhưng cũng không thể nghĩ như vậy được, có thể là người giống người mà thôi, anh nghĩ cô lúc trước là con nhà không gia giáo thì làm sao lại đứng được ở vị trí như bây giờ? Cuộc gặp mặt càng trở nên gây cản, đột nhiên Khải Minh lại là người mà giải thích được sự hiểu lầm giữa hai người họ.

-“Đây là thư ký mới, cũng như là người sẽ bắt đầu quyết định cho cuộc họp này. Cô ấy là người đã du học ở nước ngoài nên chắc chắn sẽ có kinh nghiệm trong kỳ. Mong mọi người lắng nghe những lời cô ấy nói.”

Khải Minh vừa nói xong thì Hà Lâm lại đứng lên.

-“Rất hân hạnh được làm quen với cô, cô có thể cho tôi biết tên để xưng hô không?”

Anh đưa tay ra chào nhưng cô thì lại hơi rụt rè một chút. Trong giây phút này thì bỗng dưng Khải Minh lại lấy tay mình chạm vào phía sau lưng của cô làm cho cô cũng ổn hơn. Cố thở một cái thật mạnh rồi cô cũng đưa tay ra bắt và nói chuyện với Hà Lâm theo một cách rất tự nhiên.

-“Tôi là Ngọc Nhiên, rất vui khi biết đến anh.”

Vừa xong lời thì Hà Lâm như đứng hình lại, tại sao người mà anh đang rất cần và hy vọng nhất lại đang ở trước mặt anh chứ? Tại sao cô lại ra như vậy chứ? Thật sự không hiểu, Hà Lâm lắc đầu rồi lại loạng choạng bước về ghế.

Xong cuộc họp, cô cũng quyết định cho công ty Hà Lâm vay nợ.

-“Tôi có thể gặp riêng cô được không?”

Hà Lâm bước sau cô, gọi.

-“11 giờ ở ngoài công ty được chứ?”

-“Tôi không rảnh!”

-“Tôi chỉ muốn biết một số thông tin về cô mà thôi, Ngọc Nhiên.”

-“Anh còn gọi tôi bằng tên đó được à?”

Cô quay người lại, nước mắt chảy nhưng không rơi được xuống hết bề mặt.

-“Tôi đã rất muốn xa anh rồi. Không phải, anh rất thích điều này sao? Cuộc đời anh nếu không có tôi thì anh sẽ sống tốt mà! Tôi đã rất cố để không được khóc vì anh nhưng...”

Cô nấc trong từng tiếng nói mình phát ra nhưng cũng đủ để làm cho anh hiểu.

-“Em là Ngọc Nhiên thật sao? Phải không, phải không vậy?”

-“Đúng đấy, là chính tôi.”

-“Thật sự là em rồi.”

Anh bước đến ôm choàng lấy người cô nhưng sau đó lại bị cô đẩy ra ngoài.

-“Em sao vậy, anh đã biết tất cả rồi. Thật sự em chưa bao giờ lừa dối anh cả, chỉ là anh không tin em mà thôi, mọi lỗi lầm này anh xin nhận tất cả, chỉ mong em quay về với anh mà thôi.”

Anh ra sức giải thích nhưng cô chỉ trả lời, tôi có chồng rồi, làm cho anh muốn không tin cũng phải tin.

Chợt anh nhớ lại về ngày hôm ấy, ngày mà đã gặp Khải Minh ở đường dạo, anh đã thấy Khải Minh ôm lấy một người và nói người ấy là vợ mình. Anh cười nhạt rồi nhìn cô.

-“Không lẽ, người ấy là giám...”

-“Phải, người ấy, chính người ấy là người mà tôi yêu nhất. Xin lỗi anh.”

Cô bước đi để lại một mình anh lặng im trong vô vọng. Vậy là, tất cả mọi thứ anh dành cho cô, làm cho cô trong suốt hai năm qua, bỏ hết công việc để lên mạng tìm cô. Để rồi cuối cùng chỉ nhận được một lời nói, tôi đã yêu người khác. Không ngờ con người lại thay đổi nhanh như vậy, có thể làm cho người khác đau đến mức như thế này, thật sự mọi thứ đều rất lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Không thể nhìn nhầm, chính là cô ấy

-“Nếu em đã quyết định như thế thì anh đành chấp nhận nhưng hãy cho anh hỏi một câu duy nhất thôi, được không?”

Trong những tiếng bước chân nhẹ nhàng được phát ra ở trước mặt anh khi nghe thấy thì bỗng dừng hoà vào giọng nói mà trở nên tất hẩn.

-“Anh được biết, cái thai trong bụng em là có thật chỉ là em muốn giấu anh, em đã nhờ bác sĩ làm việc đó đúng không? Tại sao vậy? Cuối cùng thì đứa bé đó vẫn còn bình yên an?”

Anh vừa nói vừa nhìn cô, cảm giác hối hận lắm. Nếu lúc trước, anh không đối xử tệ bạc với cô, không rời bỏ cô, không cắt đứt mối quan hệ với cô thì giờ này có lẽ hai người đã sống bên nhau hạnh phúc rồi. Càng suy nghĩ anh càng thấy mình thật tồi, tại sao bao nhiêu thứ tốt đẹp lại không tin mà lại tin vào một con người xấu xa chứ? Cuộc đời đúng không như ta mơ tưởng được, không bao giờ được trọn vẹn càng không thể được sắp đặt trước như trong phim mà phải trải qua bao nhiêu thứ mới biết đâu là đúng và đâu là sai. Có như thế, ta mới biết nó gian khổ cỡ nào.

-“Tôi không muốn phá vỡ cuộc sống hôn nhân giữa anh và cô ta.”

-“Em...”

Anh chỉ biết nhìn cô qua ánh mắt ghen ngào của mình, hoàn toàn cô đã rất khác, rất thay đổi so với trước đây, chẳng lẽ chỉ mới qua hai năm thôi mà cô đã quên hết tình cảm đã từng dành cho anh rồi.

-“Tôi mong các người hãy cho tôi một cuộc sống yên ổn đi.”

-“Chưa đầy hai năm mà em đã kết hôn với một người khác. Vậy thử nghĩ, em và anh có khác nhau chỗ nào?”

-“Được, vậy từ giờ hai chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau nữa. Chuyện công việc là công việc, chuyện cá nhân là cá nhân. Chúng ta đã đi trên hai con đường khác nhau, xin anh đừng bao giờ quan tâm...”

-“Hãy để cho anh gặp con của chúng...”

Vừa chưa kịp nói xong thì bỗng dưng cánh tay cô đã bị một lực nào đó thật mạnh kéo về phía sau tiếp xúc với thân người to lớn rắn chắc, cảm giác ấm áp thân thuộc lắm.

-“Chúng ta đi thôi!”

Khải Minh sửa dáng đi của cô lại rồi nắm lấy tay rời khỏi phòng họp. Còn Hà Lâm thì chỉ biết nhìn, thật sự là không biết nói như thế nào, không đau không nói mà chỉ thấy mình quá nhát để đối xử với người khác mà thôi. Bây giờ, cô đã có chồng mới, một người chồng luôn thương yêu cô hết sức như vậy, không lẽ anh lại vào phá hoại. Nếu làm như vậy thì anh có khác gì những người không thương cô không?

- "Xin lỗi em, nếu biết trước có ngày hôm nay thì anh sẽ không bao giờ để cho nó xảy ra nhưng bây giờ thì... quá muộn để thực hiện rồi."

Những suy nghĩ kèm theo nụ cười không có cảm xúc của anh thật sự không có một ý nghĩa nào để người khác chấp nhận được.

Anh đã vô cảm hay vô tâm để nhận được kết quả như ngày hôm nay?

[...]

- "Em không thể tin là mình lại được chứng kiến cảnh anh ấy nói với em như ngày hôm nay. Có phải, anh ấy đã hối hận rồi phải không anh?"

Anh gật đầu nhưng mặt hơi nhăn lại, không nói gì nhưng cô cũng biết, anh không bao giờ chịu được cảnh mà cô quay lại với Hà Lâm đâu nên cô cũng im lặng theo anh.

- "Giờ mình đi ăn nhé."

Anh lên tiếng nhưng rất nhỏ, có lẽ vì lúc này không khí hơi căng thẳng mà giờ lại nói lớn có phải là quá không?

- "..."

[...]

Anh đưa cô đến nhà hàng Cyclo Resto - một nơi khá nổi tiếng ở thành phố. Buổi trưa hôm ấy, anh đã đặt sẵn một phòng riêng đặc biệt rồi nên chỉ cần đến rồi vô luôn thôi không cần phải chuẩn bị.

Bước vào cửa nhà hàng với ánh đèn màu khác lên chiếc váy của cô đang mặt nhìn rất hợp, đến cả anh đi cùng cô mà cũng phải ngắm không thể rời mắt.

- "Thật sự, hôm nay em rất đẹp."

Anh cười nhưng không thấy cô nói gì đành hỏi nhưng lại thấy cô nhìn chăm chú ở đâu đó rất lạ.

- "Có gì sao em?"

- "Là cô ta, em không thể nhìn nhầm được. Nhưng không thể nào, không lẽ... Chắc chắn là không thể! Nhưng mà..."

- "Là ai? Em nói rõ ra đi!"

...

- "Xin chào, bạn có phải là Ngọc Nhiên?"

Một cô gái người Anh, ăn mặc rất phong cách, mái tóc màu vàng hoe rất chuẩn với nét người Châu Âu từ phía sau phát ra tiếng gọi cô. Vì cô ấy dùng tiếng Anh giao tiếp nên bắt buộc cô cũng phải dùng tiếng Anh để trả lời.

- "Đúng vậy, chính là tôi. Bạn là... à thì ra là Freya?"

Chỉ mới hai năm mà trình tiếng Anh của cô đã phát triển nhanh đến mức không ngờ, đến anh mà cũng phải ngạc nhiên. Nhìn cô nói thành thạo và giao tiếp với người bạn đó rất vui nên anh cũng hỏi.

- "Hai người thân nhau à?"

- "Phải, chúng tôi là bạn thân ở San Francisco."

Cô ấy trả lời rất tự nhiên. Thấy anh quan tâm nên cô cũng quay sang giới thiệu.

- "Cô ấy tên Freya. Là người Anh nhưng có lý do sang San Francisco sinh sống, khi trước, nhà em và cô ấy cạnh nhau nên cô ấy giúp em rất nhiều, từ giao tiếp cho đến sinh hoạt vì vậy nên mới thân như là chị em vậy!"

Cô gái ấy cười mỉm nhìn anh rồi hình như nhớ ra một điều gì đó.

- "Anh là Khải Minh? Chồng của Ngọc Nhiên? Tôi nghe cô ấy kể rất nhiều về anh, cho đến hôm nay mới biết mặt, thật sự hai người rất xứng đôi."

Chào hỏi xong xuôi, anh cũng mời cô ấy vào ăn chung với cô và anh. Nói chuyện một lúc lâu mới biết, cô ấy sang đây để thực tập, thí nghiệm cho kỳ kiểm tra sắp tới, vì là một bác sĩ nên cô ấy cần tìm tư liệu ở rất nhiều nơi. Không ngờ sang đây lại gặp được người bạn thân này, trùng hợp đến bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Lại là người ấy

Ăn xong bữa, cô đành chia tay với người bạn thân của mình để vào công ty. Sau lần đó, cô biết được Freya đang công tác tại viện nghiên cứu ngành Y khoa ở trung tâm thành phố. Tuy có cách xa nhau một khoảng nhưng những lần sau đó thì cô luôn gặp được Freya.

...

-“Đừng làm khuya nữa, ngủ đi em!”

Trong căn phòng tối, bây giờ cô lại là người thay thế chỗ làm việc cho anh, còn anh thì ngược lại. Từ khi có thư ký mới thì anh lại làm biếng hẳn ra, càng ngày càng ít công việc mà lại cứ thích nằm tận hưởng thôi. Không biết có phải vì cô chăm chỉ hay là cảm nhận của cô là đúng nữa.

-“Em chưa muốn ngủ với lại công việc nhiều quá!”

Cô thờ dãi nhìn lên bàn còn một sắp sổ sách nữa nhìn cũng hơi chán.

-“Để ngày mai rồi làm tiếp nha, không ngủ là mai không có sức để đi làm đâu!”

Anh ra sức dụ dỗ, được một hồi cô mới đồng ý nhưng không phải là lên giường liền mà cô lại quay sang qua phòng con mình.

Bé mới chỉ hai tuổi mà anh đã cho bé ngủ riêng phòng rồi. Vì muốn tập tính tự lập cho bé từ nhỏ nên anh mới làm vậy, với lại bây giờ chuyện làm như vậy cũng rất bình thường, vì đa số các trẻ em nước ngoài đều đã được tập.

Nhìn con mình đang trong giấc ngủ mà cô lại thấy đau xót. Nếu bây giờ cô không cho Hà Lâm biết con mình đang sống yên ổn thì liệu sau này khi bé lớn lên biết được sự thật thì bé có hận cô không? Thật sự, cô không dám nghĩ đến cảnh đó bao giờ vì nó quá khủng khiếp!

-“Mẹ xin lỗi con nhiều lắm!”

...

Cô khóc rất nhiều trong buổi tối hôm ấy, càng nhìn con mình thì hình ảnh của Hà Lâm lại cứ ùa về, nhiều hình ảnh mà anh đã làm với cô lúc trước lại hiện lên, cho dù muốn tạm gác nó sang một bên thôi mà cũng chẳng thể nào được, đau lắm.

Tiếng điện thoại reo, cô chỉ nhìn sơ qua số chứ hoàn toàn không nhắc được chiếc máy để nghe. Một lúc sau thì nó cũng tắt nhưng rồi lại có tin nhắn vừa được gửi đến, lại là số tin nhắn của số điện thoại đó. Cô cười đau khổ trong thâm lặng, đôi lúc lại có tiếng nấc được phát ra.

“Là anh, Hà Lâm đây! Anh biết em chưa bao giờ muốn đối xử với anh như vậy, ngay cả giám đốc Minh. Nhưng em hãy cho anh một lý do, một cơ hội thôi, không cần biết gì cả, anh chỉ muốn gặp lại con chúng ta mà thôi. Anh biết, nếu nói trực tiếp với em thì em sẽ không bao giờ nghe, chỉ mong qua dòng tin nhắn này, em sẽ hiểu!”

Tin nhắn được viết và kết thúc như vậy. Cuối cùng thì anh cũng biết hối hận, cũng biết ăn năn nhưng đối với cô, những gì anh nhận được có xứng với mọi điều mà anh đã đối xử với cô khi trước không?

Cắt đứt mối quan hệ? Bỏ cô một mình trong bệnh viện khi mà niềm tin cô dành cho anh dần bắt đầu rồi lại vô thức mà dập tắt? Bao nhiêu đấy thôi, đã làm cho cô đau lắm rồi. Giờ anh chỉ vì mất con mà lại phải cầu xin cô thế sao? Đáng để cười không nhỉ?

Tin nhắn thứ hai lại được nhận nhưng lần này không phải Hà Lâm mà là Freya.

“Chúng mình đi dạo nhé, mình đang ở dưới nhà. Tại công việc bận quá nên mình đến hơi trễ. Nếu chồng không cho thì ở nhà cũng được, mình không ép đâu.”

Cô lau nước mắt rồi vào phòng thay quần áo khác để đi. Trước khi đi, cô còn nhìn anh, hôn lên trán và còn nói nhỏ với anh vài điều nữa.

-“Em đi một chút rồi về thôi, anh ngủ ngon nhé!”

...

Ra ngoài cổng, không khí có lẽ trong lành hơn ở nhà nhiều, tiết trời hơi se lạnh nên làm cho cô xanh xao đi. Những tán lá vàng của cây cũng rụng dần và rơi xuống đất rất nhẹ nhàng, từng con gió thoảng qua làm người ta sờn cả người.

Cô nhìn quanh thì thấy được Freya, cả hai đều bắt đầu đi trên mặt đường của vỉa hè, dưới ánh đèn mờ của thành phố yên tĩnh. Cô kể cho Freya về chuyện của mình, được cô ấy khuyên nên cô cũng cảm thấy được an ủi.

Bầu trời khuya rất ít người qua lại nhưng ở ngã đường phía trước mà cô và Freya sắp đi tới lại xuất hiện hai bóng người, nhìn rất quen, thật ra, hai người này cô cũng đã thấy ở ngoài nhà hàng hôm trước rồi.

Cô đành bỏ mặt Freya ở lại mà một mình tiến thẳng về phía trước, không phân định làn đường như thế nào nên khi bước sang vỉa hè ở bên thì...

RẦM...

Một cú va chạm giữa xe và người rất mạnh đập thẳng vào nhau khiến cho cô phải ngã lăn xuống lòng đường. May mà không bị gì nặng ở những phần nguy hiểm nên cũng hơi yên tâm nhưng những vùng da đã bị cọ và ma sát xuống mặt đường nên làm cho cô đau quá đến mức bất tỉnh.

Freya hoảng hốt chạy lại, không biết làm thế nào nên đành nhờ người chở cô vào bệnh viện gấp luôn.

...

-“Alo, cô đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tình cờ gặp lại

-“Alo, cô đang ở đâu?”

-“Alo...”

Tín hiệu điện thoại đã kết nối nhưng bên kia lại không trả lời làm người đàn ông bên đầu dây không khỏi lo lắng.

-“Cô ấy bị tai nạn giao thông, tôi đã đưa cô ấy đến bệnh viện nhưng đến giờ vẫn chưa thấy tỉnh. Dấu hiệu sức khỏe yếu lắm... Xin lỗi, xin lỗi vì tôi đã gọi cho cô ấy trong hôm nay!”

-“Được rồi, tôi sẽ đến đó. Mau cho tôi địa chỉ!”

...

Chỉ trong vòng chưa đầy 30 phút thì chiếc xe của anh chạy đến bệnh viện. Vội tìm phòng nên cũng nhanh chóng đến chỗ đợi.

Anh và Freya đứng bên ngoài nhưng lòng thì không yên. Anh thì cứ đi tới đi lui, mắt thì không khỏi nhìn vào phòng điều trị, tỏ vẻ khó chịu lắm làm cho Freya cũng phải sợ.

-“Cô ấy chắc chắn sẽ không sao vì khi trước tôi có học sơ về khoa này. Vết thương như này có thể dùng tinh nghệ siêu phân tử Nano Curcumin để chữa trị giúp các tổn thương da nhanh lành và không để lại các di chứng về sau. Nhưng chi phí chữa trị rất đắt.”

Anh chăm chú nghe nên cũng hiểu được đôi chút, có điều là không hiểu vì sao cô lại bị như vậy.

-“Cảm ơn cô, nhưng có thể cho tôi biết lý do vì sao cô ấy bị tai nạn không?”

-“Tôi cũng không rõ vì cô ấy hành động bất ngờ lắm.”

Anh cũng không hỏi nhiều nên đành ngồi xuống vì bây giờ lo lắng thì cũng không được gì.

-“Mời người nhà bệnh nhân đến quầy thu ngân đóng viện phí.”

Anh gật đầu rồi quay sang Freya.

-“Cô ở đây với cô ấy giúp tôi, một chút thôi, tôi đi rồi sẽ về ngay!”

-“Được rồi, anh cứ đi.”

...

Suốt buổi tối, anh không về nhà mà chỉ ở lại với cô. Anh gọi về nhà báo cho cha mẹ mình biết để còn chăm sóc cho bé, còn Freya thì cũng về vì ngày mai cô ấy có hội thảo quan trọng.

Nhìn cô hôn mê và được truyền nước biển, không cử động gì được làm lòng anh đau lắm. Nhớ lại ngày đầu gặp cô cũng giống như tình trạng bây giờ nhưng lúc đó có lẽ tình cảm không được sâu đậm nên cảm giác khác hẳn. Có thể, trái tim anh đã loạn nhịp thật rồi.

-“Cố nghỉ cho khỏe, em mà không tỉnh là anh...”

Anh nuốt nước bọt cố rặn từng chữ để nói.

-“Hận em lắm, nói với anh đi một chút thôi mà lại...”

Anh không nói nữa chỉ im lặng người nhìn cô đến lúc ngủ quên khi nào cũng không hay.

Sáng hôm sau, Hà Lâm biết tin cũng đến thăm. Không kiềm nén cảm xúc của mình được nên cứ trách bản thân mình mãi. Khải Minh cũng không biết làm gì nhưng mà chỉ cho anh thăm với tư cách là đồng nghiệp với đồng nghiệp mà thôi.

...

Cánh tay phải bỗng dừng cử động được rất nhẹ, chỉ với một cái giật thôi nhưng cũng đủ để làm cho mọi người từ buồn bã sang vui vẻ.

-“Ngọc Nhiên, Ngọc Nhiên có dấu hiệu rồi kia, mau gọi bác sĩ!”

Vừa nói, anh vừa quát lớn nhưng khi bác sĩ vào chỉ nói đúng một câu mà thôi.

-“Có lẽ đó là do bệnh nhân bị hỗn loạn, hoàn toàn không có dấu hiệu gì tốt.”

Mọi người chột im lặng hẳn đi. Không khí bị bao trùm với vẻ ngột ngạt, ai cũng thở với giọng điệu dài, nghe bác sĩ nói vậy, cả Hà Lâm và Khải Minh đều trầm hơn. Đặc biệt là Khải Minh, anh không nói không rằng gì kể từ lúc sáng cho đến khi chuẩn đoán, nét mặt buồn buồn càng làm cho nó ảm đạm hơn.

...

Cuối cùng thì Hà Lâm cũng ra về nhưng đi vòng trong bệnh viện thì lại gặp được Vũ Anh, không ngờ trái đất này lại tròn như vậy, cho dù không muốn gặp thì cũng có ngày bắt buộc phải gặp lại.

-“Chào!”

Hà Lâm chỉ nói một cách sơ sài, nhìn sang Lục Nhi một cái rồi lại bỏ đi.

-“Anh ta là Hà Lâm kia phải không anh? Hà Lâm, em nhớ anh lắm, quay về với em đi, anh làm sao thế, em là Lục Nhi vợ anh nè! Con của chúng ta, con của chúng ta... Nó... Nó...”

Lục Nhi ngã quỵ xuống đất, tay ôm chặt đầu rất khó chịu, nhìn cô ấy lúc này ngơ ngác, hình như là bị gì đó. Hà Lâm quay lại chỉ thấy Vũ Anh đang cho Lục Nhi uống loại thuốc gì thôi.

-“Em đang ở đâu vậy, anh là ai...”

-“Vũ Anh, anh làm gì thế?”

-“Con của em đâu, em phải về nữa?”

...

Những lời nói sau cùng mà anh nghe được từ chính miệng Lục Nhi nói lại chẳng có liên quan và khớp gì với nhau. Chẳng lẽ, đó là kết quả sau lần đó?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hãy trả lời thật sự cho tôi

Một tuần trôi qua nhưng cô vẫn chưa có một dấu hiệu nào tốt, tình trạng sức khỏe thì chỉ nghe càng ngày càng yếu hơn thôi. Thật sự, khi nghe tin này, Khải Minh rất buồn, suốt ngày không ăn uống gì cả chỉ nằm cạnh bên giường của cô mà nhìn thôi.

-“Con à, về nhà nghỉ một đêm đi. Để mẹ ở lại chăm sóc, con ở đây cũng không làm gì được đâu. Con mà bị gì nữa thì làm sao mẹ sống nổi rồi Ngọc Nhiên mai mốt tỉnh lại thấy con như thế này thì nó có vui được không?”

-“Nhưng...”

Anh nhìn cô thì không còn biết nói gì nữa, sống mũi bất giác cay làm mắt anh hơi đỏ.

-“Con trai, là đàn ông, là chồng thì tại sao phải khóc chứ? Còn con của con nữa, hãy biết tự vượt qua. Mẹ tin Ngọc Nhiên sẽ không bị gì đâu!”

Mẹ anh nói nhưng cũng không khác gì anh, nước mắt đã chảy ra hết rồi. Lâu lâu lại còn vỗ vào vai anh an ủi nhưng không thể nào chịu được cảm xúc.

Anh cầm tay cô rất chặt, từng giọt nước mắt dần rơi xuống chạm vào kẽ tay nhưng anh không thể nào dám buông tay cô được vì anh sợ sẽ có một ngày nào đó,

cô sẽ tự buông tay anh mà ra đi. Anh rất sợ sẽ có ngày đó.

-“Con muốn ở đây đến khi nào vợ con tỉnh lại mà thôi. Mặc kệ con ra sao, con chỉ mong cô ấy được bình an!”

...

Cánh cửa được mở ra, Freya bước vào.

-“Xin lỗi, con có làm phiền gia đình?”

-“Không sao, cô vào đi!”

Anh mời cô vào rồi hỏi việc này nọ nhưng chưa nghe gì thì đã thấy cô ấy rất vui.

-“Tôi có việc này cho anh. Sau tuần rồi, tôi có trao đổi việc của Ngọc Nhiên cho người chú ở nước ngoài. Ông ấy có nói tôi một số cách thực hiện chữa theo phương pháp lâm sàng. Theo tôi nghĩ thì ứng dụng truyền máu cho bệnh nhân là cách tốt nhất, một số tài liệu được gửi qua cho tôi từ sáng nên tôi cũng chưa xem, chạy qua đây để trao đổi cho anh luôn!”

-“Việc này, chúng ta cần người phải cùng nhóm máu mới tiến hành được. Cô ấy thuộc nhóm máu Rh nên có thể dễ tìm người thay thế. Tôi sẽ đi trao đổi với bác sĩ của bệnh viện này, anh tìm người nhé.”

-“Cảm ơn cô, cô thật tốt.”

-“Không có gì, chị em với nhau thôi mà nhưng cũng do tôi nên cô ấy mới bị...”

Freya im lặng rồi bỏ ra ngoài. Anh cũng vui lên được một chút nên hơi yên tâm nhưng hôm ấy anh cũng không chịu về nhà nghỉ ngơi. Luôn chờ những tin tức mới từ Freya về Ngọc Nhiên mà thôi.

...

Buổi chiều, Hà Lâm lại đến nhưng cũng chỉ hỏi về sức khỏe của cô, những chuyện này cứ lặp đi lặp lại cũng khiến người ta phát chán mà cũng không nói gì.

-“Cô ấy vẫn chưa có dấu hiệu gì tốt sao?”

-“Vẫn chưa, cứ như vậy suốt. Tôi không biết phải làm gì để cho cô ấy...”

Khải Minh không nói nữa làm cho Hà Lâm cũng không biết nói gì.

-“Đi uống cà phê với tôi nhé!”

Hà Lâm hỏi.

-“Nhưng...”

-“Không sao đâu, chỉ một chút thôi.”

Do dự một lát Khải Minh mới gật đầu.

Cả hai tìm một quán cà phê rất gần bệnh viện để trò chuyện. Lúc đợi cà phê đưa ra thì thật sự không biết nói gì nữa.

-“Anh thật sự đã cưới cô ấy rồi sao?”

-“Phải!”

-“Nếu như vậy thì anh còn muốn cho tôi biết làm gì? Rõ ràng anh biết tôi và cô ấy đã từng là vợ chồng, tôi từng làm đau khổ cô ấy...”

-“Nếu anh làm cô ấy đau khổ được thì tại sao cô ấy lại không?”

Hà Lâm cười nhạt.

-“Được rồi, không ai muốn bước hai lần trên cùng một con đường đâu.”

...

Hà Lâm bắt đầu uống một ngụm cà phê, vừa nóng vừa đắng. Đúng là mùi vị của nó cũng giống như cuộc đời, ngọt ngào rồi lại đau khổ. Con người thật bất chấp.

-“Tôi không nghĩ anh sẽ giấu tôi việc này, tôi mong là anh sẽ nói cho tôi biết.”

-“Anh cứ nói!”

Hà Lâm thờ dãi một cái thật nhẹ rồi chăm chú vào ly cà phê mà nói hoàn toàn không nhìn vào ánh mắt của Hà Lâm.

-“Con của tôi, cô ấy vẫn còn giữ lại chứ? Hay là...”

-“Anh, thật sự...”

Khải Minh nhìn Hà Lâm với vẻ nghi ngờ, vẫn chưa chắc chắn là khi trả lời câu đó thì Hà Lâm sẽ làm gì.

-“Đây là câu hỏi mà tôi mong muốn biết nhất từ khi gặp cô ấy, lỗi lầm của tôi chắc chắn đối với cô ấy sẽ không thể nào tha thứ được. Tôi đúng là một thằng tồi tệ, ngay cả vợ mình mà cũng có thể làm chuyện đó được, chỉ vì một đứa con mà tôi phải nghe lời mẹ mình lấy một người phụ nữ khác, tôi đúng là...”

-“Chuyện đã qua rồi thì mong anh cho qua đừng nhắc lại, nó chỉ làm cho mình thêm dằn vặt mà thôi. Còn chuyện đứa bé, tôi không thể nói cho anh được.”

Khải Minh quyết định không nói ra chi bởi vì một lý do, anh biết Ngọc Nhiên chỉ vì chuyện này nên mới đau khổ ngày đêm như vậy. Nếu bây giờ anh nói sự thật thì có phải đã phụ cô quá không?

-“Không phải tôi không muốn nói cho anh nghe nhưng vì... Thôi, để cô ấy tỉnh lại rồi quyết định.”

Ngồi được một lúc thật trầm, nhìn về phía cửa sổ cùng với những giọt mưa thật nhỏ, nó không to nhưng cũng đủ làm cho người khác có cảm giác lạnh lùng.

...

-“Tôi trở vào viện đây!”

Khải Minh đứng dậy chào rồi đi nhanh sau đó. Được một lúc thì Hà Lâm cũng thu dọn chỗ rồi về nhưng vừa đứng lên thì một ly cà phê và cùng một sấp giấy tờ đều rơi xuống người anh, không phải là đồ của anh nhưng nó là của một người khác.

-“Cô không nhìn đường sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Mong chờ điều cuối cùng

-“Cô không nhìn đường sao?”

Hà Lâm tức giận nhìn vào áo của mình đang bị màu của cà phê bám lên cùng với sức nóng của nước nên anh không thể nào chịu nổi.

-“Ôi không, tôi xin lỗi anh nhiều lắm!”

-“Cái gì? Cô là người ngoại quốc à?”

-“Vâng!”

Vừa nói cô vừa lấy khăn giấy ra lau cho anh, nhìn cô như vậy cũng không phải người không lịch sự nên anh cũng im lặng mà bỏ qua. Sau đó thì anh cũng cùng cô lấy sấp tài liệu đó.

-“Cảm ơn anh rất nhiều, đây là danh thiếp của tôi, nếu anh có thiệt hại gì thì cứ gọi, tôi sẽ đền bù tất cả!”

-“Tôi có việc gấp nên phải đi trước, tạm biệt!”

Cô ấy bước đi với mái tóc vô cùng quyến rũ, Hà Lâm chỉ biết nhìn vào tấm danh thiếp để tìm hiểu cô ấy. Thật sự, anh rất muốn gặp cô ấy lần thứ hai.

[...]

Nhiều ngày sau đó, bệnh viện nghiên cứu rất kỹ về việc điều trị của Freya đề xuất và cuối cùng cũng ra quyết định cho thực hiện một cách thiết thực hơn.

Mọi người nghe được tin thì cũng mừng hơn nhưng việc làm này chỉ có thể thành công với 50% so với 100% lên kế hoạch nên làm cho Khải Minh rất đáng đo, suy nghĩ.

Buổi sáng, từng hạt sương còn đọng lại trên lá sau một đêm mưa tầm tã. Không khí ngày mùa đông càng se lạnh càng làm cho con người ta cảm thấy nhói lòng hơn. Gần nửa tháng rồi mà Ngọc Nhiên vẫn chưa có một cử chỉ nào làm cho anh vui cả. Ngay cả chậu cắm tú cầu cô tặng anh khi lúc mới về nước, khi trước cô còn cùng anh tưới hoa, tia lá đề chờ đến đông sang cùng nhau ngắm hoa đua nhau nở mà, không lẽ cô đã quên lời hẹn ước?

-“Chậu hoa này là chính tay em chọn mua ở San Francisco đấy, đúng mùa thì nó sẽ nở ra rất đẹp, khi trước em có nhìn thấy nó nở một lần nhưng là trong cửa hàng. Lần này hoa nở, nhất định em phải xem cùng anh!”

-“Anh biết hoa này sẽ nở ra màu gì không? Bí mật đấy!”

-“Mỗi lần nhìn thấy chậu hoa này là em đều nhớ đến anh! Không biết vì sao nữa?”

...

Bao nhiêu là lời nói của cô khi trước còn nói với anh, làm sao mà anh quên được chứ? Toàn bộ kỷ niệm thôi mà!

Những ngày gần đây, anh luôn chăm sóc cho nó rất tốt, rất cẩn thận. Anh muốn biết xem màu hoa mà cô muốn tặng cho anh là màu gì? Anh muốn biết được thành quả mà bao lâu nay cô và anh cùng dành trọn thời gian cho nó! Và, rất muốn cho cô xem được, mùa hoa năm nay sẽ nở rộ như thế nào. Nhất định phải tỉnh lại, em nhé.

-“Thiên Tú tới rồi đây...”

Mẹ anh cất tiếng, bước vào phòng. Còn bé thêm bé nữa, sao bao ngày chờ đợi một nhọc thì chỉ cần nhìn mặt bé thôi mà anh cũng thấy mình khỏe hơn.

-“Dẫn bé đến đây chỉ vậy mẹ? Con sợ nó thấy rồi xảy ra chuyện này nọ!”

-“Vào nhìn mẹ nó lần cuối, ngày mai là phẫu thuật rồi. Cho nó vô gặp mẹ, có thể nó làm cho con Ngọc Nhiên mạnh mẽ hơn!”

Anh gạt đầu đồng ý rồi bế bé Thiên Tú từ tay mẹ mình, ẵm bé qua nhìn mẹ.

-“Em biết Thiên Tú có nghĩa là gì không?”

Anh chỉ cười rồi tiếp tục nói.

-“Là ngôi sao để luôn chiếu rọi và mang lại nhiều niềm tốt đẹp cho em đấy! Bé Thiên Tú đến thăm em rồi đây, ngày mai phải cố gắng đấy, anh và con luôn tin tưởng em, luôn tiếp sức cho em”

Anh nhìn cô rồi lặng người bước ra ngoài. Trong những tiếng bước chân ấy thì làm sao biết và nghe được giọt nước mắt nhẹ nhàng được rơi từ mắt cô xuống?

...

Đang lang thang bên ngoài bệnh viện thì Khải Minh lại nhìn thấy Lục Nhi.

Nhiều năm nay, khi tránh Hà Lâm, thì Vũ Anh luôn cho Lục Nhi ở nhà, lâu khi đến ngày mới đưa Lục Nhi đi điều trị thôi. Mỗi hận của Vũ Anh đối với Hà Lâm không thể nào mà diễn tả được, dường như nó luôn là mãi mãi không có hồi kết.

-“Hôm nay mình lại gặp người đó sao anh? Em sợ thuốc lắm! Mình về đi!”

-“Không được, em không đi là không trở lại bình thường được đâu!”

-“Em nói thật mà, em không đi đâu!”

-“Em...”

Vũ Anh hơi tức giận nhưng nhìn thấy Lục Nhi cứng đầu quá nên cũng phải cố khuyên.

-“Ngoan đi rồi anh thương, anh sẽ cho em gặp lại Hà Lâm, ngoan đi, ngoan đi nào!”

-“Không, anh ấy không thương em, không yêu em, em sợ lắm...”

Lục Nhi lại trở nên hoảng loạn hơn, cô mình dửng dưng lại nhưng không được. Lúc này, cô ấy đã ở sau lưng Khải Minh.

-“Làm ơn cho cô ấy qua đây giúp tôi, cô ấy không tốt về vấn đề thần kinh, xin lỗi anh nhiều lắm”

Vũ Anh xin lỗi rất nhiều và cố kéo Lục Nhi lại nhưng cũng không được.

-“Mà này, anh có phải là Vũ Anh?”

-“Là tôi, anh?”

Vũ Anh ngước mặt lên nhìn. Thì ra là giám đốc cũ của anh, vậy mà cứ tưởng người xa lạ.

-“Chào giám đốc.”

-“Vợ anh?”

Khải Minh nhìn Lục Nhi.

-“Dạ, nhưng cũng không thể chắc chắn là thế!”

-“...” - Khải Minh khó hiểu.

-“Chuyện dài lắm, mà giám đốc khuyên cô ấy qua đây giúp tôi, cô ấy cứ luôn như vậy, không biết khi nào mới bình thường lại được!”

Khải Minh cũng có phần đồng cảm.

-“Cô ấy tên là gì?”

-“Lục Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tâm Linh Tương Thông

Ngày mùa đông có mưa phùn ẩm ẩm, cái lạnh của từng hạt sương cứ bám dính lấy người qua đường làm nó ngấm vào da thịt thật cảm thấy lạnh buốt.

5 giờ sáng.

Đó là giờ mà anh phải ký giấy vào thủ tục để quyết định cho cô phẫu thuật. Rất khó khăn để anh chấp nhận nhưng mà không làm thì liệu sau này cuộc đời của cô sẽ ra sao? Nếu cô xảy ra chuyện gì thì anh và bé Thiên Tú phải sống như thế nào? Cứ như là một mũi dao để anh tự giết chết chính mình vậy. Chưa bao giờ phải khó xử như ngày hôm nay, tay cầm viết nhưng cứ run run khó tả, bản ký được đặt trước mặt, anh cũng đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần nhưng tại sao cứ không dám?

Nhìn mọi người bên ngoài cũng rất lo lắng, anh đành phải liều ký vào. Chữ ký được định hình thật rõ trên mặt giấy, tên anh cũng được in rất chắc chắn. Thế là, cuộc phẫu thuật sẽ được diễn ra như ý muốn của mọi người. Nhưng còn anh? Rất sợ và rất hối hận!

-“Thế nào rồi? Ổn thỏa cả chứ?”

Hà Lâm liền hỏi khi thấy anh bước ra phòng. Câu hỏi ấy cũng có ý hỏi giúp cho những người khác.

-“Rất tốt! 9 giờ sẽ bắt đầu!”

Anh nói. Mặt cười thật tươi nhưng biểu cảm ấy cũng đâu che giấu được cảm xúc mà anh dành cho cô? Mọi người biết, biết hết nhưng cũng phải cố cam chịu. Vì tất cả, vì anh, vì cô nên ai cũng phải giữ yên lòng.

...

-“Người hiến máu và dụng cụ phẫu thuật cũng được chuẩn bị đầy đủ cả rồi! Đừng lo, sẽ ổn, tất cả sẽ diễn ra tốt đẹp thôi! Đừng quá căng thẳng!”

-“Không sao đâu! Tôi rất mong là vậy. Mọi việc đều nhờ vào cô!”

...

Cuộc phẫu thuật bắt đầu.

Trong lần này thì Freya là người điều khiển vì những việc tiến hành đều là cô ấy lên kế hoạch nên có lẽ cô ấy có đủ kinh nghiệm hơn với lại vì cô chưa chính thức làm bác sĩ nên cũng không ai chắc chắn mà giao cho cô làm cả.

Cánh cửa phòng được đóng lại. Hình ảnh một người phụ nữ nằm trên giường phẫu thuật cũng khuất dần đi. Nó khiến cho nhiều người phải khó thở vô cùng. Ai cũng đều cầu nguyện chắc chắn sẽ không sao, chắc chắn sẽ không sao mà nhưng tại sao lại cảm thấy đau nhói đến vậy? Không lẽ mọi chuyện lại diễn ra như không mong muốn nhỉ? Anh lo lắng nhưng mà cũng cố, ráng chịu đựng, chắc chắn sẽ thành công. Anh rất mong như vậy!

...

-“Tiếp tục, bơm máu!”

-“Cắt! Cẩn thận bị thương ở tĩnh mạch!”

-“Tháo dây, đưa vào...”

Những lời chỉ dẫn của Freya rất chu đáo, nhẹ nhàng nhưng cẩn thận vô cùng.

-“Hơi thở có dấu hiệu yếu dần...”

- "Tiếp tục truyền máu, ép sát vào hơi."

Có dấu hiệu căng thẳng, tình hình có thể tiến dần về hướng 50% thất bại làm cho Freya sợ hãi vô cùng. Cố nhớ những kiến thức mà chú mình dạy khi mà gặp tình trạng xấu, Freya đều thử hết nhưng mà... cũng không được gì!

- "Gọi người cho tiếp máu thêm... Nhanh đi, trong 10 phút nữa mà không được truyền là xảy ra nguy hiểm mất! Nhanh, nhanh lên..."

Freya hét lớn làm cho bác sĩ bồn chồn gọi y tá đem thêm máu nhưng mà nghe tin người cho máu đã đi rồi làm cho ai cũng hoảng.

Tin này được truyền ra cho người nhà Khải Minh nghe, nghe thấy vậy Khải Minh rất sốc. Cố kiềm nén suy nghĩ lại, thì ra anh cũng thuộc nhóm máu Rh. Anh liền nói với người đó lấy máu của mình. Bao nhiêu anh cũng chấp nhận, chỉ cần cô tỉnh lại thôi. Nằm trên giường truyền máu mà anh cũng không khỏi suy nghĩ đến những tình huống xấu nhất. Rất muốn được gặp cô một lần, một lần để an ủi.

- "Tình trạng người trong đó tốt không cô?"

- "Dạ, em cũng không biết nữa! Thấy mọi người trong đó sốt ruột lắm. Nói phải đủ máu chứ em cũng không biết nhiều!"

- "Cảm ơn! Cô mau lấy nhanh đi!"

- "Anh nằm yên đừng căng thẳng quá ạ!"

...

Máu được lấy đủ. Cuộc phẫu thuật lại bắt đầu. Lần này thì có lẽ ổn hơn lần trước, thuận lợi hơn rất nhiều. Mọi việc đều làm đúng như trong bản soạn thảo, Freya rất mừng. Chỉ còn đoạn cuối khâu vá lại thôi. Từng phút, từng nhịp thở, từng mũi khâu rất tốt nhưng ai cũng căng thẳng. Đây là quá trình cuối cùng như quan trọng nhất mà.

Sau 1 giờ 30 phút phẫu thuật căng thẳng thì kết quả rất thành công, còn hơn cả mong đợi bác sĩ. Nhưng trong những giây phút ấy, giây phút nào cũng làm cho họ hồi hộp đến khôn xiết. Điều mà họ rất bất ngờ là người hiến máu cho cô trong lúc nguy cấp ấy lại là anh. Họ đúng là cặp đôi có tâm linh tương thông với nhau, đều mang lại điều tốt lành cho nhau cả.

Anh còn nằm trong phòng nghỉ vì số lượng máu lấy trong người anh ra khá nhiều, vượt cả mức quy định nên cũng tạm chưa cho anh biết.

Họ được xếp vào nghỉ cùng chung một phòng vì đây là ý kiến riêng của cha mẹ anh quyết định.

Hà Lâm biết bây giờ mình gặp cô cũng chẳng làm điều có ít gì nên khi hay tin thì anh cũng vui vẻ lên một tí rồi lẳng lặng ra về.

- "Xin chào, anh là người quen của Ngọc Nhiên hả?"

Giọng nói được phát ra làm cho Hà Lâm phải đứng hình. Hình như giọng nói rất quen thuộc, là người ngoại quốc! Không phải là người quen chứ? Anh quay người lại thì vô cùng bất ngờ.

- "Là cô sao?"

- "Vâng, vâng. Anh là người hôm trước? Đúng chứ?"

Anh gật đầu với vẻ vô thức.

- "Không ngờ chúng ta lại tình cờ đến vậy! Đây là lần thứ hai rồi!"

- "Tôi cũng không ngờ. À, anh làm gì ở đây thế?"

- "Tôi có người quen thôi! Còn cô?"

- "Tôi có một người bạn thân bị thương, hôm nay tôi phụ trách phẫu thuật cho cô ấy!"

- "Thì ra là vậy! Tôi mời cô đi uống nước nhé? Được không?"

- "Oh, tôi rất muốn nhưng không được rồi. Xin lỗi anh rất nhiều nhưng mà lần sau nhé, nhất định tôi sẽ đồng ý!"

- "Tôi tên Freya, còn anh?"

- "Tôi là Hà Lâm!"

- "Ha Lam, ơ, tôi xin lỗi vì không rành tiếng Việt lắm! Ha Lam, hi, lần sau nhờ anh dạy tôi tiếng Việt Nam nhé!"

Hà Lâm chỉ biết cười rồi gật đầu.

- "Thôi, tôi đi đây, lần trước anh có giữ danh thiếp của tôi rồi, có gì cứ liên lạc vào nó! Tạm biệt anh nhé, Ha Lam!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Em muốn chúng ta yêu nhau thật sự

Tối hôm ấy, khi anh tỉnh giấc thì đã chợt thấy cô nằm bên kia giường nhìn mình rồi. Cảm giác vui lắm khi mà biết cô được bình an. Không hiểu sao bây giờ gió bên ngoài đang khê đưa rất lạnh nhưng anh vẫn cảm nhận mình rất ấm áp nữa. Chẳng biết đó có phải vì cô?

Anh nhẹ nhàng ngồi dậy bước xuống giường, quả thật anh đã ngủ rất nhiều giờ rồi mà tại sao sức khỏe vẫn còn rất yếu lại không muốn đi lại nhiều nữa nhưng cũng cố chịu đựng mà bước đến thăm cô. Nhìn hoàn cảnh của cô với anh bây giờ cứ như là hai vợ chồng già vẫn còn thắm thiết bên nhau vậy! Hạnh phúc vô cùng!

- "Cuối cùng thì em cũng tỉnh lại, anh vui lắm!"

Khoé mi dần đỏ, giọt nước nhỏ từ từ lăn ra không phải là anh quá yếu đuối mà là anh không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày mình lại vui sướng đến mức như này. Cuộc phẫu thuật này thành công khiến cho anh không còn phải cần rút khi mà do dự trước khi ký tên vô giấy hợp đồng nữa.

- "Em rất nhớ anh, rất nhớ mọi người và em cũng không bao giờ quên được lời hẹn cùng anh xem mùa hoa cẩm tú cầu khi trước!"

Giọng nói của cô rất nhỏ hình như là còn đang mệt nhưng cũng đủ làm cho anh nghe. Chính giọng nói này đã làm anh mất ngủ trong nhiều đêm qua chỉ vì một từ nhớ, giờ đây nghe được dường như rất lạ lẫm nhưng cũng không khiến anh thất vọng. Cô còn nhớ cùng anh xem cẩm tú cầu nở hoa là anh rất mừng rồi. Cảm xúc bây giờ thì làm sao mà anh diễn tả hết được chứ?

- "Em ăn gì để anh đi mua cho?"

- "Anh, đừng..."

- "Nhưng..."

- "Em không đói..."

- "Không được! Vừa phẫu thuật, không muốn ăn là như nào?"

- "Em chỉ muốn gần anh nhất trong đêm nay! Chỉ một đêm thôi!"

Anh không hiểu ý cô là đang muốn gì nên cũng im lặng mà dừng lại, nhìn cô rất khác so với những ngày bình thường, không lẽ... cô có dấu hiệu xấu đi sau khi phẫu thuật? Anh lo lắng nhưng nhìn cô muốn nói chuyện nghiêm túc với mình, anh cũng cố bình tĩnh mà suy nghĩ lại.

- "Em không ổn chỗ nào để anh còn gọi bác sĩ? Đừng như thế! Anh không thích khi mà thấy em như vậy đâu!"

Cô im lặng một hồi lâu, hít thở thật mạnh, nhắm mắt nói với anh.

- "Em rất yêu anh, em không muốn mình phải xem anh như người ơn. Từ hôm nay, chính tại nơi này, em muốn nói, mình hãy quan hệ như vợ chồng thật sự..."

Anh dường như nghe rất rõ lời từ cô phát ra không sót một chữ nào! Cô thật sự muốn phá bỏ ranh giới xa cách ấy sao? Anh có nghe nhầm không? Thật sự bất giác, đứng hình vì câu nói ấy! Bao nhiêu tâm trạng ở trong người cứ như được trút hết ra, anh đã làm cho cô rung động thật rồi! Vui, vui lắm..

- "Anh à, mình..."

Chưa nói nên lời thì môi cô đã hoà quyện cùng môi anh rồi, nụ hôn ngọt ngào đến sâu lắng khiến cho cô không còn tưởng đây là một cuộc tình bình thường nữa mà là đang dần chạm đến một tình yêu thật sự.

"Cảm ơn đời mang anh đến bên em

Cho em thấy được ngọt ngào hạnh phúc

Được bên anh trong từng giờ từng phút

Tìm rộn ràng theo tiếng gọi tình yêu.

Chút nhớ nhung em gửi gắm bao điều

Những lời hứa cho mối tình trọn vẹn

Tỏa hương sắc cùng bao lời ước hẹn

Khi xa rồi lòng trống vắng mênh mông.

Đã yêu rồi anh có nhận thấy không?

Một nỗi nhớ cồn cào dâng trong dạ

Khúc tình mộng đang ngân lên rộn rã

Để nhớ hoài vòng tay ấm đê mê.

Bao yêu thương từng đêm cứ hiện về

Cứ lặng lẽ theo em vào giấc ngủ

Làn môi thắm vẫn còn luôn ấp ủ

Nụ hôn nồng mà anh đã từng trao."

[...]

Sáng hôm sau, mẹ anh vào thăm sớm. Vừa bước vào phòng thì đã thấy anh nằm cạnh giường cô rồi, có vẻ như còn đang ngủ rất say. Không muốn đánh thức cặp vợ chồng trẻ nên bà cũng để cháo chuẩn bị sẵn ở nhà để lên bàn, rồi tiến tới mở rèm cửa cho sáng, không ngờ chỉ như vậy mà cũng làm anh giật mình thức giấc nữa.

"Dậy sớm thế con? Một thì ngủ thêm chút nữa đi!"

Mẹ anh bảo. Anh còn mơ màng nhưng cũng không muốn ngủ nữa mà đứng dậy vào thay đồ.

...

"Em à, dậy đi. Mẹ đến rồi!"

Anh lay người cô dậy theo cách chậm rãi. Cô mở mắt nhìn xung quanh, đúng là cảnh vật vào buổi sáng rất đẹp, lâu lắm rồi cô mới được nhìn lại như hôm nay, không biết nên nói thế nào nữa.

Anh vẫn với bộ sơ mi trắng quen thuộc nhìn ra dáng một quý ông vô cùng lịch lãm.

"Buổi sáng vui vẻ nhé!"

Anh nói rồi hôn lên trán cô vẫn với nụ hôn như thường ngày, nhẹ nhàng và vô cùng ấm áp.

"Được rồi! Mẹ có làm đồ ăn cho hai đứa, ăn cho hết vào, hai đứa ai cũng sức khỏe yếu hết! Thăng Minh thì ăn chén súp rau củ này, còn Ngọc Nhiên, con ăn cháo thịt băm mẹ tự tay chuẩn bị từ hôm qua đến giờ nhé!"

"Con cảm ơn mẹ!"

Cô nói mà mẹ anh cứ cười.

"Có gì đâu mà phải cảm ơn, toàn là người trong nhà cả!"

Mẹ anh nắm lấy tay cô rồi nói.

"Con mau khỏi rồi còn về nhà ở cùng thăng Minh, nó vì con mà mấy ngày trước cứ bỏ bê sức khỏe của mình! Mẹ thương con lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Vì sao lại như vậy?

Ngày hôm ấy, mọi thứ xung quanh căn phòng dường như cảm thấy rất trống vắng, cảnh hoa bằng lăng tím còn đọng đưa trước khung cửa sổ, gió thoảng đưa nhẹ nhàng khiến bóng dáng hai người bên trong rất dễ chịu.

Vậy là đã hơn một tháng Ngọc Nhiên ở bệnh viện để chăm sóc bằng với số ngày mà anh phải nghỉ việc ở công ty để được nhìn thấy cô.

Thời gian trôi qua nhanh thật. Thế mà đã là hơn hai năm, anh và cô là vợ chồng rồi. Cứ tưởng những khoảng khắc ở bên nhau của hai người chỉ được gói gọn vụn vụn trong vòng một tháng qua, có lẽ mọi chuyện xảy ra so với điều hạnh phúc còn nhiều hơn tưởng tượng, nhìn lại mà cảm thấy buồn và tiếc nuối cho hai người. Nhưng chắc anh cũng không cảm thấy như vậy đâu, vì anh đã hứa, được gần cô bao nhiêu ngày thì đó đã là bao nhiêu niềm vui của anh rồi. Thật sự, khi biết cô

mới là người xứng đáng với mình thì không gì gọi là không thể cả. Còn cô? Bao nhiêu lần được anh che chở, bao nhiêu lần được anh chăm sóc thì cô còn mong đợi gì ở anh nữa? Tình cảm nếu không trao cho nhau thật sự thì buổi tối hôm qua đã chứng minh lên điều gì? Cô yêu anh!

Đúng, cảm giác rất ngọt ngào, cảm giác rất nhớ nhung. Cô là người chủ động, muốn được anh đáp trả lại nhưng anh có suy nghĩ rằng, đó có phải là do cô muốn thật sự không? Cô nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Cô sợ, sợ sẽ có một ngày, anh và cô phải xa nhau, phải chịu đau đớn như lần trước cô đã gặp phải.

Quan niệm tình yêu là hai người cùng hợp nhau, cùng nhau đồng cảm, cùng nhau vượt qua những rào cản khó khăn của cuộc đời thì anh và cô đã cùng nhau trải qua hết chưa? Tình yêu thì nên dựa vào con tim hay lý trí để lựa chọn thực hiện?

Trong những giây suy nghĩ phức tạp ấy bỗng dung giọng nói của anh làm cho lòng cô đột nhiên nhẹ lại, không phải là cùng nhau giải quyết vấn đề mà là cùng nhau yêu thích một thứ.

- "Vậy là sắp đến cuối đông rồi em nhỉ?"

Sắp đến cuối đông? Câu nói này làm cho cô phải suy nghĩ lại, chợt làm lòng người lạnh buốt trong những cơn suy nòng thẳm. Bất giác trước một lời nói đúng là không phải chuyện dễ nhưng càng muốn người ta trả lời lại là một câu chuyện thật khó.

- "Cuối đông? Hoa cẩm tú cầu sẽ nở sao?"

Cô hỏi trong trong vô thức, hình như chính là ý nghĩ này làm cho cô vì anh mà vui vẻ đến thế. Anh gật đầu nhưng ánh mắt lại hướng về phía cửa.

- "Anh sắp biết được màu hoa rồi đấy!"

Cô nói nhưng mà người bên cạnh cứ như nào, không trả lời, không nhìn cô gì cả. Anh đang suy nghĩ chuyện gì khác chuyện đang nói sao? Chợt làm cho cô cảm thấy lo sợ trước vẻ mặt của anh!

- "Có chuyện gì sao anh?"

Ngắm một lâu anh mới đáp lại.

- "Em vẫn muốn giữ bé Thiên Tú ở bên mình à?"

Câu nói được phát ra làm cho cô suýt nữa đã choáng. Anh đang nói gì? Có phải anh muốn đưa con cô đi đâu không? Không thể được? Một người như anh thì làm sao có thể tàn nhẫn như thế chứ?

Cô vẫn chưa hiểu được, lắc đầu không tin nhìn anh.

- "Bé Thiên Tú có sao không anh?"

- "... Không sao cả!"

- "Vậy... Ý anh đang nói là gì?"

Cô chợt nhớ đến Hà Lâm, không phải trong lúc cô hôn mê thì Hà Lâm đã nói gì với anh sao? Sóng lưng người cô bỗng dung lại khó chịu, câu chuyện mà anh đang muốn dẫn đến là gì? Mắt đã đỏ hoe, cô nhìn anh theo cách lạ lẫm.

- "Anh muốn làm gì? Mọi chuyện mong anh nói ra đừng giống như suy nghĩ của em!"

- "Anh muốn gửi lại bé Thiên Tú cho giám đốc Hà!"

- "Anh đang nói gì vậy? Anh nói lại đi, có phải em đã nghe nhầm không?"

Cô nói trong giọng nói vô cùng tuyệt vọng. Mọi chuyện sao lại có thể như thế chứ? Không phải lúc trước anh đã nói, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng bảo vệ cho cô và bé sao? Anh rất thương bé mà? Làm sao anh nói câu đó chứ? Chính cô là người đã suy nghĩ quá nhiều, chắc chắn, chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra cả!

Trong một khoảng thời gian dài, anh không nói, cô cũng vậy. Bây giờ, cô rất muốn nghe lời giải thích từ anh hoặc là anh chỉ nói đó là do cô nghe nhầm cũng được mà! Tại sao lại phải im lặng đến như vậy?

- "Anh nói cho em biết đi! Em không muốn mình nghĩ anh là một người như thế, giải thích hãy giải thích đi anh!"

Anh cười nhạt.

- "Có nhiều chuyện mà em không nên biết đâu! Chuyện này cũng vậy!"

- "Bé Thiên Tú là con em, em không quan tâm, không được biết thì làm sao được chứ? Anh nói đi, có phải Hà Lâm đã nói gì đúng không? Anh ấy đã gặp anh phải không?"

- "Em mới khỏi bệnh, không nên tức giận thế đâu!"

- "Anh thử nói cho em biết đi chứ! Không tức giận? Không tức giận thì em phải làm sao chứ? Không lẽ, em phải im lặng nhìn anh đưa con đi à?"

- "Anh không muốn giấu em việc gì cả nhưng mà... anh cảm thấy giám đốc Hà..."

Anh lấp bắp, dường như cũng làm cho cô hiểu nhưng mà...

- "Anh đã từng nói, cho dù sao thì cũng không được mềm lòng trước người đàn ông BỘI BẠC ấy mà! Anh đã quên rồi sao?"

- "Anh... Anh không muốn thấy người khác phải vì mình mà khó chịu!"

Cô đau lắm khi nghe anh nói câu này! Chẳng phải lúc trước chính anh là người đã vì cô mà làm tất cả để trả thù sao? Cuối cùng thì nhận lại được gì?

Sự đau đớn hay tin tưởng? Sự mất mát hay im lặng là cách tốt hơn? Cô không thể nghĩ được điều gì nữa ngoại trừ anh! Người cô luôn biết tin tưởng trong những ngày tháng qua! Giờ biết được, cô thật sự đau lắm!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nơi đâu mới là điều đúng đắn

- "Em không tin đâu, anh đừng nói nữa, ra ngoài, ra ngoài nhanh đi!"

Cô nói lớn làm cho anh càng thêm căng thẳng bản thân mình. Thật sự, anh không muốn làm như vậy với cô một chút nào cả, điều chỉ tại vào ngày hôm đó, Hà Lâm đã đến gặp anh ngay tại phòng hồi sức.

...

- "Anh khỏe chứ?"

- "Khỏe, tôi muốn ra ngoài xem đã tiến hành đến đâu!"

- "Mọi việc có vẻ thuận lợi lắm! Anh ở đây dưỡng sức đi!"

- "Anh khát không?"

- "À, cũng hơi thôi!"

- "Anh ở đây, tôi lấy nước đến cho! Hình như trong phòng hết rồi, tôi sang phòng bên cạnh, anh chờ nhé!"

- "Cảm ơn!"

Hà Lâm đi được một khoảng thì chuông điện thoại reo, không biết làm gì nên Khải Minh cũng lấy điện thoại của Hà Lâm ra mà nghe giúp.

- "Alo, ai thế?"

- "Hôm nay có họp, anh đi chứ?"

- "Tạm thời anh ấy không có ở đây, cô liên lạc lại nhé!"

- "Vâng!"

Tiếng kết thúc cuộc gọi, Khải Minh tính để điện thoại lại bàn thì thấy trong hộp tin nhắn có một vài tin rác. Mở ra không ngờ lại đọc được tin nhắn cuối cùng mà Hà Lâm gửi cho Ngọc Nhiên, lại là đứa con đó! Hai người họ đang cố gắng hoà giải với nhau chỉ vì đứa con?

- "Anh làm gì vậy?"

Hà Lâm bước vào, có vẻ làm cho anh hơi lấp bắp.

- "Không, không có gì!"

- "Anh đang cầm điện thoại của ai vậy?"

- "À, là của anh đấy, lúc này có nhân viên gọi hỏi thăm thôi, tôi đã nói liên lạc sau rồi!"

- "Ra là vậy, anh đưa lại tôi điện thoại đi!"

- "Đây, đây..."

Khải Minh đưa ra rất chậm nhưng cuối cùng cũng không qua được Hà Lâm.

- "Anh,... Biết hết tất cả rồi sao?"

- "Không, chỉ là, chỉ là tình cờ mà thôi!"

- "Anh không nghĩ tương lai của con tôi sau này sao? Một khi lớn lên, khi mà biết được anh không phải là cha ruột của nó, mọi người xung quanh đã dối lừa nó quá nhiều, vậy thì khi đó nó sẽ phải phản ứng ra sao? Anh có từng nghĩ, nó biết rồi thì cảm xúc sẽ ra sao không?"

- "Anh đang nói gì vậy?"

- "Giám đốc Minh à, tôi nghĩ anh đừng quá dễ dãi trước mặt tôi nữa, đây là lần thứ hai, tôi mong anh nói cho tôi biết, con tôi bây giờ đang ở đâu?"

- "Tôi,... Tôi nói rồi, khi nào cô ấy tỉnh lại, mọi chuyện sẽ do cô ấy giải quyết."

- "Tôi mong trong đó có sự giúp đỡ từ anh, tôi cảm ơn anh rất nhiều, giám đốc Minh."

Hà Lâm đặt ly nước xuống bàn rồi cầm điện thoại bước ra khỏi phòng rất nhanh. Từ lúc đó đến khi phẫu thuật xong cho cô thì anh không thấy Hà Lâm đâu nữa.

...

- "Mọi chuyện là do em quyết định, anh rất mong em sẽ tìm con đường đúng đắn cho mình."

Anh nói là con đường đúng đắn nhưng tại sao cô lại cảm thấy anh luôn dùng những từ ngữ ấy để bỏ đi đứa con của mình? Anh đừng nói nữa, cô chỉ mong là như vậy nhưng tại sao trong tâm trí cô bây giờ luôn hàng gấn, kết sâu những lời nói của anh lại để làm cho cô không khỏi nào mà từ chối. Phải chăng, mọi chuyện gì tốt đẹp xung quanh đều có một phần xấu xa trong đó? Con người, ai chẳng mắc sai lầm nhưng mà mình phải biết tìm ra lỗi sai mới học được một điều thật sự đúng nghĩa! Trái tim cô lại trao nhầm chỗ hay tại vì cô đã suy nghĩ quá nhiều? Mọi điều đau đớn rồi cũng sẽ qua thôi, mọi điều anh nói ra đó cũng chỉ là giả dối thôi!

Anh bước ra khỏi phòng, bỏ lại một mình cô rất đối trống không nơi đó, không gian trở nên lạnh lẽo dường như đã mất đi một ai đó trong tâm hồn mình. Con gió nhẹ nhàng khẽ đưa, từng tán lá va chạm vào nhau tạo thành một tiếng động lạ thường. Người cô trở nên khác đi, lo sợ và luôn mong lung về một điều gì đó.

- "Em chưa bao giờ không tin anh giống như chuyện chúng ta vẫn chưa thể nào kết thúc."

...

Chiều xuống, con gió mùa đông lướt qua khiến cho ai cũng phải lạnh người. Cô vội lấy cái áo choàng vào người rồi bước xuống giường ra ngoài khuôn viên bệnh viện đi dạo.

Đi qua nhiều nơi trong bệnh viện thật sự cũng có nhiều thứ tốt, cây cối được trồng rất đều nhau nên làm cho không khí có vẻ dễ chịu, hoa cũng được trồng rất tỉ mỉ, ngay ngắn rất bắt mắt nhiều người. Cô cũng vậy, rất thích hoa nhưng mỗi lần mà nhìn thấy loài hoa ấy - cẩm tú cầu thì đột nhiên, cô lại nhớ đến anh. Không biết khi nào, anh mới trở lại nữa?

- "A... Đau quá anh ơi!"

- "Em có sao không?"

Người đàn ông đó vừa đỡ người phụ nữ kia dậy vừa quay mặt sang nói rất to, như là cô đã làm gì sai rất lớn vậy.

- "Cô làm gì vậy hả? Đường lớn thế sao lại thích đâm vào vọt tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đối mặt

- "A... Đau quá anh ơi!"

- "Em có sao không?"

Người đàn ông đó vừa đỡ người phụ nữ kia dậy vừa quay mặt sang nói rất to, như là cô đã làm gì sai rất lớn vậy.

- "Cô làm gì vậy hả? Đường lớn thế sao lại thích đâm vào vọt tôi?"

Cô ngạc nhiên đến không tưởng, người đàn ông đang ở trước mặt cô là ai? Lại còn người phụ nữ kia nữa? Không phải là người năm xưa đã nói với cô lời cay

nghiệt, lời miết thị đến đau xót sao? Thời gian qua đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết? Sao cô ta lại đi cùng một người đàn ông lạ đến thân thiết thế kia? Không phải cô ấy đã ngoại tình sau lưng anh sao? Nghĩ đến đây, cô lại thấy thương hại cho Hà Lâm, có lẽ lúc trước anh đã làm sai với cô quá nhiều nên đây mới là một hình phạt, nhưng có phải đây là sự thật? Thật sự, người phụ nữ trước mặt cô lúc này không có gì gọi là tinh táo cả, cứ ngơ ngơ, ngác ngác đôi lúc lại phát ra vài câu nói vớ vẩn, phải chăng, trước mặt cô bây giờ tất cả chỉ là ảo ảnh?

- "Cô bị gì đấy? Lần sau đi đứng cẩn thận giúp tôi!"

- "Không phải!"

- "Cô không hiểu tôi nói gì à?"

- "Cô ấy là Lục Nhi! Cô ấy không thể bị như vậy được! Anh là ai? Cô ấy có gia đình đang hoàng mà, tại sao lại đi chung với anh?"

- "Cô là ai mà lại biết nhiều về cô ấy như vậy?"

Người đàn ông đó hơi bức, hỏi cô rất khó chịu.

- "Tôi, tôi là người quen của cô ấy!"

- "Cô tên là gì?"

Ngập ngừng một hồi lâu, cô mới mạnh dạn nói tên mình ra.

- "Ngọc Nhiên!"

Ngọc Nhiên.

Ngọc Nhiên.

Ngọc Nhiên.

Hai từ ấy cứ mãi hiện lên trong đầu của người đối diện, Lục Nhi. Đầu bỗng đau nhức nhối nhưng sao mà hình ảnh khi trước cứ hiện về?

- "Giấy xét nghiệm khám thai đã hơn hai tháng!"

- "Cô gái đã bị kéo lê đau đớn ra khỏi nhà thờ!"

- "Loại đàn bà như cô cũng muốn tốt cho anh ấy à?"

Bao nhiêu hình ảnh hiện về làm cho Lục Nhi hơi nhớ ra một phần ký ức cũ. Đúng, người phụ nữ mang tên Ngọc Nhiên, cô ta rất ghét nhưng sao chẳng còn nhớ gì được nữa? Vì sao hai người lại ghét nhau? Vì một người đàn ông mang tên Hà Lâm? Lục Nhi bỗng lúc nhớ lúc quên nên đầy đủ sự thật thì lại không hiểu ra điều gì!

- "A... Chuyện gì xảy ra vậy? Cô ấy là ai, anh ơi, mau gọi cô ấy đi đi, em em..."

Vũ Anh khó xử trong tình huống đó nhưng cũng theo ý cô mà dẫn ra nơi khác.

Nhiều câu hỏi mà Ngọc Nhiên chưa hỏi được khiến cho cô rất có nhiều nút thắt trong câu chuyện này.

...

- "Ngọc Nhiên!"

Có người gọi cô ngay sau đó nên cô đành quay người lại nhìn.

- "Freya!"

- "Sao lại bỏ ra đây? Còn yếu, đáng lẽ phải ở trong phòng chứ?"

- "Mình thấy hơi chán!"

- "Anh ấy đâu? Sao để có một mình ở đây thế?"

- "Mình làm cho anh ấy giận rồi!"

Nói một hồi rồi cô cũng kể sự việc cho Freya nghe. Nghe vậy, Freya cũng thấy hơi ức cho cô. Không lẽ chỉ vì một đứa con mà Khải Minh lại bắt buộc cô làm như thế! Đúng là không thể tưởng tượng được!

- "Thế rồi sao? Giận nhau như thế không tốt đâu! Còn trong bệnh viện này nữa, ở hoài cũng không được!"

- "Mình cũng biết nhưng mà..."

- "Sao thế?"

- "Thôi, bỏ qua đi. Đạo này ở đây có khỏe không? Công việc ở bệnh viện như nào?"

Cô hỏi nhưng mà Freya cứ cười không biết là có chuyện gì vui nữa?

- "Sao thế? Có người thương ở bên đây rồi sao?"

- "Có để ý một anh nhưng mà anh từ lúc gặp sau lần đó là không thấy nữa!"

- "Sao vậy?"

- "Nhìn anh ấy cũng lạ nên không dám tiếp xúc nhiều!"

- "Anh ấy tên là gì?"

- "Cái gì mà H... Ha... La... m cũng không rõ lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hiểu ra mọi sự sai lầm

- "Đã không biết tên thì giới thiệu sau vậy, khi nào ra viện chắc mình sẽ đi lại được nhiều!"

- "Ừ!"

Ngồi một hồi lâu trên băng ghế đá của vườn hoa bệnh viện, cả hai người không biết nói gì với nhau nên đành im lặng.

- "Hôm nay mình muốn về nhà! Làm thủ tục xuất viện cho mình nhé, được không?"

- "Được, nhưng mà việc gì gấp thế sao? Thay đổi ý định nhanh vậy?"

- "Cũng không có gì, mình muốn biết sự thật một việc!"

- "Còn Khải Minh?"

...

Khi bước vào quán cà phê, Ngọc Nhiên đã hẹn sẵn Hà Lâm đến đó nên không mất nhiều thời gian chờ để gặp mặt.

Hà Lâm vẫn như vậy, vẫn với bộ dạng đó, con người lại càng gầy gộc, ốm yếu hơn nhưng anh vẫn còn bình an là cô thấy đỡ lo hơn nhiều rồi. Chỉ với ly hôn anh chưa đầy hai năm nhưng mà sao cô vẫn cảm thấy xót?

- "Em đã đến rồi! Em ngồi đi!"

Cô được anh kéo ghế ra cho mình rồi làm đầy đủ tất cả, tới lúc này anh mới làm như vậy, thật làm cho cô rất xúc động có sao anh không làm nó sớm hơn? Cảm giác bây giờ đối với cô mà nói, cô không muốn hận nhưng mà cũng không thể nói lời yêu thương anh được! Bởi vì bây giờ, hai từ "có thể" đối với cô là rất đắt!

- "Việc đứa con, anh là người đã nói cho anh ấy sao?"

- "Cũng không hẳn, nhưng mà em muốn cả cuộc đời sau này phải giấu đi chuyện ấy sao? Cha ruột của mình không được nhận lại phải gọi một người xa lạ là cha?"

- "Anh cũng biết như vậy sao? Từ lúc tôi mang thai đến lúc tôi sinh, anh có một ngày nào đến an ủi hay là hỏi thăm tôi không? Hay chỉ là những lời nói cay đắng đó, những hành động hung bạo đó? Làm tổn thương người khác chắc là anh vui lắm?"

- "Chỉ bởi vì anh không biết! Thật sự, thật sự anh xin lỗi em rất nhiều, Ngọc Nhiên à!"

- "Đừng bao giờ nói lời xin lỗi với tôi cả! Lời nói này thật sự rất vô nghĩa rồi! Bao năm nay bé Thiên Tú sống ở đâu, cùng ai thì bây giờ cũng sẽ như vậy, anh đừng tìm gặp tôi nữa!"

Cô nói xong rồi lại đứng dậy quay đi về phía cửa.

- "Ngọc Nhiên..."

Giọng nói bỗng phát lên làm không gian lắng đọng, êm ái đến khác lạ. Không thể làm cho cô đi tiếp hay là buộc cô ở lại để lắng nghe anh giải thích cũng là một điều rất khó khăn.

- "Lúc trước anh đã làm sai với em quá nhiều, bây giờ anh cũng đã nhận lại rất nhiều quả báo, em hãy hiểu cho anh, cho anh gặp con của mình, chỉ là nhìn thôi, anh quyết định sẽ không khuyên em giao nó cho anh nữa!"

Cô cười lớn làm cho anh ngạc nhiên.

- "Quả báo? Anh nói anh đã gặp? Tôi chẳng thấy nó biểu hiện ở chỗ nào cả!"

Cô đã rất cố gắng nói ra, cố gắng nói những lời nhằn tâm để cho anh đau khổ nhưng không chỉ riêng anh mà cô cũng đau không kém.

- "CÔ ẤY BỎ ANH RA ĐI RỒI!"

Cô ấy...

Bỏ anh...

Ra đi rồi...

Câu nói làm cho cô phải sốc, chẳng phải chuyện cô gặp ở bệnh viện là thật sao? Người phụ nữ ấy, mang tên Lục Nhi đã có người đàn ông mới, còn anh? Anh chỉ là một người héo mòn chờ đợi câu trả lời từ người khác, không ai khác mà chính là cô? Phải chăng việc này cô có lỗi rất lớn? Một lỗi lầm mà chỉ có cô mới có thể thấu hiểu được? Cô, thật sự, rất đau.

- "Không thể được... Chuyện này là thế nào chứ?"

- "Anh nói thật!"

- "Cô ấy vẫn còn bình thường, vẫn còn hoạt động ở đây, tôi đã gặp cô ấy mà?"

- "Cô ấy đã bị tâm thần rồi! Không còn như trước nữa đâu!"

Anh nói, làm cho cô phải sốc thêm lần hai! Anh nói gì? Không thể từ một người bình thường mà sang tâm thần được, chuyện này, thật sự rất có nhiều khuất mắt!

- "Là thế nào? Không phải vậy!"

Nói rồi, cô lại nhìn anh theo một biểu lộ rất khác, khuôn mặt tái nhợt, người không thể đứng vững nữa rồi. Cô lại tiếp tục ghen ngào hỏi lại.

- "Nó không phải là thật chứ?"

Anh lắc đầu theo vẻ mệt mỏi. Ngoài ra, anh chẳng còn nói gì. Cảm giác lúc này như có cái gì đó thật nặng nề đang bao trùm lên người cô vậy! Mọi người xung quanh cô lúc trước, bây giờ lại phải trả giá như thế sao?

- "Người đàn ông ấy? Đi cùng cô ta? Không phải là...?"

- "Là tình nhân của cô ấy lúc còn tỉnh, cô ấy đã ngoại tình, anh không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy!"

Những lời nói của anh khiến cho cô có đôi chút phần nào đồng cảm, vì đã từng trải qua khoảng thời gian là vợ chồng nên cô cũng biết lắng nghe. Dường như, mọi thứ của anh đối với cô bây giờ cũng chẳng còn gì thấy xa lạ và căm ghét nữa, tất cả đều dần phai nhạt đi nhờ sự mất mát của hai người.

Nói cô bây giờ vẫn có thể rung động trước anh? Hoàn toàn không thể nào! Nói cô bây giờ chỉ vì thương hại anh nên mới làm như vậy? Cũng không chính xác! Cô bây giờ chỉ muốn chia sẻ cho anh biết tất cả mọi thứ mà mình đã từng chịu đã từng trải qua trong khoảng thời gian không có anh mà thôi.

Tiếng chuông điện thoại lại bắt đầu reo làm cho cô phải cắt ngang của trò chuyện của mình.

- "Alo?"

- "Cô đang ở đâu thế? Có người đang nổi giận lên vì cô ở bệnh viện này, mau đến đây nhanh giúp chúng tôi với ạ!"

- "Được rồi, cô khuyên người đó chờ tôi một chút nhé!"

- "Vâng!"

YenYen0609KeRrY_1103__TichTich__TichAm_VKooks_CGiCB9KeRrY_1103Changuyenbloggervjty2808piimun2003BinhNguyenLeKimchienbinhanhphuc

CẦU THẢ □ CHO MÌNH VỚI

LÂU LẮM MỚI VIẾT LẠI, VÃY TAY ĐỀ CÒN NHỚ MẶT NHAU NÀO ♥

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Anh còn biết quan tâm ai?

Tiếng chuông điện thoại lại bắt đầu reo làm cho cô phải cắt ngang cuộc trò chuyện của mình.

"Alo?"

"Cô đang ở đâu thế? Có người đang nổi giận lên vì cô ở bệnh viện này, mau đến đây nhanh giúp chúng tôi với ạ!"

"Được rồi, cô khuyên người đó chờ tôi một chút nhé!"

"Vâng!"

...

"Các người làm việc kiểu gì thế? Sao lại cho vợ tôi xuất viện nhanh như vậy? Lại còn chưa gọi báo tôi một tiếng? Các người hay lắm, lần này vợ tôi nếu có chuyện gì thì các người đừng trách tôi!"

Tiếng của anh được phát ra từ xa. Khi cô vừa trở lại bệnh viện thì đã thấy bóng dáng anh từ xa rồi. Có vẻ như lần này anh rất giận nhưng mà hành động này, cô chưa bao giờ thấy kể từ khi gặp anh cả?

"Anh..."

Cô vừa mới gọi thì anh đã quay về phía cô. Một sự bất ngờ, một sự bình yên gì đấy đối với cô bây giờ rất lạ, có lẽ như cô chưa từng tiếp xúc với cảm giác ấy bao giờ.

"Em đã đi đâu?"

Anh quát lớn làm cô phải im lặng. Không biết nói gì hơn hay là phải trả lời câu gì đó cho anh yên lòng.

Nhìn thấy Hà Lâm đi sát bên cô thì nét mặt anh lại khác hẳn. Đường như giữa hai người ấy, có một bí mật gì đó?

"Anh ta?" - Khải Minh hỏi.

"Chuyện đó em giải quyết xong rồi!"

Vừa nói xong thì anh đã nắm chặt tay cô rồi khỏi bệnh viện, mặc kệ là Hà Lâm đang ở đó.

Ngồi trên xe, cô không biết nói gì nên cũng đành im lặng nhưng mà anh thì giận cũng chưa hết.

"Sao em ra viện mà không báo cho anh? Còn giám đốc Hà? Không lẽ em đi đến tìm anh ấy?"

Cô gạt đầu làm cho anh ngạc nhiên.

"Bé Thiên Tú vẫn ở cùng em!"

"..."

"Em biết! Khi anh ấy gặp anh, anh ấy đã nói rất nhiều điều, một người như anh, chắc chắn sẽ phải đồng ý mà chấp nhận! Nhưng những gì anh ấy làm được, cũng không xứng đáng để chăm sóc cho bé Thiên Tú sau này!"

"Khoảng thời gian này, bé Thiên Tú không thể ở xa mẹ, anh cũng biết mà, nếu lúc trước không vì đứa con này thì em cũng chẳng cần muốn sống nữa!"

Nước mắt trên khoé mi cô bỗng rơi ra, làm cho anh không thể kiềm nén được lòng mình. Phải chăng, bây giờ có thể nào đi nữa thì anh cũng phải chấp nhận mà nghe lời cô thôi?

"Đừng khóc! Anh đã bảo, nước mắt của em đối với anh là rất quý, em càng khóc thì anh càng đau lòng hơn thôi."

Anh nói rồi kéo cô vào sát người mình. Tựa vào vai anh, cô muốn khóc bao nhiêu cũng được, chỉ khi nào cô thấy vui thì anh cũng yên tâm lắm rồi.

"Minh về nhà nhé! Dù gì cũng xuất viện rồi!"

...

Trở về nhà, không khí có vẻ dễ dàng trong lành và thoáng mát hơn. Khi bước vào cổng, những cánh hoa cẩm tú cầu trong vườn cũng dần thêm hoa nhưng chưa được nở đều lắm.

- "Vào nhà thôi em! Bên ngoài lạnh lắm!"

Nghe thấy tiếng gọi, cô liền rời đi theo anh vào nhà.

Trở về nhà, ai cũng bất ngờ và vui vẻ chúc mừng cô khỏi bệnh. Đặc biệt là cha mẹ anh, cứ trò chuyện biết bao nhiêu là điều cứ như là lần đầu gặp mặt cô vậy, nhiều khi trở về đây, cô còn thấy mình được thư giãn hơn ở bệnh viện nhiều.

Hôm ấy, cô cùng gia đình anh làm buổi ăn tối. Mặc dù cô mới xuất viện nhưng mà cũng rất hăng hái làm những việc bếp núc như vậy bên gia đình.

- "Thằng Minh chưa xuống sao con?" - Mẹ anh hỏi.

- "Anh ấy nói đợi cho bé thức rồi cho bé xuống cùng! Chắc từ chiều đến giờ anh ấy cũng mệt rồi mẹ, cho anh ấy nghỉ ngơi một lát cũng được!"

Làm xong bữa tối nhưng vẫn chưa thấy anh và bé xuống nên cô cũng sốt ruột mà lên ấy kiểm tra thử.

Mở cửa phòng, cô liền nhìn thấy anh nằm cạnh bé nhưng lúc này thì bé đã thức mà anh lại ngủ? Có lẽ ngày hôm nay, anh đúng là rất vất vả vì cô rồi!

Không dám để anh thức giấc và muốn anh được nghỉ ngơi tốt hơn nên cô đành cho bé theo mình xuống nhà rồi đắp chăn cho anh thật kỹ càng mới xuống nhà được.

- "Xin lỗi, vì đã làm anh lo lắng!"

Bạn đang đọc truyện *Chị Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bắt đầu với khởi đầu mới

- "Xin lỗi, vì đã làm anh lo lắng!"

Cô vừa nói xong định rời ra ngoài cho anh nghỉ ngơi thì bỗng dưng có một lực nào đó thật mạnh kéo cô quay người lại ngã xuống giường.

- "Đừng đi! Nguy hiểm lắm, nơi đó... Anh... Chúng ta... Sẽ..."

Từng câu, từng chữ được phát ra từ chính anh khiến cho cô có một chút gì đó gọi là hoài nghi. Nhưng anh nói gì? Mặc dù, đó chỉ là một giấc mơ? Nhưng nó sẽ nói lên được tất cả! Phải chăng, cô và anh lại sắp xảy ra chuyện gì đó với nhau không?

Cảm giác sợ hãi trong người cô nổi lên, nhưng rồi cũng cố cho qua mà suy nghĩ chỉ như là tình cờ.

- "Nhất định là sẽ không có chuyện gì, phải không anh?"

...

Một tuần sau, mọi chuyện có vẻ đều ổn thỏa nên cô cũng bắt đầu lại với công việc làm thư ký của mình.

Ánh nắng khẽ chiếu qua lăng kính cửa sổ, bầu trời trong xanh nên nắng không quá gắt, không khí ngoài trời se lạnh đúng với một ngày của cuối tháng mùa Đông.

An Nhiên vừa thức giấc định quay sang gọi cho anh nhưng lại chẳng thấy anh đâu cả. Vội đứng dậy theo ý thức mà lặng lẽ tìm. Ra đến sân vườn, đứng theo cái kiểu của anh như vậy, một người thích hoa mà lại rất siêng năng nữa, sáng sớm nào cũng ra đây tưới cho nó. Từng cánh hoa nhiều màu sắc đua nhau ra nở chậm rãi cuốn theo những làn gió nhẹ nhàng khẽ đưa khiến người ta phải thích thú ngắm nhìn. Được một hồi lâu thì cô đã thấy anh bắt gặp được mình.

- "Em thức sớm thế?"

Anh cười rồi hỏi cô từ xa.

- "Ra đây để còn biết anh làm gì..."

Cô trả lời nhưng lại chỉ muốn trêu chọc anh.

- "Làm xong thì vào nhà ăn sáng nhé, em đợi anh..."

...

Bắt đầu vào những ngày đầu của tuần mới thật dễ chịu, từng khoảnh khắc, từng thời gian trôi qua thật nhanh khiến cho cô cảm thấy giống như là một kỷ niệm rất đẹp vậy.

Diện lên với bộ váy ngắn làm tôn thêm sự trẻ trung, cùng với những nét hài hoà trên cơ thể càng làm cho cô tăng thêm sự tươi tắn và xinh đẹp. Nếu đi cùng với anh nữa thì cũng chẳng phải so sánh nhiều với các cặp đôi khác, vì cô và anh nhìn rất hợp, ngoài ra còn có cái gì đó thật khác lạ nên có dấu ấn in đậm rất sâu sắc.

Cùng anh ngồi trên xe đến công ty thật sự rất vui, vì đây chỉ là lần thứ hai cô đến thôi, vì lần trước chưa có cơ hội tiếp xúc nhiều nên lần này cũng không khác gì lần trước cả.

- "Chào giám đốc!"

Lại là tiếng của chị tiếp tân gọi anh nên làm cho cô cũng chẳng có gì xa lạ.

- "Hôm nay vợ anh khỏe rồi sao? Sắc mặt hồng hào lại rồi, càng ngày lại càng xinh ra..."

Cô ấy nói làm cho cô mặt hơi ửng hồng.

- "Được rồi, cảm ơn cô, chúng tôi lên phòng trước!"

Rồi anh đưa cô lên phòng, sắp xếp cho cô chỗ làm việc và nhiều thứ khác, nói chung là không có gì rắc rối, phức tạp lắm.

- "Làm chung phòng với anh sao?"

- "Anh không muốn phải xa vợ mình! Tạm thời cứ ở đây với anh là được rồi!"

Cô cười.

- "Em chỉ sợ nhân viên của anh dị nghị mà thôi!"

- "Anh giao công việc cho em, em cũng làm giống mọi người thôi, sao lại phải sợ như thế?"

- "Tại... Mà thôi, bỏ qua đi!"

- "Anh làm việc đây, nếu cần gì thì nói anh!"

Nói rồi, anh bước vào bàn làm việc của mình bắt đầu cho công việc. Còn cô thì cứ ở một mình ngồi trên ghế sofa chẳng để làm gì.

- "Có cần em phải làm gì không?"

- "Anh khát nước, chắc có lẽ cần ai đó lấy giúp ly cà phê..."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đâu còn hối hận

Nói rồi, anh bước vào bàn làm việc của mình bắt đầu cho công việc. Còn cô thì cứ ở một mình ngồi trên ghế sofa chẳng để làm gì.

- "Có cần em phải làm gì không?"

- "Anh khát nước, chắc có lẽ cần ai đó lấy giúp ly cà phê..."

Cô nhìn anh với vẻ hết sức nghi ngờ rồi cũng dần ra ngoài lấy cho anh.

- "Anh đợi em một chút!"

...

Trên đường phố tấp nập, đông người qua lại. Chiếc xe hơi của Hà Lâm được dừng trước một cửa hàng. Anh bước xuống rồi đi nhanh vào quầy bán.

- "Lại gặp anh nữa rồi!"

Freya lên tiếng ở sát bên làm Hà Lâm hơi lúng túng.

- "Cô đi đâu sao lại vào đây? Đúng là tình cờ thật!"

Anh cười gượng rồi hối thúc nhân viên tính tiền nhanh.

- "Anh đang bận à? Sao hấp tấp thế?"

- "À không, chỉ là..."

- "Nếu anh rảnh thì qua nhà tôi, tôi sẽ đãi anh một bữa. Coi như đền bù cho cả lần trước vậy!"

Nói một lúc thật lâu, anh cũng quyết định sang nhà Freya. Tuy có hơi ngại nhưng cũng vì tấm lòng của cô ấy thôi mà.

Cùng đi với Freya ra ngoài nên Hà Lâm cũng không chú ý nhiều đến mọi thứ xung quanh. Nhưng bên kia đường thì Vũ Anh đã thấy hết tất cả.

- "Hà Lâm, mày hay lắm! Đúng là một loại người sống chẳng làm được gì, sống với hai vợ mà lần này lại muốn đi với người khác, không khác gì một kẻ vô liêm sỉ!" - Vũ Anh cười khinh rồi tiếp tục đưa Lục Nhi đi.

...

Về nhà của Freya cũng không có gì mới lạ. Cô ấy là người ngoại quốc nên không sống trong nhà riêng mà chỉ thuê một căn chung cư nhỏ để vừa làm việc và sinh hoạt hằng ngày.

- "Anh ngồi tạm ở đây nhé! Tôi đi làm đồ ăn xong rồi chúng ta cùng nói chuyện! Anh cứ tự nhiên!"

Ngồi đợi cũng khá lâu nên anh cũng đi xung quanh nhà tham quan. Biết cô là một thực tập sinh đang đi học hỏi kinh nghiệm ở các nước và cũng chính là một bác sĩ trong tương lai nên anh cũng không có gì lo ngại phải làm bạn với một bác sĩ.

- "Chúng ta cùng ăn mì nhé!"

Freya gọi.

Anh gạt đầu rồi bỏ tất cả mọi thứ trở lại bàn rồi tiến đến chỗ của cô.

- "Cô làm chuyên bên bác sĩ à?"

- "Đúng vậy! Nhưng giờ cũng chưa làm được gì cả!"

Anh suy nghĩ một hồi lâu rồi hỏi.

- "Thế hôm trước, cô đến bệnh viện để làm gì? Nói là thăm người quen, cô có quen ai ở đây à?"

- "Đúng vậy, nhưng đó chỉ là chuyện riêng của bạn tôi, nói ra cũng rất phiền mà cũng có lẽ sẽ rất tốn thời gian của anh!"

- "Ừ, cho là vậy! Cô ấy tên là gì?"

- "Ngọc Nhiên."

Freya trả lời làm anh vô cùng ngạc nhiên rồi phải cố hỏi lại thêm nhiều lần nữa.

- "Cô ấy tên là gì?"

Suốt trong những câu hỏi ấy, lúc nào anh cũng chỉ nghe đúng một đáp án. Cái tên ấy, thật sự có phải là cái tên mà anh đang nghĩ?

- "Cô ấy là vợ của Khải Minh?"

Anh nói rất chậm. Cố nói từng lời nhưng mà sao bao nhiêu câu trả lời lại đều làm cho anh không bao giờ chịu đựng được. Nó cứ như một điều sự thật quá rõ ràng, như là một lời nói chắc hơn cả đinh đã đóng vào cột nữa!

- "Anh có quen biết gì cô ấy sao?"

- "C... Có... Cô ấy... là... vợ cũ của tôi..."

Freya có vẻ hơi sốc nhưng cũng phải cố định hình lại. Người trước mặt cô bây giờ đó là một người mà cô đã nghe nói rất nhiều từ Ngọc Nhiên. Nhưng không thể, cô không tin được, người này lại là một người tàn nhẫn đã đối xử rất tệ với cô ấy, sao lại là anh được?

Freya phải mất đi vài phút để mình thật bình tĩnh, nhưng có cố mấy cũng không thể tin được!

- "Không thể trùng hợp đến như vậy? Anh đang nói dối, có phải không?"

Nhìn Hà Lâm lắc đầu mà cô chỉ biết buông tay khỏi bát mì làm nó vung đổ xuống mặt sàn nhà.

- "Nếu anh không vui thì phiền anh về cho!"

Cô nói rất nhẹ rồi tự mình bước dọn dẹp những mảnh vỡ.

-*"Cô đừng hiểu lầm nữa, tất cả chuyện chỉ vì tôi và cô ấy chưa hiểu rõ nhau thôi! Chuyện đã qua rồi, cô đừng vì như vậy mà ghét tôi..."*

Freya nghe anh nói mà trong người cũng không quá đến giận. Cô lau đi nước mắt trên mi mình rồi trả lời anh.

-*"Chúng ta gặp lại sau nhé! Ngọc Nhiên không ghét anh, tôi không là gì của anh nên tôi ghét anh cũng chẳng được gì! Tôi mệt rồi, anh về vui vẻ!"*

Hà Lâm chỉ biết lẳng lặng ra về trong cái sự im lặng đó.

Suốt buổi tối ngày hôm ấy, cố gắng lắm anh mới dám nhắn cho Freya một tin nhắn: *"Ngày mai chúng ta gặp nhau nhé, tôi sẽ dạy cô nói Tiếng Việt!"*

...

Về phía Vũ Anh và Lục Nhi thì trong thời gian này có lẽ là căng thẳng nhất. Chỉ còn vài ngày nữa, Lục Nhi sẽ được phẫu thuật để cấy ghép não hồi phục trí nhớ nhưng trong quá trình làm công đoạn này rất phức tạp, chỉ sơ sót một tí sẽ gây ra hội chứng lâu dài cho cô ấy nên trong việc này Vũ Anh cũng rất đắn đo. Tiền viện phí, chăm sóc phục vụ thì Vũ Anh đã chuẩn bị xong nên cũng không lo lắng mấy.

Trước giờ phẫu thuật, Vũ Anh đã nắm lấy tay của Lục Nhi nói, mặc cho cô ấy không hiểu được gì.

-*"Nhất định sau khi tiến hành phẫu thuật xong, anh sẽ làm đám cưới với em!"*

Vũ Anh chỉ còn biết cười nhạt rồi tén từng sợi tóc còn vương trên trán cô, kèm đôi mắt ngầy thơ của một người vô hồn càng làm cho anh thêm đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Hợp tác làm ăn

Khi mọi thứ vừa chuẩn xong, Lục Nhi được y tá đưa vào phòng phẫu thuật. Cánh cửa chợt khép lại làm cho Vũ Anh vô cùng lo lắng. Trước khi thực hiện điều này, anh đã hỏi bác sĩ rất kỹ, tuy việc chữa trị này không có gì gây nghiêm trọng nhưng nó không thể làm cho anh được yên tâm: "Anh đừng lo, não của cô ấy được nuôi nhân tạo trong hai năm nay vẫn rất tốt, giờ chỉ đủ điều kiện ghép vào nữa thôi! Chắc chắn với anh, sẽ không xảy ra sự cố! Nhưng ngoài ra, một tình trạng mà tôi nghĩ có thể xảy ra, chỉ tùy vào cô ấy có muốn nhớ về những chuyện ngày xưa hay không mà thôi, nếu cô ấy muốn nhớ thì trí nhớ có thể phục hồi nhanh hoặc là... mất đi trí nhớ của mình mãi mãi và chỉ có thể bắt đầu cho một cuộc sống hoàn toàn mới!"

...

Một tuần dài trôi qua nhanh chóng, công việc của Ngọc Nhiên và Khải Minh cũng trải qua nhiều bước đầu thuận lợi, cô đã dần tiếp xúc được với nhiều nhân viên hơn ở công ty. Tóm lại, những công việc ở đây rất phù hợp với cô.

-*"Chiều nay anh có hẹn với đối tác ăn tối, em đi chứ?"*

Khải Minh hỏi.

-*"Anh muốn sao cũng được, với lại em cũng không có việc gì mà từ chối được!"*

Ngọc Nhiên trả lời với giọng nhẹ nhàng làm cho anh khá hài lòng.

...

Tối ngày hôm ấy...

-*"Đây là cô Ngọc Nhiên sao? Đúng là một con người đẹp, đã nghe tên cô rất lâu, bây giờ mới có cơ hội gặp gỡ."*

Một ông giám đốc già ngồi đối diện tỏ vẻ thích thú khi gặp cô.

-*"Ông đã quá lời rồi. Tôi cũng chỉ là một người bình thường không có gì nổi bật để người khác phải chú ý cả."*

Cô khiêm tốn nói lời, sau đó lại rút tay lại từ trên bàn vì không thể chịu đựng được hành động của ông ta.

-*"Người đẹp đúng là nói chuyện cỡ nào cũng đẹp..."*

Một lát sau thấy Khải Minh không vui, lại giả vờ ho nên cô không dám tiếp lời nữa.

-*"À, chú Bách, công việc về cổ phần vốn đầu tư chúng ta nên triển khai như thế nào? Mục đích của chúng ta hôm nay cũng chỉ có vậy thôi!"*

Anh nói với vẻ không hài lòng cho lắm nên ông Bách cũng dừng lại đúng thời điểm.

- "Em xin phép ra ngoài một tí."

Cô nói rồi lập tức bước ra khỏi phòng.

Từ ở trong phòng vệ sinh ra, cô đã cố gắng không muốn chuyện xấu xảy ra nhưng mà vừa bước được khỏi phòng thì đã thấy ông Bách ở ngoài cửa.

- "Chú? Không ở trong đó sao?"

Cô lắp bắp trả lời sợ hãi.

- "Anh muốn gặp riêng em, người đẹp, đừng gọi chú nữa..."

- "Chú làm gì vậy? Chú đừng làm vậy, không thì con la lên đấy! Chú... Chú bỏ con ra..."

Ông ta ngày một tiến gần, áp sát cô hơn vào tường gây vẻ khó chịu đối với cô.

Không thể làm được gì, cô càng hoảng hơn nhưng khi được áp sát xuống trước gương thì cô liền lấy đi cái vật nặng đập vào đầu ông ta đẩy ra xa, rồi chạy thật nhanh ra ngoài không quan tâm đến việc gì nữa.

Bước vào phòng ăn tối, đầu tóc cô rối bịch, khuôn mặt tái mét không còn một chút máu nhưng khi vào thì lại thấy anh đang bàn công việc với nhân viên của ông Bách rất say mê.

Thấy cô xuất hiện với bộ dạng này làm anh rất là sợ. Liền chạy đến hỏi vợ mình nhưng cô cứ một mực chối là không có gì chi bởi vì cô không muốn cho anh biết rằng, chuyện mà mình bị người khác hãm hại.

- "Không có gì đâu, anh đừng hỏi nữa..."

- "Thật không? Còn đầu tóc thế này là sao?"

- "Chỉ là... Vài chuyện nhỏ thôi, vì em sơ xuất!"

Cô ráng chịu đựng đối diện với anh, sau đó cùng anh quay trở lại bàn ngồi trò chuyện. Khoảng 15 phút sau thì có cuộc gọi điện từ ông Bách bảo rằng muốn kết thúc cuộc họp sớm, nên Khải Minh và Ngọc Nhiên liền tạm biệt nhân viên của ông rồi ra về.

...

Về nhà, tâm trạng của cô cũng không tốt lên mấy, với lại cũng chưa gì mà đã vào phòng rất sớm rồi. Anh sợ cô bệnh hay có chuyện gì xảy ra nên cũng không dám đi xa cô một bước nào.

- "Không ăn cơm thì ăn cháo nhé!"

Anh nói nhỏ nhẹ bên tai cô.

Cô lắc đầu, giọt nước mắt lăn dài trên khoé mi, không chịu đựng nổi nữa, cô đành phải quay người sang anh, ôm anh và khóc rất nhiều.

- "Nếu lỡ như có một người nào đó muốn cướp lấy em, thì lúc đó anh sẽ làm gì?"

Anh im lặng một lúc, một khoảng thời gian đối với cô dường như thật dài nhưng lại chứa biết bao nhiêu là cảm giác lo sợ.

- "Ôm em thật chặt, để người khác không bao giờ giành được em trong người của anh!"

Anh nói rất thân thiện nhưng đôi mắt lại có nét gì đó thật buồn, anh đã biết và hiểu được điều gì từ cô rồi sao?

- "Em nằm xuống rồi ngủ một giấc thật ngon, không ăn cũng được nhưng cũng phải cố giữ lại sức khỏe thật tốt, anh và con không muốn em phải như thế này!"

Nhắc đến con cô mới sực nhớ, quả thật công việc đã làm cho cô thật mệt mỏi, đến cả con mình mà cô cũng lại quên mất. Giờ này đã khuya chắc bé cũng đã ngủ từ lâu, trong người cô bây giờ cũng khá mệt mỏi nên cũng không muốn đi đâu nữa cả đành phải nằm yên trên giường.

- "Anh sang xem giúp bé Thiên Tú như thế nào rồi? Em lo cho con quá!"

- "Anh sang lúc này rồi, đừng lo nữa, ngủ đi em!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giải hoà là điều nên làm

Sáng hôm sau, anh lên công ty sớm, thấy cô còn ngủ say quá nên cũng không tiện gọi dậy. Anh bèn lấy một tờ giấy ghi chú ra, viết vài dòng rồi đặt lên bàn cho cô.

- "Thấy em còn mệt, hôm nay đừng đến công ty nhé! Anh sẽ thu xếp công việc về nhà với em thật sớm!"

Chuẩn bị xong mọi thứ, trước khi ra khỏi phòng anh cũng không quên hôn lên trán cô một cái thật dịu dàng, thật ấm áp.

...

Tỉnh dậy sau một đêm căng thẳng, mệt mỏi, cô rời khỏi giường khi thấy được lời nhắn từ anh. Thân người có vẻ khó chịu hơn những ngày khác nhưng cô cũng cố gắng mà ngồi dậy.

Những hình ảnh hôm qua lại ủa về đối với cô, thật sự nó như một cơn ác mộng, không thể nào quên được, thật sự không thể.

Cô chỉ sợ một điều, nếu sau này có chuyện gì đó xảy ra thì anh sẽ phải đối xử với cô thế nào đây? Cô không muốn cuộc tình mình lại phải đổ vỡ như lần trước, cô không muốn phải có lỗi với ai thêm một lần nữa.

Cô lắc đầu cho mọi việc xoay đi, rồi đi xuống nhà. Giờ nhà cũng không còn ai nhiều, cha mẹ anh thì cũng sang nước ngoài từ tuần trước nên chỉ có vú ớ lại chăm sóc cho bé Thiên Tú.

Cô khoác lên mình một bộ đồ đơn giản rồi ra ngoài...

Đến siêu thị, cũng không cần mua gì mà cô lại theo cảm tính muốn đến đây? Đành vào mua một số thứ, dọc theo đường bán hàng, cô chỉ biết nhìn rồi lại thôi vì nhu cầu cũng không cần cho lắm.

Đi được một lúc thì bên kia có giọng một ai đó rất quen thuộc, kèm theo một người nữa? Rất quen!

Cô lập tức quay người lại thì đã thấy người ấy...

- "Ngọc Nhiên? Cậu đi đâu đấy?"

Cô bỗng dừng lại mọi hoạt động trước mắt, không nhìn Freya mà cô chỉ chú ý đến người đàn ông đang đứng bên tay trái cô ấy.

- "Anh ta? Tại sao lại như vậy? Hai người đang quen nhau à?"

Freya dường như hiểu ra chuyện bèn nhanh chóng cắt ngang dòng cảm xúc ấy.

- "Đừng hiểu nhầm, chuyện không như cậu nghĩ đâu, anh ấy rất tốt, chỉ cho mình tiếng Việt, còn nhiều cái khác nữa..."

Giải thích rất nhiều nhưng tóm lại chỉ muốn giải thoát nỗi oan cho Hà Lâm. Cô cũng không muốn chuyện này lại tiếp diễn nên đành phải nghe những câu giải thích từ Freya rồi bỏ qua. Coi như mọi chuyện giữa cô và Hà Lâm mãi mãi chỉ là quá khứ.

- "Hai người đừng vì chuyện xưa mà cứ giận nhau nữa, cùng bắt tay rồi hoà thôi."

Cô cố kìm cảm xúc lại rồi đưa tay bắt với Hà Lâm.

- "Em cảm ơn anh."

Anh ấy không nói gì chỉ đưa tay ra để đối chiếu lại, rồi mỉm cười nhẹ, gật đầu.

Cô cũng không biết nói gì hơn ngoài chuyện công việc, còn mọi thứ về quá khứ và đứa con của mình, cô cũng không bao giờ đề cập đến với anh ấy.

Bỗng một hồi, Freya lại xin phép ra ngoài một tí, làm cô phải bối rối không thể nói được gì:

- "Bây giờ anh đang ở một mình hả?"

Cô nói hơi nhỏ nhưng cũng đủ làm cho người đối diện nghe thấy.

Hà Lâm vẫn gật đầu, cũng không nói gì thêm.

- "Chuyện của Lục Nhi là như thế nào?"

Anh nhắm mắt lại, người hơi khó chịu khi nghe câu hỏi đó nhưng sau đó cũng không ngại mà trả lời câu hỏi từ cô.

- "Cô ấy, có người tình bên ngoài!"

Cô hơi ngạc nhiên rồi lại chuyển sang chủ đề khác vì sợ anh không thích rồi lại phải khó xử hơn mình. Nhưng khi nhớ lại lúc cô gặp được Lục Nhi và người đàn ông đó đi chung, cô cảm thấy như Lục Nhi đang xảy ra chuyện gì đó, nếu lúc gặp được cô thì cô ta phải có một sự gì đó ganh ghét chứ?

- "Em phải về, hẹn mọi người khi khác nhé!"

Ngọc Nhiên bình tĩnh nói rồi tạm biệt hai người ấy. Nhìn hai người ấy rất thân, cô chỉ muốn Hà Lâm lần này sẽ gặp được một người biết quan tâm đến mình, cũng như đừng đổ vỡ như những cuộc hôn nhân trước.

- "Hà Lâm, chúc anh hạnh phúc."

...

Về đến nhà, kiểm tra điện thoại thì ngoài những tin nhắn rác lại có một tin nhắn khác, số không quen nhưng nội dung thì làm cho cô phải giật mình, mồ hôi trên trán ướt đầm...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Vì Một Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.